Tracey Garvis Graves

AUTOARE DE BESTSELLERURI *NEW YORK TIMES*

FATA PE CARE EL O ȘTIA

„Inteligent construit, înduioșător și plin de prospețime. Un MUST-READ!"
Taylor Jenkins Reid, autoarea volumului *Uniți pe vecie*

Roman

EPICLOVE

Cuprins

1 Annika
2 Annika
3 Annika
4 Jonathan
5 Jonathan
6 Annika
7 Annika
8 Annika
9 Annika
10 Annika
11 Jonathan
12 Annika
13 Annika
14 Jonathan
15 Annika
16 Annika
17 Jonathan
18 Annika
19 Annika
20 Annika
21 Annika
22 Annika
23 Annika
24 Annika
25 Annika
26 Annika
27 Jonathan
28 Jonathan
29 Annika
30 Annika
31 Annika
32 Annika
33 Jonathan

34 Annika
35 Annika
36 Jonathan
37 Jonathan
38 Annika
39 Annika
40 Annika
41 Annika
42 Annika
43 Annika
44 Annika
45 Annika
Mulțumiri

Annika este studentă în ultimul an la Litere. Neliniștită și tensionată în situațiile sociale, unde comportamentul majorității oamenilor i se pare de neînțeles, preferă să fie înconjurată de ordinea și disciplina cărților sau de singurătatea tăcută din timpul partidelor de șah.

Jonathan se înscrie în clubul de șah frecventat de Annika și pierde prima lui partidă — și inima — în fața timidei și stângacei și în același timp inteligentei și frumoasei tinere. Îi admiră abilitatea de a fi sinceră cu sine, cu bizarerii cu tot, și acceptă provocările pe care le implică o relație cu ea. Jonathan și Annika scot la iveală ce e mai bun unul în celălalt, găsind în ei înșiși curajul și încrederea pentru a plănui un viitor împreună. Ceea ce urmează este o dragoste unică, dar plină de tandrețe, care rezistă tuturor încercărilor, mai puțin tragediei nepreväzute care îi silește să se separe, tăindu-le legăturile și lăsându-i să navigheze singuri prin viață.

După zece ani, soarta îi aduce din nou împreună. Ea duce viața pe care și-a dorit-o, ca bibliotecară. El lucrează în domeniul financiar, revenindu-și după un divorț și căutând un nou început. Atracția și sentimentele puternice pe care le împărtășeau odinioară se reaprind imediat, dar, dacă nu-și înfruntă anxietățile și temerile care i-au despărțit, ar putea rata a doua șansă de a-și uni destinele.

Tracey Garvis Graves

este o scriitoare americană de bestselleruri *New York Times*, *Wall Street Journal* și *USA Today*. Cartea sa de debut, *Pe insulă* (EpicLove, 2017), s-a regăsit multe săptămâni pe lista *New York Times* a celor mai bine vândute romane. Drepturile de traducere a volumului *Fata pe care el o știa* au fost vândute în douăsprezece țări.

Puteți obține mai multe informații despre autoare accesând:
www.traceygarvisgraves.com

EPICA

TRACEY GARVIS GRAVES

FATA PE CARE EL O ȘTIA

Traducere din limba engleză și note de RALUCA FURTUNĂ
Titlul original: *The Girl He Used to Know,* 2019

Editura Epica, 2019

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2020

Tracey Garvis Graves este o scriitoare americană de bestselleruri *New York Times, Wall Street Journal* și *USA Today.* Cartea sa de debut, *Pe insulă* (EpicLove, 2017), s-a regăsit multe săptămâni pe lista *New York Times* a celor mai bine vândute romane. Drepturile de traducere a volumului *Fata pe care el o știa* au fost vândute în douăsprezece țări.

Puteți obține mai multe informații despre autoare accesând: www.traceygarvisgraves.com

Tuturor celor care au simțit la un moment dat
că nu-și găsesc locul pe lume.
Și pentru Lauren Patriciu Graves,
lumina ochilor mei.

1
Annika

CHICAGO
AUGUST 2001

Dintre toate locurile posibile, îl întâlnesc în magazinul Dominick's. În timp ce scormonesc în lada frigorifică, în căutare de căpșuni pentru *smoothie*-ul de dimineață, aud vocea unui bărbat venind de undeva din dreapta mea:

— Annika?

Pare nesigur.

Îi zăresc fața cu coada ochiului. Au trecut zece ani de când ne-am văzut ultima oară și, cu toate că adesea mi-e greu să recunosc oamenii în afara unui anumit context, de data asta nu-i nevoie să mă întreb dacă e el sau nu. Știu că e el. Corpul începe să-mi vibreze asemenea huruitului unui tren îndepărtat și sunt recunoscătoare că din lada frigorifică iese aer rece, pentru că temperatura mea crește. Vreau s-o iau la fugă, să las baltă căpșunile și să găsesc cea mai apropiată ieșire. Dar cuvintele Tinei îmi răsună în minte și le repet ca pe o mantra: *Nu fugi, asumă-ți responsabilitatea, fii tu însăți.*

Respir tremurat, superficial și mă întorc spre el.

— Bună, Jonathan!

— Chiar *ești* tu, spune el.

Zâmbesc.

— Da.

Părul meu, pe vremuri lung până la talie și destul de ciufulit, îmi depășește umerii cu câțiva centimetri. E drept și strălucitor. Cămașa făcută la comandă și pantalonii strâmți pe care-i port sunt complet diferite de garderoba din timpul studenției, plină de fuste și rochii cu două numere prea mari. Probabil că e puțin descumpănit.

La treizeci și doi de ani, mi se pare că Jonathan arată la fel: păr castaniu, ochi albaștri, umeri lați, de înotător. Nu zâmbește, dar nici nu e încruntat. Deși mi-am îmbunătățit mult abilitatea de a interpreta expresiile faciale și alte indicii nonverbale, nu-mi dau seama dacă e furios pe mine sau dacă se simte rănit. Ar avea dreptul să simtă și una, și alta.

Ne apropiem și ne îmbrățișăm, deoarece până și eu știu că, după atâta timp – și după tot ce am trăit împreună –, asta se cuvine să facem. Când brațele lui Jonathan mă cuprind, am imediat un sentiment de siguranță. Senzația e absolut identică. Mirosul de clor care pe atunci i se lipea de piele a fost înlocuit cu un parfum care – slavă Cerului! – nu e nici prea dulce, nici prea tare.

N-am nici cea mai vagă idee ce îl aduce în Chicago. O prestigioasă companie newyorkeză de servicii financiare l-a recrutat pe Jonathan, făcându-l să plece din Illinois aproape îndată ce a primit diploma de absolvire, iar ceea ce plănuiserăm drept o mutare în doi se transformase într-o aventură individuală.

Când ne desprindem din îmbrățișare, mă poticnesc în cuvinte.

— Credeam că locuiești în… Ești aici cu treabă…?

— M-am transferat la sediul din Chicago al firmei, acum vreo cinci ani, spune el.

Sunt uluită că de atâta timp, plimbându-mă prin orașul pe care acum îl consider casa mea, nici măcar nu bănuiam că e posibil să dau nas în nas cu el. Oare de câte ori am fost la câțiva metri distanță unul de altul, fără să știm? De câte ori am pășit unul în fața sau în spatele celuilalt, pe un trotuar aglomerat, sau am luat masa la același restaurant?

— Cineva trebuia să aibă grijă de mama, continuă el.

O întâlnisem o dată pe mama lui și o îndrăgisem aproape la fel de mult ca pe propria mea mamă. E clar de la cine a moștenit Jonathan bunătatea.

— Transmite-i salutări din partea mea!

— A murit acum câțiva ani. Suferea de demență. Medicul a spus că probabil era bolnavă de mulți ani.

— Îmi zicea Katherine și nu-și găsea cheile, spun eu, pentru că am o memorie excelentă.

Brusc, totul capătă noimă.

Dă scurt din cap, în semn de aprobare.

— Lucrezi în centru? mă întreabă el.

Închid ușa lăzii frigorifice, jenată că am ținut-o deschisă atâta timp.

— Da, la Biblioteca „Harold Washington”.

Răspunsul meu îi aduce un zâmbet pe buze.

— Bravo ție!

Conversația se poticnește și se lasă o tăcere stânjenitoare. Jonathan a dus mereu greul în comunicarea noastră, dar de data asta nu mă scutește de povară, iar liniștea e asurzitoare.

— Mă bucur mult că te-am văzut, îmi scapă mie, în cele din urmă.

Vocea mea sună gâtuit. Simt că obrajii îmi ard și-mi doresc să fi lăsat deschisă ușa lăzii frigorifice.

— Și eu.

În timp ce se îndreaptă spre ieșire, simt un fior de dor atât de puternic, încât aproape că-mi tremură genunchii, așa că-mi iau inima în dinți și spun:

— Jonathan?

Se întoarce spre mine, cu sprâncenele ușor ridicate:

— Da?

— Ai vrea să ieșim împreună într-o zi?

Mă încordez când mă copleșesc amintirile. Îmi zic că nu e drept să-i fac asta. I-am făcut destule.

Ezită, dar apoi răspunde:

— Sigur, Annika.

Scoate un stilou din buzunarul interior al sacoului, se întinde ca să-mi ia lista de cumpărături din mână, apoi își mâzgălește numărul de telefon pe spatele ei.

— Te sun în curând, îi promit eu.

Jonathan dă din cap, iar fața îi este din nou inexpresivă. Probabil își spune că n-am s-o fac. Nu l-aș condamna.

Dar o să-l sun. O să-i cer scuze. O să-l întreb dacă putem s-o luăm de la capăt. „Să ștergem totul cu buretele și s-o luăm de la zero”, așa o să-i spun.

Îmi doresc să-i înlocuiesc amintirile despre fata pe care el o știa cu imaginea femeii care am devenit.

2
Annika

CHICAGO
AUGUST 2001

La prima mea ședință de psihoterapie cu Tina, mi-a luat aproape cinci minute să-mi obișnuiesc ochii cu lumina slabă din cameră. Când am reușit în sfârșit să văd în jur, mi-am dat seama că penumbra era intenționată și că toate obiectele fuseseră așezate acolo cu scopul de a liniști. Lampadarul din colț – singura sursă de lumină – avea un abajur crem, care proiecta umbre vagi pe perete. Îmi simțeam degetele afundându-se în canapeaua moale ca untul, tapițată cu piele maronie, iar covorul gros care acoperea podeaua mă făcea să-mi doresc să mă descalț și să-mi îngrop degetele de la picioare în fibrele lui moi, pufoase.

— Am dat nas în nas cu Jonathan, îi spun Tinei încă dinainte să închidă ușa, când mă înființez la ședința săptămânală.

Ea se așază în fotoliu, iar eu mă cufund în canapeaua moale, față în față cu ea. Pernele mă înconjoară într-un fel care îmi potolește mereu anxietatea gândului că sunt aici.

— Când?

— Marțea trecută. M-am oprit să fac cumpărături la Dominick's, în drum spre casă, iar el era acolo.

Am petrecut multe ore discutând cu Tina despre Jonathan și sunt sigură că e curioasă, dar n-o să-i pot descifra niciodată expresia.

— Cum a fost?

— Mi-am amintit ce mi-ai spus că ar trebui să fac dacă îl mai întâlnesc.

Mă înviorez și îmi îndrept spatele. Canapeaua tot încearcă să mă înghită.

— Am vorbit. A fost o discuție scurtă, dar plăcută.

— Altădată n-ai fi reacționat așa, zice Tina.

— Altădată aș fi fugit pe ușa din spate și aș fi zăcut în pat două zile la rând.

Într-adevăr, mă simțisem epuizată când ajunsesem în sfârșit acasă, cu sacoșele de cumpărături. Apoi, în timp ce puneam cumpărăturile la locul lor, durerea provocată de știrea că mama lui Jonathan murise mă copleșise,

așa că am plâns pe săturate, pentru că acum nu mai are niciun părinte în viață. În plus, nu apucasem să-i spun cât de rău îmi pare, deși mă gândisem s-o fac. În ciuda oboselii, am adormit greu în noaptea aia.

— Credeam că e la New York.

— Era. S-a transferat aici ca să aibă grijă de mama lui, înainte ca ea să moară. Asta e tot ce știu.

Apariția lui Jonathan fusese atât de neașteptată, încât nu putusem articula multe întrebări. Îmi dădusem seama prea târziu că nici măcar nu știu dacă e însurat. Ideea de a arunca o privire inelarului unui bărbat e genul de șiretlic care-mi vine în minte cu întârziere – în cazul lui Jonathan, cu o întârziere de două zile.

— Ce crezi că și-a spus Jonathan când te-a văzut în magazin?

Tina știe cât de greu îmi e să înțeleg ce gândesc alții, așa că întrebarea ei nu mă surprinde. În cei zece ani de când l-am văzut ultima oară pe Jonathan, am derulat în mintea mea, din nou și din nou, ultimele săptămâni ale relației noastre și ultimul mesaj pe care mi l-a lăsat pe robotul telefonului. Tina m-a ajutat să privesc momentele astea prin ochii lui Jonathan, iar revelația pe care am avut-o m-a făcut să mă rușinez.

— Nu părea rănit, nici furios, spun eu.

De fapt, nu i-am răspuns la întrebare.

Tina știe totul despre situația asta, așa că probabil ar putea să-mi zică *ea* la ce se gândise Jonathan. Dar vrea să audă părerea mea. Unul dintre lucrurile care-mi plac cel mai mult la ședințele de psihoterapie este că eu stabilesc subiectele de discuție cu care mă simt în largul meu, așa că Tina n-o să mă preseze. În orice caz, nu prea mult.

— Dar *cum* părea? se interesează.

— Neutru, cred. A zâmbit când i-am spus că lucrez la bibliotecă. Pe urmă, când a început să se îndepărteze, l-am întrebat dacă vrea să ne întâlnim într-o zi, iar el mi-a dat numărul lui.

— Ai făcut progrese mari, Annika. Ar trebui să fii mândră de tine.

— Probabil crede că n-o să-l sun.

— O s-o faci?

Deși mă cuprinde anxietatea când îmi imaginez calea pe care urmează s-o apuc, îi răspund ferm:

— Da.

Studiez expresia Tinei. Deși nu pot ști sigur ce gândește, cred că e mulțumită.

3
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Când eram la facultate, dacă voiai să mă găsești, aveai de căutat în doar trei locuri: la clinica veterinară pentru animalele sălbatice, la bibliotecă sau la Asociația Studenților, unde se organizau întâlnirile clubului de șah, din care făceam parte.

Având în vedere cât timp petreceam făcând voluntariat la clinică, ai fi putut crede că aspiram la o carieră de medic veterinar. Animalele, în special cele care aveau nevoie de atenția mea, erau printre puținele lucruri care mă făceau extrem de fericită. Ceilalți voluntari probabil și închipuiau că animalele îmi alinau singurătatea și izolarea, dar puțini înțelegeau că pur și simplu preferam compania animalelor în locul majorității oamenilor. Pe măsură ce învățau să aibă încredere în mine, privirea înduioșătoare a necuvântătoarelor mă umplea de energie mai mult decât orice formă de socializare.

Un singur lucru iubeam aproape la fel de mult ca animalele: cărțile. Cititul mă transporta în locuri exotice, în perioade istorice fascinante și în lumi profund diferite de a mea. Într-o după-amiază înzăpezită de decembrie, când aveam opt ani, mama, care mă căuta înnebunită, m-a găsit afară, în căsuța noastră din copac, absorbită total de cartea mea preferată, scrisă de Laura Ingalls Wilder, cea în care Pa e surprins de viscol și mănâncă bomboanele de Crăciun pe care le aducea acasă pentru Laura și Mary. Mama mă căutase jumătate de oră și mă strigase de atâtea ori, încât răgușise. Deși i-am explicat în repetate rânduri, ea nu părea să înțeleagă că pur și simplu jucam rolul Laurei, care aștepta în cabană. Pentru mine, era cât se poate de logic să stau în căsuța friguroasă din copac. Când am descoperit că pot alege o carieră care îmi permite să-mi petrec zilele într-o bibliotecă, înconjurată de cărți, am simțit o bucurie profundă.

Până la șapte ani, când tata m-a învățat să joc șah, n-am fost bună la absolut nimic. Nu excelam la niciun sport, iar la școală eram foarte

inconsecventă: fie obțineam cea mai mare notă, fie pe cea mai mică, în funcție de materie și de cât de mult mă interesa. Timiditatea mea epuizantă mă împiedica să particip la piesele de teatru organizate la școală sau la alte activități extracurriculare. Dar, asemenea cărților, șahul a umplut un gol în viața mea, unul pe care, până atunci, nimic nu reușise să-l umple. Mi-a luat mult timp să-mi dau seama că mintea mea nu funcționează ca a celorlalți oameni. Eu gândesc în alb și negru. Concret, nu abstract. Jocul de șah, cu strategiile și regulile lui, se potrivea cu viziunea mea asupra lumii. Animalele și cărțile îmi ofereau un sprijin, dar șahul îmi dădea ocazia să mă integrez într-un grup.

Când jucam șah, aproape că mă integram.

Clubul de șah Illini se întrunea în sala de mese a Asociației Studenților, în serile de duminică, de la șase la opt. Numărul participanților varia mult. La început de semestru, când membrii clubului încă nu erau copleșiți de atâtea cursuri și nici în sesiune, veneau și câte treizeci de studenți. Când se apropiau examenele de final de semestru, numărul participanților scădea și eram norocoși dacă veneau zece. Întrunirile de duminică ale clubului erau neoficiale: în general, se juca fără vreo ordine prestabilită și se socializa. Întâlnirile echipei de șah – pentru membrii care voiau să participe la competiții – se țineau în serile de miercuri și erau axate pe pregătirea pentru competiții, pe rezolvarea unor probleme de șah și analiza partidelor celebre. Deși dețineam abilitățile necesare și aș fi preferat varianta mai formală a întâlnirilor echipei de șah, nu-mi doream să concurez.

Jonathan ni s-a alăturat într-o duminică seară, când eram în ultimul an de facultate. În timp ce restul membrilor se plimbau de colo colo și pălăvrăgeau, eu mă foiam pe locul meu obișnuit, cu tabla de șah pregătită de joc. Îmi scosesem pantofii încă din clipa în care mă așezasem și îmi lipisem tălpile goale de podeaua netedă, răcoroasă, pentru că asta mă făcea să mă simt foarte *bine,* într-un fel pe care nu l-aș putea explica niciodată nimănui, oricât aș încerca. L-am urmărit pe Jonathan apropiindu-se de Eric, președintele clubului nostru, care i-a zâmbit și i-a strâns mâna. Câteva minute mai târziu, Eric le-a cerut tuturor să fie atenți, ridicând vocea ca să acopere gălăgia.

— Bine ați venit cu toții! Îi rog pe noii membri să se prezinte. Pentru doritori, ne vedem la Uno, după întrunire, să mâncăm pizza.

Eric s-a întors către Jonathan, apoi a arătat cu degetul spre mine. Gestul lui m-a umplut de groază și am înlemnit.

Jucam aproape întotdeauna cu Eric, din două motive: în primul rând, amândoi ne înscriseserăm în clubul de șah în aceeași zi, în primul an de facultate. Fiind cei mai noi membri, ni s-a părut normal să jucăm împreună; în al doilea rând, nimeni altcineva nu voia să joace cu mine. Dacă eu și Eric terminam repede partida, el trecea la alt partener, iar eu mă întorceam acasă. Îmi plăcea să joc cu Eric. Era amabil, dar asta nu-l împiedica niciodată să joace dur. Dacă îl băteam, știam că era pe merit, pentru că nu-mi făcea favoruri. Dar acum, când fusese ales președinte al clubului, își petrecea o parte din timp răspunzând la întrebări sau rezolvând diverse probleme administrative, așa că nu era întotdeauna disponibil.

Când Jonathan s-a îndreptat spre mine, am simțit că mi se întoarce stomacul pe dos, dar m-am calmat zvâcnind din degete, pe sub masă, ca și când aș fi vrut să îndepărtez o substanță neplăcută rămasă pe vârfuri. Când eram mică, mă legănam și murmuram ca să mă liniștesc, dar, pe măsură ce am crescut, am învățat să-mi maschez metodele de autoliniștire. Când s-a așezat pe scaunul din fața mea, l-am salutat cu o mișcare a capului.

— Eric a zis că putem juca împreună în seara asta. Eu sunt Jonathan Hoffman.

Avea linia maxilarului bine definită și ochii de un albastru strălucitor. Părul lui castaniu-închis, tuns scurt, lucea și m-am întrebat dacă, plimbându-mi degetele prin el, l-aș fi simțit moale și mătăsos. Jonathan mirosea vag a clor. Deși uram majoritatea mirosurilor, ăsta nu m-a deranjat.

— Mă cheamă Annika Rose, am spus eu, aproape șoptit.

— Monica?

Am clătinat din cap și am răspuns:

— Fără „M”.

Confuzia pe care o stârnea numele meu mă urmărise toată viața. În clasa a șaptea, o fată foarte răutăcioasă, pe nume Maria, îmi izbise capul de un dulap. „Un nume ciudat pentru o fată ciudată”, scrâșnise ea cu ură, iar eu o luasem la goană, plângând, spre cabinetul medical.

— Annika, a repetat Jonathan, parcă testând pronunția numelui. Drăguț! Hai să jucăm.

Eric și cu mine jucam pe rând cu piesele albe, așa că ne bucuram, alternativ, de micul avantaj care venea la pachet cu ele. Dacă am fi jucat

împreună în seara aia, ar fi fost rândul lui. Dar, din moment ce în locul lui apăruse Jonathan, piesele din fața sa erau albe, așa că a început el.

Deschiderea lui a trădat o afinitate pentru mutările campionului mondial Anatoli Karpov. Odată ce i-am identificat strategia, mi-am ales defensiva potrivită și m-am cufundat în joc; sunetele și mirosurile din sala de mese au dispărut încet, odată cu agitația mea. Nu mai auzeam frânturi din conversațiile studenților care mâncau burgeri cu cartofi prăjiți și nici sfârâitul tigăii în care se pregătea o porție de pui cu orez. Nu mai simțeam nici mirosul de pizza cu pepperoni, proaspăt scoasă din cuptor. Am jucat fără milă încă de la început, pentru că de fiecare dată voiam să câștig, dar fără grabă, acordându-mi timp pentru a mă concentra asupra următoarei mișcări. Nici Jonathan, nici eu nu am vorbit.

Jocul de șah e în mare parte tăcut, iar pentru mine liniștea are o frumusețe extraordinară.

— Șah mat, am anunțat eu.

A urmat o pauză lungă, apoi Jonathan a spus:

— Ai jucat bine.

S-a uitat în jur. În sală rămăseseră puțini membri ai clubului. Toți ceilalți plecaseră la cină.

— Și tu ai jucat bine, am răspuns eu, pentru că victoria mea fusese la fel de muncită ca în partidele cu Eric.

— Te duci la pizza și bere?

M-am ridicat, mi-am luat rucsacul și am spus:

— Nu. Mă duc acasă.

Aroma pătrunzătoare de santal a bețișoarelor parfumate și mirosul de dezinfectant m-au întâmpinat când am deschis ușa apartamentului din campus, pe care îl împărțeam cu Janice de doi ani. Santalul avea menirea să ascundă izul de marijuana pe care-l răspândeau mereu hainele prietenului ei. Janice nu i-ar fi permis niciodată lui Joe să se drogheze în apartamentul nostru și nici nu simțea izul ăsta. Dar eu aveam un nas foarte sensibil și am știut a ce mirosea încă din clipa în care ne-a făcut cunoștință. Janice înțelegea că pur și simplu nu puteam face față amintirilor pe care mi le stârnea mirosul ăla.

Dezinfectantul avea rolul să mascheze aromele de mâncare atunci când Janice gătea pentru Joe. Îi plăcea la nebunie să încerce diverse rețete și

petrecea ore întregi în bucătărie. Gusturile ei se îndreptau mai degrabă spre delicatese, în timp ce ale mele se apropiau mai mult de obiceiurile alimentare ale unui copil de șase ani. Nu o dată se întâmplase să-l surprind pe Joe holbându-se la cașcavalul pané sau la șnițelul de pui din farfuria mea, în timp ce Janice amesteca de zor într-un fel de mâncare complicat, pe ochiul aragazului. Apreciam bunăvoința colegei mele, care voia să reducă la minimum mirosurile din casă, dar nu m-am îndurat să-i spun că dezinfectantul și bețișoarele parfumate nu făceau decât să *adauge* două mirosuri noi. Și, pentru că nu eram cea mai comodă colegă de cameră, nici n-aveam să-i spun vreodată.

— Cum a fost la șah? m-a întrebat Janice după ce am intrat, mi-am aruncat rucsacul pe jos și m-am prăbușit pe canapea.

Abia după câteva ore aveam să mă liniștesc complet, dar faptul că eram acasă mă ajuta să mă relaxez puțin și să respir mai profund.

— Oribil. Avem un membru nou și a trebuit să joc cu el.

— Arată bine?

— Sunt extenuată.

Janice s-a așezat lângă mine.

— Cum îl cheamă?

— Jonathan, am spus, apoi mi-am aruncat pantofii din picioare. Sunt așa de furioasă pe Eric! Știe că jucăm mereu împreună.

— Cine a câștigat?

— Ce? A, da. Eu.

Janice a râs și a întrebat:

— Ce reacții ai primit?

— Aceleași ca întotdeauna.

— Vrei să-ți fac cașcaval pané? I-am făcut și lui Joe, mai devreme. Aveam tot ce-mi trebuie ca să fac pui florentin, dar el a vrut cașcaval pané. Și mai zici că n-ai nimic în comun cu el.

— Nu m-a luat în serios, am adăugat eu.

Jonathan săvârșise greșeala pe care o făcuseră mulți înaintea lui: subestimase abilitățile mele și fusese prea încrezător în ale lui. În curând, aveam să aflu că era prima și ultima oară când făcea greșeala asta cu mine.

— Duminica următoare o să joci din nou cu Eric.

— Sunt prea obosită ca să mănânc.

„Nu pricep nimic din ce vorbiți voi”, spusese Joe prima dată când asistase la o conversație de-a noastră. La drept vorbind, nedumerirea lui nu se explica doar prin faptul că, în clipa aia, suspectasem că era drogat. Janice avusese la dispoziție trei ani să învețe să comunice cu mine și, spre lauda ei, stăpânea limba mea nativă ca un expert lingvist.

Incapabilă să continui dialogul, am intrat în dormitorul meu, m-am trântit pe pat, cu fața în jos, complet îmbrăcată și am dormit dusă până dimineață.

4
Jonathan

CHICAGO
AUGUST 2001

În drum spre Nate, cu care mă întâlnesc la o bere, după muncă, îmi sună telefonul. Ecranul afișează un număr necunoscut. Am fost prins în ședințe toată ziua și singurul lucru care mă interesează în clipa asta e o bere rece ca gheața. În Chicago, luna august poate fi tropicală și, sub sacoul costumului, îmi simt cămașa umedă, lipită de spate. Aud sunetul care mă anunță că apelantul mi-a lăsat un mesaj vocal și mă hotărăsc să rezolv problema acum, ca să mă pot bucura de bere în liniște.

Vocea Annikăi mă pironește în loc. Șansele ca ea să mă sune erau doar un pic mai mari decât șansele ca fosta mea soție și cu mine să cădem de acord cu privire la orice lucru, cât de mic – deci nu prea mari. Mă trag deoparte, părăsind torentul de pietoni care se revarsă pe trotuar, îmi astup cealaltă ureche cu un deget, ca să aud mai bine, apoi ascult mesajul din nou, de la început.

„Bună! Mă întrebam dacă ai vrea să ne vedem la micul dejun, sâmbătă sau duminică dimineață, la cafeneaua Bridgeport. La orice oră îți convine ție. Bine, pa!”

Îi aud tremurul din voce.

Mai am un mesaj.

„Bună! Sunt Annika. Ar fi trebuit să menționez asta în celălalt mesaj.” Tremurul e încă acolo, însoțit de un oftat jenat.

Și încă unul.

„Scuze că-ți las atâtea mesaje. Tocmai mi-am dat seama că nu ți-am dat numărul meu.” Pare frustrată în timp ce recită numărul la repezeală. Nu e necesar, pentru că aș fi putut să-l obțin din lista apelurilor. „Deci sună-mă dacă vrei să ne vedem la cafea. Bine, pa!”

Mi-o imaginez prăbușindu-se pe un scaun după mesajele astea, frântă, pentru că știu cât de greu îi e să facă așa ceva.

Faptul că totuși a făcut-o e mare lucru.

Barul întunecat miroase vag a fum de țigară stătut și a apă de colonie. E genul de loc în care bărbații proaspăt deveniți celibatari vin să se relaxeze înainte de a se întoarce la apartamentele lor aproape nemobilate, care n-au fost dereticate niciodată de vreo femeie. Urăsc localurile de genul ăsta, dar Nate nu a depășit încă etapa postdivorț, când bea zilnic, iar eu îmi amintesc cum e. Când intru, îl văd așezat la bar, dezlipind eticheta de pe o sticlă de bere.

— Salut! zic eu în timp ce mă așez lângă el, îmi slăbesc nodul cravatei și fac semn spre barman să-mi aducă ce bea prietenul meu.

Nate gesticulează spre fereastră.

— Te-am văzut. Eu zic să închizi telefonul ăla, dacă vrei să-ți savurezi berea în liniște.

Nate nu lucrează în aceeași firmă cu mine, dar mottourile companiilor noastre sunt identice: *Munca neobosită înnobilează și-i aduce firmei o grămadă de bani*[1].

— Nu m-a sunat cineva de la muncă. Am primit un mesaj de la o veche iubită pe care am întâlnit-o întâmplător, zilele trecute. Mi-a zis că o să mă sune. Nu eram sigur că o s-o facă.

— Cât de veche?

— Aveam douăzeci și doi de ani când am văzut-o ultima oară.

Și, dacă aș fi știut că n-o s-o mai văd vreme de zece ani, poate că aș fi procedat altfel.

— Cum arată? se interesează Nate.

Barmanul îmi întinde berea și iau o sorbitură zdravănă.

— Nu a îmbătrânit deloc, răspund eu după ce las sticla pe tejghea.

— Și a fost ceva serios sau doar o aventură?

— Pentru mine, a fost serios.

Îmi spun că a fost serios și pentru ea, dar uneori mă întreb dacă nu cumva mă mint singur.

— Crezi că vrea să reînvie relația?

— N-am nici cea mai vagă idee ce vrea.

E adevărat. Nici măcar nu știu dacă Annika are pe cineva. Nu cred că e măritată, pentru că nu purta verighetă când ne-am întâlnit, însă asta nu înseamnă că nu are o relație.

— Încă te gândești la ea?

Din când în când, mai ales după ce m-am despărțit de Liz, când nu puteam să dorm noaptea, mă gândeam la Annika.

— S-a întâmplat acum multă vreme.

— Știu un tip care n-a putut s-o uite niciodată pe fata care l-a părăsit într-a opta.

— Probabil că nu e singura problemă a tipului, comentez eu.

Deși a trecut multă vreme de atunci, uneori am senzația că s-a întâmplat ieri. Abia dacă-mi aduc aminte cum le chema pe tipele cu care am avut relații înainte de Annika, iar după ea a fost doar Liz. Dar îmi amintesc incredibil de clar aproape tot ce s-a întâmplat în perioada petrecută cu Annika.

Probabil pentru că nimeni nu m-a mai iubit cu atâta înflăcărare și atât de necondiționat ca ea.

Mă uit la Nate și-l întreb:

— Te-ai îndrăgostit vreodată de o fată diferită? Cineva altfel nu doar față de orice altă fată cu care ai fost, ci față de majoritatea oamenilor.

Nate îi face semn barmanului să-i mai aducă o bere.

— Funcționa după propriile reguli, nu?

— Funcționa după reguli complet străine, despre care n-ai auzit în viața ta și de la care sub nicio formă nu te aștepți să-ți placă.

Când deveneam frustrat din cauza Annikăi, ceea ce se întâmpla destul de des, îmi spuneam că pe lumea asta sunt o grămadă de tipe mai puțin dificile. Dar, douăzeci și patru de ore mai târziu, ciocăneam din nou la ușa ei. Mi-era dor de chipul ei, de zâmbetul ei, de toate lucrurile care o făceau diferită.

— Probabil că arăta bine, pentru că relația nu ține niciodată când tipa e banală, comentează Nate.

Cu câteva luni înainte ca Liz să se dea bătută și să se întoarcă la New York fără mine, avionul lui John F. Kennedy Jr. s-a prăbușit în Atlantic, iar chipul lui, alături de al soției și al cumnatei sale împânzise ecranele televizoarelor zile întregi. Pentru că nu eram pasionat de ziarele de scandal și nici de știrile despre vedete, până atunci nu observasem cât de mult semăna Annika cu Carolyn Bessette-Kennedy. Aveau aceeași osatură a feței, aceiași ochi albaștri și părul atât de blond, încât era aproape alb. Amândouă aveau un gen de frumusețe izbitoare pe care o remarci în mulțime. Când m-am întâlnit cu Annika la Dominick's, asemănarea mi s-a

părut și mai pronunțată. Are părul mai scurt decât în facultate, drept și întins, dar încă folosește aceeași nuanță de ruj și, când am observat detaliul ăsta, o anumită amintire mi-a dezghețat puțin sloiul din inimă.

— Annika e foarte frumoasă, îi răspund lui Nate.

— Deci n-a contat faptul că era țicnită.

— N-am zis asta.

Cuvintele mele răsună mai aspru decât intenționam și între noi se lasă o tăcere stânjenitoare, cât timp sorbim din bere.

Aș minți dacă n-aș recunoaște că fizicul Annikăi a jucat un rol în atracția mea inițială și în disponibilitatea mea de a trece cu vederea anumite lucruri. Când Eric mi-a făcut semn spre ea în ziua aia, la Asociația Studenților, nu mi-a venit să cred ce noroc dăduse peste mine, deși m-am întrebat de ce o fată atât de atrăgătoare stătea de una singură. Ar fi fost ușor să o subestimez, așa cum făcuseră ceilalți, iar la următoarea întrunire a clubului să-mi găsesc alt partener. Dar am căutat-o din nou și din nou, pentru că eram demoralizat după buclucul în care intrasem la Northwestern și fiindcă rămăsesem cu gustul amar al nedreptății. Nu mă prea simțeam încrezător, iar faptul că pierdusem partida în favoarea unei fete nu m-a ajutat deloc. Mă crispez și azi când îmi aduc aminte și abia acum, după zece ani, îmi dau seama câtă energie am risipit în lupte triviale, care nu meritau atenție. Annika era exact ce-mi trebuia ca să-mi recapăt încrederea în mine. Și, în timp, am descoperit că era mult mai mult decât o fată frumoasă.

— O să te vezi din nou cu ea? mă întreabă Nate.

Ori de câte ori mă gândesc la Annika, îmi revin în minte felul în care ne-am despărțit și aceeași întrebare fără răspuns. E ca o pietricică în pantof: incomodă, însă nu insuportabilă.

Cu toate astea, o simt mereu.

Sorb din bere și ridic din umeri.

— Încă nu m-am hotărât.

Când ajung acasă, îmi torn un pahar de whisky și privesc pierdut pe ferestrele panoramice, în timp ce soarele apune. Când termin de băut, ascult din nou mesajele Annikăi, pentru că acum sunt beat de-a binelea și mi-a fost dor de vocea ei. Mi se pare copilăresc și meschin să nu-i răspund. Poate că doar îmi plâng de milă, fiindcă ultimele două femei pe care le-am

iubit au ajuns la concluzia că ele nu mă mai iubesc. Când Liz a intentat divorț, n-o mai iubeam nici eu, dar cu Annika e altă poveste.

Mă întind după telefon și, când răspunde robotul ei, îi spun: „Bună! Sunt Jonathan. Putem să ne întâlnim la cafea sâmbătă dimineață, la zece, dacă mai vrei. Ne vedem atunci”.

Poate că Annika a sunat pentru că, în sfârșit, e pregătită să scoată pietricica din pantoful meu, odată pentru totdeauna. Pe deasupra, în ciuda a ceea ce simt în legătură cu felul în care s-a terminat relația noastră, vreau să știu dacă ea e bine. Deși din atitudinea ei am dedus că-i e bine, cel puțin aparent, vreau să știu dacă mai duce povara în suflet.

Și, în plus, nu e ca și când aș putea s-o refuz.

N-am putut niciodată.

5
Jonathan

CHICAGO
AUGUST 2001

Când ajung la cafenea, o găsesc pe Annika pe trotuarul din față, foindu-se de pe un picior pe altul și legănându-se pe călcâie. Imediat ce mă vede, se oprește.

— Bună dimineața, spun eu.

— Bună dimineața.

E îmbrăcată într-o rochie de vară și, spre deosebire de hainele pe care obișnuia să le poarte, îi vine bine. Ochii mei poposesc asupra umerilor ei înguști, asupra curbei descrise de gâtul ei și a claviculelor.

— Intrăm?

— Sigur.

Annika face un pas spre ușă, apoi ezită văzând aglomerația din micuța cafenea. Ea a ales locul, dar eu am ales ora și poate că ar fi preferat să ne întâlnim mai devreme sau mai târziu, ca să evităm înghesuiala. Dacă îmi aduc bine aminte, locul ăsta are o terasă mare, așa că poate îmbulzeala nu contează. Întind mâna instinctiv spre talia ei, ca s-o călăuzesc, dar o retrag în ultima clipă. Eram unul dintre puținii oameni a căror atingere o tolera. În timp, a ajuns să iubească senzația pe care i-o stârneau îmbrățișările mele, iar corpul meu îi inspira un sentiment de siguranță.

Dar asta se întâmpla în urmă cu mulți ani.

Ne croim încet drum spre bar și comandăm. În facultate, obișnuia să ceară suc, dar astăzi comandăm amândoi *caffé frappé*.

— Ai luat micul dejun? o întreb, făcând semn spre vitrina cu produse de patiserie.

— Nu. Nu știam dacă tu ai mâncat, așa că am mâncat un pic, dar nu un mic dejun întreg, doar că nu mi-e foame acum.

În timp ce cuvintele i se rostogolesc de pe buze, Annika își privește pantofii, se uită peste umărul meu, se uită la barman. Oriunde, numai nu la mine. Nu mă deranjează. Ciudățeniile ei sunt ca o pereche de pantofi

comozi și, deși mi-e jenă să recunosc, chiar și în sinea mea, nervozitatea ei m-a făcut întotdeauna să mă simt în largul meu.

Încerc să plătesc, dar nu mă lasă.

— E în regulă dacă stăm afară? mă întreabă ea.

— Sigur.

Ne așezăm la o masă aflată sub o umbrelă mare.

— Arăți minunat, Annika. Trebuia să-ți fi spus asta când ne-am văzut, zilele trecute.

Se îmbujorează ușor.

— Mersi. Și tu arăți bine.

E mai răcoare datorită umbrelei, iar roșeața din obrajii Annikăi pălește. Când ridic paharul la gură, îmi urmărește mâna stângă. După o clipă, îmi dau seama că verifică dacă am verighetă.

— Ce mai fac ai tăi? o întreb.

Pare ușurată că am început cu un subiect atât de neutru.

— Sunt toți bine. Tata a ieșit la pensie și tot călătorește împreună cu mama. Will e încă la New York. L-am văzut acum câteva luni, când am luat avionul, să mă întâlnesc cu Janice. Locuiește în Hoboken, cu soțul ei și cu fiica lor de șase luni.

— Deci ai păstrat legătura cu ea?

Pentru Annika, Janice a fost mereu mai mult decât o colegă de cameră, așa că n-ar trebui să fiu surprins că prietenia lor rezistă.

— E cea mai apropiată prietenă a mea, chiar dacă n-apuc s-o văd prea des.

Annika soarbe o gură de cafea.

— Locuiești în apropiere? mă întreabă.

— Pe strada West Roosevelt.

— Eu stau pe strada South Wabash, spune ea.

Ne separă doar o plimbare de zece minute.

— Mă-ntreb de câte ori am fost pe punctul să dăm nas în nas.

— Și eu m-am întrebat asta, spune ea.

— N-aș fi crezut că o să locuiești în oraș.

— Fac doar douăzeci de minute pe jos până la muncă și, dacă vremea e urâtă, pot să iau trenul. Am permis de șofat, dar n-am mașină. Oricum, nu-mi trebuie o mașină ca să mă deplasez.

— Cum ți se pare munca la bibliotecă?

— Îmi place la nebunie. Asta mi-am dorit toată viața.

Face o pauză, apoi adaugă:

— Pare că și ție îți place jobul tău. Încă lucrezi în același loc, după zece ani.

— E o companie puternică. Și-a respectat toate promisiunile.

Ba chiar am avansat mai mult decât anticipaseră ei când mi-au prezentat parcursul carierei, la interviul de angajare. În general, îmi place jobul meu. Sunt și zile în care îl urăsc, dar atunci îmi amintesc că, așa cum spune Annika, e tot ce mi-am dorit vreodată.

— Mai înoți?

— În fiecare dimineață, la bazin. Dar tu? Ce-ți place să faci în timpul liber?

— Lucrez ca voluntar la adăpostul pentru animale, când am timp, și lucrez cu jumătate de normă la Teatrul pentru Copii din Chicago. Ajut cu predarea unui curs de actorie în fiecare sâmbătă dimineață. Am scris o piesă de teatru.

— Serios? E fantastic!

— A fost distractiv. Copiii s-au descurcat de minune cu ea. Acum lucrez la alta, pe care o s-o joace de Crăciun.

— Câți ani au?

— Lucrez cu mai multe grupe de vârstă. Cei mai mici au patru și cinci ani, iar cei mai mari, între nouă și unsprezece. Sunt niște puști grozavi.

— Tu ai copii?

Annika face ochii mari.

— Eu? Nu.

— Ești măritată? Sau într-o relație?

Clatină din cap.

— N-am fost măritată niciodată. Am ieșit cu un tip, dar ne-am despărțit. Tu ești însurat?

— Am fost. Am divorțat acum un an și jumătate.

— Te-ai însurat cu fata de care mi-ai spus în mesajul pe care mi l-ai lăsat atunci?

Deci l-a primit.

— Da.

— Ai copii? mă întreabă ea și așteaptă, temătoare, răspunsul meu.

— Nu.

Liz avea niște obiective foarte clare în minte când venea vorba de cariera ei și își propusese să urce în ierarhia corporatistă până când spulbera orice prejudecăți despre femeile în poziții de conducere. Pasiunea ei pentru afaceri fusese ca un far luminos pentru mine când am ajuns la New York. Mă atrăsese spre ea.

Am susținut-o în parcursul ei spre vârful ierarhiei, dar fiecare treaptă presupunea un anumit timp, iar când mi-a zis că abia la patruzeci și unu de ani o să fie pregătită să avem un copil și m-a întrebat ce părere am despre ideea de a-și congela ovulele, am crezut că glumește.

Nu glumea.

E amuzant că tocmai trăsătura care la început te-a atras la cineva este cea pe care n-o mai poți suporta în momentul în care vă desprindeți unul de altul. Dar nu amuzant la modul propriu, ci în sensul că te întrebi cum de nu ai observat nepotrivirea.

Am fost de acord să mă întâlnesc cu Annika astăzi pentru că speram să primesc răspunsuri, dar, când ne terminăm *frappé*-urile, suntem tot la capitolul pălăvrăgeală inutilă. Nu este deloc pregătită să vorbească despre ce s-a întâmplat între noi și ar fi nemilos și inutil s-o forțez.

— Mergem? o întreb când în paharele noastre n-au mai rămas decât cuburi de gheață.

Drept răspuns, se ridică. În drum spre ieșire, îmi spune cât de mult îi place că locuiește lângă parc și lângă muzee, apoi îmi arată locurile ei preferate de comandat mâncare la pachet sau de făcut cumpărături. Cartierul ei îi oferă tot ce și-ar putea dori, iar eu încep s-o înțeleg pe Annika cea urbană. Locuiește într-o bulă în care nimic n-o scoate din zona ei de confort și unde are totul la îndemână.

Ar fi trebuit să-mi dau seama imediat: Annika o duce bine. N-are nevoie să fie salvată.

Pe măsură ce ne apropiem de clădirea în care locuiește, mersul săltăreț și pălăvrăgeala ei agitată se întețesc, iar neliniștea ei devine febrilă. Oare se aștepta să spun ceva și acum, că aproape am ajuns acolo unde locuiește, îi e teamă de o confruntare iminentă?

O iau de mână, pentru că nu știu cum altfel s-o potolesc, iar amintirea care mă izbește mă face să încremenesc. Nu mai suntem pe South Wabash, ci în fața ușii apartamentului ei din facultate. Îi simt palma mică și moale, așa cum era când am luat-o prima oară de mână.

— Nu e obligatoriu să vorbim despre povestea aia.

Annika își conține fâțâiala, iar expresia ei ușurată îmi demonstrează că am avut dreptate. N-o să primesc o explicație astăzi, dar nu știu dacă am tăria să tot dau deoparte straturile Annikăi, ca s-o aflu.

— Voiam doar să știu dacă ești bine.

Trage adânc aer în piept:

— Sunt bine.

— Mă bucur.

Arunc o privire către intrarea în imobil.

— Ar trebui s-o iau și eu din loc. Mă bucur că te-am revăzut. Mersi pentru cafea. Ai grijă de tine, Annika.

Deși îi este greu să deslușească expresiile oamenilor, chipul ei e o carte deschisă și nimeni n-ar avea dificultăți să-l descifreze. Mă întrebam mereu dacă nu cumva are o mimică exagerată special ca să-i ajute pe ceilalți să înțeleagă ce gândește, așa cum și-ar dori să facă ei pentru ea. Mi se pare adorabilă. Când își dă seama că revederea noastră se rezumă la o cafea băută împreună, pare foarte dezamăgită. Deși n-am făcut-o intenționat și cu siguranță nu în chip de răzbunare, îmi trece prin minte că e prima dată când o rănesc.

Și mă simt groaznic.

Dar poate că eșecul căsniciei mele e încă prea recent. Când divorțezi, nimeni nu-ți spune că, deși amândoi sunteți de acord că relația e distrusă, doare ca naiba atunci când trebuie s-o luați fiecare pe un alt drum, iar suferința te urmărește până într-o zi, când dispare. Abia recent i-am observat absența și nu-mi doresc s-o înlocuiesc cu și mai multă suferință.

Nu vreau să plec.

Vreau s-o trag pe Annika aproape, să-mi trec degetele prin părul ei și s-o sărut, ca pe vremuri.

Însă mă îndepărtez de ea, simțindu-mă singur și foarte, foarte obosit.

6
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

La o săptămână după ce l-am bătut pe Jonathan la șah, Eric s-a așezat pe scaunul din fața mea, cu câteva minute înainte de începerea ședinței de duminică seară a clubului, restabilind astfel ordinea după ce stârnise haos în universul meu.

— Spune-mi că anul ăsta accepți să participi la competiții, mi-a spus Eric.

— Știi că n-o să se întâmple.

— Ai putea concura, dacă ai vrea.

— Dar *nu* vreau. Nu-mi place să fiu departe de casă.

— Ar trebui să călătorești de doar câteva ori. De trei ori, dacă ne calificăm în competiția panamericană. O să aibă loc o întrunire de antrenament, în St. Louis, în octombrie. Ai putea să te duci, să vezi cum e. Și pe urmă te întorci cu mașina acasă.

— Nu conduc.

— Poți să mergi cu cineva.

— O să mă gândesc.

Eric a încuviințat din cap.

— Foarte bine. Pun pariu că ți-ar plăcea.

Nu mi-ar fi plăcut deloc, așa că m-am descotorosit de gândul ăsta imediat.

Studiam tabla de joc, construindu-mi strategia în minte și cântărind ce deschidere ar fi fost mai eficientă, când cineva a vorbit:

— Te-ar deranja dacă joc din nou cu Annika?

Jonathan era în picioare și se uita la noi. De ce voia să joace iar cu mine? Când Eric lipsea de la întruniri, rareori ceilalți membri ai clubului îmi propuneau să jucăm, așa că, de obicei, sfârșeam strecurându-mă afară și întorcându-mă acasă.

— Sigur. Nicio problemă, a spus Eric.

Jonathan s-a așezat în fața mea.

— Te deranjează?

Mi-am șters palmele umede de blugi și am încercat să nu intru în panică.

— Eu joc întotdeauna cu Eric.

— E iubitul tău?

— Ce? Nu. Doar că… Joc mereu cu el.

Eric se așezase două mese mai departe de noi, în fața unui membru nou, pe nume Drew.

— Îmi pare rău. Vrei să-l rog să facem schimb încă o dată?

Exact asta îmi doream, dar și mai mult voiam să începem partida, ca discuția asta să înceteze. Așa că am făcut singurul lucru pe care-l puteam face ca să grăbesc treaba.

Am ales un pion alb și am făcut prima mutare.

De data asta a câștigat el. Am pus la bătaie fiecare fărâmă de abilitate și experiență pe care le aveam, dar zadarnic, iar victoria lui a fost binemeritată.

— Mersi, a zis el. A fost o partidă grozavă.

În timp ce-și strângea lucrurile, fluiera mulțumit.

Și de data asta, partida noastră durase atât de mult, încât între timp toată lumea plecase la cină. Când mi-am luat rucsacul și am pornit spre ieșire, Jonathan l-a înhățat pe-al lui și mi s-a alăturat. Speram din tot sufletul că mă însoțea pentru că ne îndreptam amândoi spre ieșire și că avea să fie o deplasare tăcută, dar mă înșelam.

— Vrei să mergem și noi după ceilalți, să mâncăm pizza?

— Nu.

— Ești foarte bună la șah.

— Știu.

— De cât timp joci? m-a întrebat el.

— De la șapte ani.

— De când faci parte din clubul de șah?

— Din anul întâi de facultate.

Avea în jur de 1,88 metri înălțime, iar eu – 1,64 metri. Picioarele lui erau mult mai lungi decât ale mele. Trebuia să mă mișc repede ca să țin pasul cu el și să răspund la tirul de întrebări, ceea ce mi se părea cam nedrept, din

moment ce, de fapt, nu voiam nici să țin pasul cu el, nici să-i răspund la întrebări.

— Ai vrut dintotdeauna să faci parte din clubul de șah?

— Nu.

Descoperisem clubul de șah întâmplător, la trei săptămâni după ce mă mutasem în camera de cămin, chiar în ziua în care îmi sunasem părinții ca să-i anunț că renunț la facultate și îi chemasem să mă ia acasă, în dimineața următoare. Petrecusem douăzeci de zile pierdută într-un vârtej paralizant de zgomote puternice și mirosuri urâte, de stimuli copleșitori și de norme sociale derutante și ajunsesem la capătul răbdării. Părinții mei mă retrăseseră de la școală pe la jumătatea clasei a șaptea, iar în anii următori mama mă ajutase să învăț acasă, așa că tranziția către facultate fusese deosebit de dificilă și derutantă pentru mine. Janice Albright, o fată vorbăreață din Altoona, Iowa, pe care universitatea o repartizase în aceeași cameră cu mine, părea să plutească fără efort prin viața studențească dezlănțuită, în timp ce eu mă tot împotmoleam în labirint, greșind drumul și dând înapoi. Mă țineam după ea ca un nor de fum de care nu putea scăpa, ca o ființă singuratică într-o mare de perechi și de grupuri care râdeau și glumeau în drum spre sala de curs. O urmam pe Janice la cursuri, la bibliotecă și în sala de mese.

În duminica aia, la scurt timp după ce-mi sunasem părinții, plângând, Janice se întorsese în camera de cămin împreună cu două prietene de-ale ei. Una se așezase alături de Janice, pe patul ei, iar cealaltă, la capătul patului meu. Eu stăteam turcește pe pat, iar prezența ei m-a făcut să mă strecor sub așternuturi, cu o carte și cu minilanterna pe care o foloseam de când eram mică atunci când ar fi trebuit să dorm, în loc să citesc. Era în septembrie, iar în majoritatea timpului camera noastră fără aer condiționat semăna cu o saună; sub așternuturi, aerul înăbușitor și fierbinte era aproape insuportabil.

— Dacă arăți așa, nu înseamnă că ai voie să te porți dubios, a comentat fata.

Am înlemnit, sperând că nu mi se adresase mie, dar, în același timp, știam adevărul. Mai auzisem variații pe tema asta când făceam lucruri pe care oamenii le considerau ciudate sau neobișnuite. „Dar e așa de frumușică!” se minunau ei, ca și când felul în care arătam și felul în care mă purtam se excludeau reciproc.

Sunt frumușică. Știu asta din două surse: oamenii mi-au repetat-o de când mă știu și dețin o oglindă. Uneori mă întreb cât de rău s-ar purta oamenii cu mine dacă aș fi urâtă. Nu m-am gândit niciodată prea mult la asta, pentru că eram aproape convinsă că știu răspunsul.

— Nu te purta așa! a mustrat-o Janice.

— Ce vrei? a răspuns fata. E ciudat.

Deși Janice vorbise rar cu mine în cele trei săptămâni de când împărțeam aceeași cameră, nu fusese niciodată răutăcioasă. Odată, în cea de-a doua săptămână petrecută la cămin, când aproape că nu mai aveam nicio haină curată, mi-a arătat unde era spălătoria și m-a învățat să folosesc mașinile de spălat. Am stat în tăcere acolo, una lângă alta, și ne-am împăturit hainele curate, apoi le-am pus în același coș, pe care ea l-a dus în camera noastră.

Brusc, m-am simțit din nou ca în școala generală, copleșită de acea groază pe care n-o mai simțisem de ani de zile. Nu voiam decât să fiu lăsată în pace și tremuram, cu ochii în lacrimi. Pe frunte îmi apăruseră broboane de transpirație, iar aerul de sub așternuturi devenise insuportabil. Dar era exclus să-mi arăt fața acum.

— Mergeți fără mine, le-a îndemnat Janice. Trebuie să mă pregătesc pentru un curs.

— Doamne! Chiar că ai dat-o în bară la capitolul colegă de cameră, a comentat una dintre fete.

— Nu sta după ea, a spus cealaltă. Nu e problema ta.

— Nu mă deranjează să am grijă de ea. În plus, dacă m-aș purta urât, ar fi ca și când aș lovi un cățeluș.

A vorbit încet, dar tot am auzit-o.

Ușa s-a închis cu un zgomot slab, semn că fetele plecaseră, iar eu am ieșit de sub așternuturi și am tras adânc în piept aerul ceva mai răcoros.

— De ce ar lovi cineva un cățeluș? am întrebat eu.

— Nimeni n-ar face așa ceva.

— Atunci, de ce ai *spus* asta?

— E doar o expresie.

Mi-am șters obrajii cu dosul palmei. Cu cât mă luptam mai mult cu lacrimile, cu atât țâșneau mai abitir. Am rămas amândouă tăcute o vreme și singurul zgomot din cameră era smiorcăitul meu. Încercam să-mi recapăt autocontrolul. Zbârnâitul telefonului m-a scutit de o umilință suplimentară, fiindcă Janice s-a dus să răspundă.

— Bună! Da, sunt Janice, am auzit-o spunând în timp ce întindea firul la maximum, ca să scoată telefonul pe hol și să vorbească în intimitate, departe de mine.

După câteva minute, s-a întors, a închis telefonul și s-a așezat la capătul patului meu.

— Uneori mi se face dor de vechea mea cameră, mi-a spus ea. Am șase frați. Eu sunt cea mai mică și toți s-au mutat la casele lor. Dar îmi aduc aminte de vremea când toți erau acasă. Mă scoteau din minți. E greu când n-ai niciun loc în care să te poți retrage, de unul singur.

Nu scosesem niciun cuvânt, și totuși Janice părea să știe exact ce gândeam și cum mă simțeam. *Cum Dumnezeu reușise asta?*

— E groaznic de cald afară. Mă gândeam să merg până la Asociație, să iau o limonadă. Vrei să vii cu mine?

Nu voiam. Părinții îmi promiseseră că aveau să vină de dimineață, să mă ia din coșmarul ăsta, și doream să mă scufund iar sub cearșafuri și să număr minutele rămase până atunci. Dar o parte din creierul meu înțelesese ce făcuse ea pentru mine, așa că am spus:

— Bine.

Pe drum spre Asociație, Janice mi-a arătat clinica veterinară pentru animalele sălbatice.

— Am auzit că au nevoie de voluntari. Ar trebui să te duci să vorbești cu ei, a propus colega mea de cameră. Probabil își doresc angajați care se poartă frumos cu animalele.

Am dat din cap, dar n-am avut curajul să-i spun că aveam să plec a doua zi, dimineață.

În timp ce stăteam la coadă, ca să cumpărăm limonadă, am remarcat tablele de șah. Erau cel puțin cincisprezece pe mesele din apropiere, cu piesele aranjate, așteptând să înceapă partidele, în fața lor stăteau studenți care pălăvrăgeau și râdeau.

Probabil că mă holbam, pentru că Janice m-a întrebat:

— Joci șah?

— Da.

— Hai să vedem despre ce e vorba.

— Nu vreau.

— Haide!

Mi-a întins limonada, iar eu am pornit după ea. Ne-am apropiat de un student dintr-un an mai mare, care stătea în picioare, lângă o tablă de șah.

— Ce se întâmplă aici? Prietena mea joacă șah și ar vrea să știe, i-a zis Janice.

— Aici se întâlnește clubul de șah, a răspuns el, uitându-se la mine. Eu sunt Rob. Ne întâlnim aici în fiecare duminică, de la șase la opt. Cum te cheamă?

Janice m-a înghiontit, iar eu am zis:

— Annika.

Rob s-a întors spre tipul din dreapta lui.

— El e Eric. Și el e nou-venit. Dacă rămâi, o să avem un număr par de oameni și toată lumea o să poată juca.

— I-ar plăcea să rămână, a zis Janice.

Eu mă uitam în gol, așa că Janice a pășit în fața mea, ca să mă privească în ochi, ceea ce m-a făcut să mă simt foarte stânjenită.

— Mă întorc la opt, să te iau, a anunțat ea. Vin până aici, la masa asta, și mergem împreună acasă.

— Bine.

M-am așezat în fața lui Eric și singurul lucru care m-a împiedicat s-o iau la goană, îngrozită, a fost faptul că el a făcut prima mutare. Instinctul a preluat conducerea, am început să-mi pun la cale strategia și, cât am jucat, am uitat cât de mult uram facultatea și cât de toantă mă simțeam când încercam să fac lucrurile care erau atât de firești pentru ceilalți. Mi-am vărsat toate frustrările în partida aia și am jucat dur. Eric s-a dovedit a fi un adversar redutabil și, când în sfârșit a câștigat – însă la limită –, aproape că mă simțeam omenește. Pentru prima dată de când pășisem în campus, nu mai eram atât de stingheră.

— Super partidă! a zis Eric.

— Adevărat, am spus eu, abia șoptit.

Rob mi-a întins o foaie de hârtie pe care erau notate informații despre club.

— Vino și duminica viitoare.

Am luat foaia, am încuviințat din cap. La opt fix, Janice a apărut ca să mă conducă înapoi la cămin. Una dintre cele mai urâte zile din viața mea se transformase într-una dintre cele mai bune. Pentru prima dată după mult timp, niște străini mă trataseră cu bunăvoință și am îndrăznit să sper că, la

un moment dat, Janice și cu mine aveam să ne împrietenim. Iar acum, mulțumită faptului că descoperisem întâmplător clubul de șah, aveam o portiță de scăpare și un motiv să rămân.

Mai târziu în seara aia, după ce Janice s-a dus să învețe, mi-am sunat părinții și le-am spus să nu mai vină.

Când eu și Jonathan ajungem în dreptul imobilului în care locuiesc, mă scutur de amintiri și revin la realitate. A trecut mult de când nu m-am mai gândit la evenimentele care m-au călăuzit spre clubul de șah. Dacă n-ar fi fost Janice, membrii clubului și purtarea lor amabilă din ziua aia, n-aș fi ajuns în ultimul an de facultate. Deși mai aveam încă multe de descoperit, învățasem foarte multe despre oameni și despre viață și aflasem că ambele au și aspecte foarte bune, și aspecte foarte rele.

— Aici stai? m-a întrebat Jonathan în timp ce mă îndreptam spre ușa de la intrare.

Stau cu spatele la el și îi răspund fără să mă întorc:

— Da.

— Bine. Noapte bună. Ne vedem săptămâna viitoare.

7
Annika

CHICAGO
AUGUST 2001

— Ce te frământă astăzi, Annika? Vrei să vorbim? mă întreabă Tina când ajung la terapie, după ce ne așezăm pe locurile noastre.

Pentru prima dată de când am început să merg la terapie, vreau să mint și să inventez o scuză pentru starea părului meu, care pare pieptănat cu degetele (chiar asta am făcut), pentru cearcăne (n-am dormit bine) și pentru hainele neasortate (fustă roz, tricou roșu). Dar așa aș consuma mai multă energie decât dacă aș spune adevărul umilitor, jenant, prin urmare îl dezvălui imediat, fără să omit vreun detaliu.

— Jonathan nu vrea să aibă de-a face cu mine. Și o merit.

— Mi se pare că ești foarte aspră cu tine însăți.

— Spun adevărul.

— De ce crezi că nu vrea să te mai vadă?

Deși foarte conștientă că par o adolescentă capricioasă, sunt incapabilă să-mi înăbuș frustrarea provocată de faptul că întâlnirea cu Jonathan n-a evoluat așa cum mă așteptasem.

— Pentru că am crezut că putem pur și simplu să continuăm de unde am rămas.

— Te referi la ce simțea el pentru tine când te aștepta să vii la New York?

— Da. Acum sunt pregătită.

— Dar Jonathan? Crezi că mai e pregătit?

Abia dacă îmi înțelegeam propriile gânduri, și n-aveam habar de ale lui Jonathan.

— Așa credeam, până când m-a lăsat singură pe trotuar.

— Crezi că, într-un fel, te pedepsește pentru ce s-a întâmplat în trecut?

— Păi, nu asta face?

— Ar putea exista un alt motiv? Zece ani e o perioadă foarte lungă. Sunt sigură că în viața lui, ca și în a ta, s-au întâmplat multe.

Scormonesc prin memorie și enumăr lucrurile pe care le știu despre Jonathan:

— E divorțat. Fără copii. Cred că muncește mult. Locuiește într-un apartament nu departe de mine.

— Divorțul e o schimbare majoră și, adesea, foarte stresantă. Poate că Jonathan ți s-a părut mereu invincibil, dar e și el om și suferă. E posibil ca decizia lui de a vă mai întâlni să fi fost influențată de situația lui actuală, și nu de trecut?

Tina și cu mine am lucrat ore întregi cu privire la dificultatea mea de a mă pune în locul altcuiva și, după ce l-am urmărit pe Jonathan îndepărtându-se, mi-am petrecut toată ziua încercând să-mi dau singură seama ce simte. Dar am devenit și mai frustrată, pentru că, oricât de mult am încercat, n-am reușit nici în ruptul capului să înțeleg. Am presupus că e furios pe mine pentru ce am făcut. Pe urmă n-am mai putut să mă relaxez și, prin urmare, n-am putut să dorm și o țin așa de atunci. Și totuși, în mai puțin de cincisprezece minute, Tina a descifrat enigma fără mare efort, iar acum înțeleg, în sfârșit. Toții pașii ăștia suplimentari sunt epuizanți. Îmi amintesc cât de uluită am fost când Tina mi-a explicat că majoritatea oamenilor pot trage concluzii de genul ăsta instantaneu, fără alte analize mintale. Mi se pare extraordinar, și totuși sfâșietor, pentru că eu n-o să mă număr niciodată printre ei.

— Chestia e că… Voiam atât de mult să am ocazia de a-i arăta că m-am schimbat. Că nu mai sunt fata pe care o știa.

— Asta vrei tu. Dar are și el un cuvânt de spus.

Tina notează ceva în carnețelul pe care-l ține în poală.

— Crezi că Jonathan și-ar fi dorit să te schimbi?

— Nu asta vrea toată lumea? Cum să nu vrei ca un om care te-a rănit să se schimbe?

— E o diferență între a schimba modul în care gestionezi un lucru și a te schimba ca persoană. Jonathan nu e aici, așa că nu pot răspunde în locul lui, dar am vorbit cu mulți oameni de-a lungul anilor în care am lucrat ca psihoterapeută. Cel mai des aud că s-a schimbat cealaltă persoană. Și nimeni nu mi-a zis vreodată că e un lucru bun.

— Ce crezi c-ar trebui să fac?

Tina clatină din cap.

— Asta e tema ta pentru data viitoare. Vreau ca tu să-mi dai un răspuns.

8
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Jonathan tocmai ieșea din Sala Lincoln când Janice și cu mine am trecut pe lângă el, în drum spre curs. El a zâmbit și m-a salutat. Eu n-am reacționat deloc.

— Cine e tipul? m-a întrebat Janice.

— Jonathan. De la clubul de șah.

— Tipul pe care l-ai învins?

— Da.

Nu voiam să vorbesc despre Jonathan. Ideea de-a discuta cu Janice despre un tip, oricare ar fi fost el, îmi trezea prea multe amintiri neplăcute. Puteam să mă gândesc la Jonathan în sinea mea, dar nu eram pregătită să vorbesc despre el cu voce tare.

Janice m-a înghiontit, reproșându-mi:

— De ce nu mi-ai zis cât de bine arată?

— Ți-e foame? Vrei să mergem să mâncăm de prânz? Mie mi-e foame.

— Of, Annika! Mi se pare amuzant că ai impresia c-o să te las să scapi așa ușor.

— Tare aș vrea să mă lași!

— Nicio șansă.

— Nu pot să mai trec o dată prin asta. N-o s-o fac.

— Nu toți tipii sunt răi. Mulți sunt foarte de treabă.

— Păi, amândouă știm că nu sunt capabilă să fac diferența de una singură.

— Nu-ți face griji. De data asta, tipul va trebui să treacă mai întâi de mine.

— N-o să fie nevoie. Sunt sigură că nu se gândește la mine în felul ăla.

— Unde vrei să mâncăm la prânz?

— De fapt, trebuie să intru în tură, la clinică. Au adus un oposum cu o labă ruptă și vreau să văd ce mai face. Bietul de el! E atât de simpatic! Să

vezi ce atelă mică are!

— Atunci, de ce ai propus să mergem la masă?

— Voiam să schimb subiectul.

— Sunt dezamăgită de mine. Nu pot să cred că am căzut în plasă.

Clinica veterinară pentru animale sălbatice a Universității din Illinois primea atât animale sălbatice bolnave sau accidentate, cât și unele orfane. Scopul era însănătoșirea lor și apoi eliberarea în sălbăticie. Majoritatea voluntarilor proveneau din rândul studenților la Medicină Veterinară, dar erau și câțiva – ca mine – pe care nu viitoarea vocație, ci dragostea nețărmurită pentru animale îi atrăsese la clinica din spatele clădirii facultății de Medicină Veterinară, în partea de sud a campusului.

Mă atrăgeau animalele mai mici, dar simțeam o afinitate specială față de păsări. Sunt creaturi maiestuoase și pentru mine nu exista satisfacție mai mare decât să le eliberez și să le privesc înălțându-se spre cer.

Micuțul animal pe care îl țineam în mâinile înmănușate – oposumul cu pricina, pe care hotărâsem să-l botez Charlie – încă era departe de a se însănătoși, dar, cu atenția și îngrijirea corespunzătoare, avea șanse mari să se întoarcă în habitatul lui natural.

Sue, o studentă în ultimul an, care făcea voluntariat la clinică aproape de când începusem și eu să lucrez acolo și în prezența căreia mă simțeam în largul meu, a intrat în sală.

— Bună, Annika! O, uită-te la micuțul ăsta!

— Nu-i adorabil? Îmi vine să-l iau cu mine, acasă. Știi că de fapt oposumii nu atârnă de coadă? Oamenii cred asta, dar nu e adevărat. Au urechi gen Mickey Mouse și cincizeci de dinți, dar nu sunt periculoși.

Zilele trecute, când învățam în bibliotecă, am fost distrasă de o carte despre oposumi și am aflat o mulțime de lucruri fascinante. Mi-a luat aproape zece minute să le înșir pe toate, dar i le-am împărtășit lui Sue, pentru că eram convinsă că voia să le afle.

— În mod clar, micuțul e pe mâini bune, a zis ea.

Sue și-a verificat ceasul de mână și m-a strâns de braț.

— Trebuie s-o iau din loc. Ne vedem mai târziu, bine?

— Bine.

Mi-am petrecut restul turei curățând cuști, ajutând la administrarea medicamentelor și oferindu-mi atenția oricărui animal care avea nevoie de

ea. Înainte să plec, m-am întors la cușca lui Charlie, ca să-mi iau la revedere. M-am gândit cât de dor o să-mi fie de el când o să vină vremea să-l eliberăm și, pentru o clipă, m-am întrebat dacă aveam să mă atașez vreodată de un om la fel de mult cum mă atașam de animale.

Și m-am întrebat cât de mult ar durea dacă, la un moment dat, omul acela ar trebui să renunțe la mine.

9
Annika

CHICAGO
AUGUST 2001

— Mă duc să mănânc de prânz, îmi spune colega mea de birou, Audrey.

Lucrăm amândouă într-o încăpere mică în care încap birourile noastre, computerele și câteva dulapuri cu sertare. S-a întâmplat de mai multe ori să intre în cameră și să mă surprindă privind în gol. Îmi tot spune, în glumă, că n-ar trebui să mai lenevesc, dar nu pare o simplă tachinare. Iar eu nu lenevesc. Uitatul în gol e modul meu de a-mi limpezi mintea, ca să pot rezolva problemele de la lucru.

— Bine, zic eu, pentru că Audrey se enervează când nu-i răspund.

Însă nu știu ce vrea să-i spun. Eu n-am anunțat că mă pregătesc să mănânc de prânz când mi-am scos sendvișul cu unt de arahide din poșetă, ca în fiecare zi. De-aia avem pauza de masă. Ca să mâncăm.

Imediat ce Audrey iese din încăpere, scot o foaie de hârtie din sertarul biroului meu. Am notat pe ea tot ce urmează să spun când o să-l sun pe Jonathan, așa că nu va trebui decât să citesc cu voce tare. M-am gândit mult la ce mi-a spus Tina și vreau ca Jonathan să știe că înțeleg prin ce trece, dar că mi-ar plăcea să petrecem mai mult timp împreună. A reprezentat multe lucruri pentru mine, dar a fost și prietenul meu, iar eu n-am mulți prieteni.

Sunt ușurată când aud vocea robotului telefonic, pentru că asta îmi simplifică mult sarcina, dar apoi Audrey se întoarce în birou. Nu vreau să mă vadă citind de pe foaie, așa că îndes hârtia sub sugativa de pe birou și încep să improvizez.

— Bună, Jonathan! Sunt Annika. Din nou. Mă gândeam ăă… că poate ai chef să facem ceva sâmbătă.

Îmi simt gâtul uscat, așa că iau repede o gură de apă, care mi se scurge un pic pe bărbie.

— Se pare că vremea o să fie frumoasă, așa că am putea lua ceva de mâncare și să mergem în parc. Dacă ești ocupat sau nu vrei, e în regulă. Vreau să știi că *înțeleg* prin ce treci. Mi-am zis să te întreb. Bine, pa!

Închid telefonul și trag adânc aer în piept.

— Asta a fost o convorbire personală? mă întreabă Audrey.

— Nimic important.

Am nevoie de un minut ca să pot respira normal din nou și ca să se risipească adrenalina care mi-a invadat corpul după un amărât de apel.

— Nu părea să fie nimic. Cine e Jonathan?

Audrey nu mi-e șefă, dar a fost angajată cu trei ani înaintea mea și se poartă de parcă ar fi îndreptățită să știe totul despre treburile mele profesionale și personale.

— Un tip pe care-l știu de mai demult.

Audrey se apleacă peste marginea biroului meu.

— Un vechi iubit?

— Sunt în pauza de masă.

De ce n-am zis asta mai devreme? Nu vede că am scos sendvișul pe birou?

— Ce vrei să spui? mă întreabă ea pe un ton răutăcios, pe care-l folosește când consideră că am spus ceva foarte ciudat.

— Vreau să zic… când ai intrat și m-ai întrebat dacă e o convorbire personală. Sunt în pauza de masă.

Închid ochii și-mi masez tâmplele.

— Ți-e rău?

Mi se adresează de parcă aș fi un țânc. Vorbește mereu foarte tare, așa că am senzația că țipă la mine.

— E doar o durere de cap.

— Reziști până la sfârșitul programului? În după-amiaza asta nu mai pot să-ți țin locul, așa cum a trebuit să fac săptămâna trecută, când ai fost plecată. Atunci am fost nevoită să rămân până seara târziu.

— Îmi pare rău, bolborosesc eu.

— Am muncit în plus o grămadă.

— N -o să fie nevoie să-mi ții locul. O să iau o pastilă.

Audrey se holbează la mine și nu dă semne c-ar vrea să plece.

Deschid sertarul de la birou și-mi scutur două pastile de durere în palmă. Mă înec puțin când încerc să le înghit, pentru că nu beau suficientă apă.

Colega mea oftează și se întinde spre sertarul biroului ei, scoțând câteva felii de pâine prăjită.

— Sunt sigură că mi s-a răcit supa, spune Audrey și iese iar din birou.

Deși n-am avut nimic de-a face cu asta, mă simt vinovată.

Când se întoarce, mă strecor în oficiu ca să-mi pregătesc o cană cu ceai și dau de Stacy, o altă colegă. Îmi zâmbește mereu când mă vede și are o voce foarte liniștitoare. Stacy se arde la deget cu farfuria pe care o scoate din cuptorul cu microunde, iar eu îi spun că-mi pare rău și o îmbrățișez ușor, dintr-o parte.

— Bună, Annika! O clipă, să pun asta jos, spune Stacy și așază farfuria pe tejghea. De ce m-ai îmbrățișat?

Vocea ei nu e la fel de calmă ca de obicei. Acum e mai pițigăiată.

— Îmi pare rău că te-ai ars la deget.

— Ești mereu o dulce! O să-mi treacă. Mersi, Annika.

Își ia prânzul și iese în grabă din oficiu. Poate că e pe cale să întârzie la o ședință.

Abia la sfârșitul zilei, când îmi închid computerul și mă pregătesc să plec acasă, îmi amintesc că singurul motiv pentru care Audrey a trebuit să-mi țină locul săptămâna trecută a fost o ședință care s-a ținut în altă clădire și la care șeful nostru mi-a cerut să particip.

*

Durerea de cap nu a dispărut și sunt complet epuizată când ajung acasă. Am adoptat temporar o pisică și pe cei cinci pui ai ei; momentan, sunt toți într-o cutie de carton, sub patul meu. Petrec o oră întinsă pe podea, lângă cutie, ascultând mieunatul lor liniștitor, iar durerea începe în sfârșit să cedeze. Îmi pregătesc un bol cu cereale în chip de cină și, după ce termin de mâncat, îmi pun pijamaua și mă bag în pat cu o carte, deși e abia opt și jumătate.

Un ceas mai târziu, sună telefonul. N-am opțiunea de identificare a apelantului, pentru că nu mă sună mulți oameni și, de obicei, aștept ca robotul să se declanșeze, ca să am timp să decid dacă vreau să răspund sau nu. Asta le scoate din minți pe mama și pe Janice, care îmi strigă mereu: „Ridică receptorul, Annika! Știu că ești acolo și că vrei să vorbești cu mine!”.

La început, aștept ca robotul să-și facă treaba, dar apoi îmi amintesc că s-ar putea să mă sune Jonathan și înșfac receptorul.

— Alo?

El e. Mă copleșește bucuria. În plus, vocea lui Jonathan m-a liniștit întotdeauna. Nu vorbește niciodată prea tare și felul în care leagă cuvintele are ceva foarte reconfortant. Pentru mine, sună ca o melodie. Când vorbește Audrey, parcă aud o sirenă de ceață, iar felul în care înșiră cuvintele *nu* e melodios. Seamănă cu urletul solistului unei trupe *death metal.*

— Sper că nu te-am trezit, zice el.

E abia nouă și jumătate seara, dar el e foarte familiarizat cu obiceiurile mele de somn.

— Nu m-ai trezit. Citeam în pat.

— Putem să ne vedem sâmbătă, mă anunță el.

— Super! exclam eu, mult prea tare.

— Îm-hm. Păi, e doar un prânz, nu?

— Asta am zis când ți-am lăsat mesaj. M-am referit la prânz.

— Da, știu. Voiam să zic… Nu contează. E în regulă. O să fie grozav. Vrei să vin să te iau de acasă?

— Sâmbătă dimineață o să fiu la Teatrul pentru Copii. Poți să mă iei de acolo pe la doisprezece?

— Sigur.

— Bine. Ne vedem atunci.

— Noapte bună, îmi urează el.

— Noapte bună.

Încheiem conversația, dar nu mă reapuc imediat de citit. Petrec următoarea jumătate de oră gândindu-mă la Jonathan, rememorând cele mai frumoase momente ale relației noastre, ca un album *best of,* iar dimineața, la trezire, el e prima persoană la care mă gândesc.

10
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Am auzit pași răsunând pe trotuar, m-am întors și l-am văzut pe Jonathan apropiindu-se de mine în fugă. Plecasem în timp ce el stătea de vorbă cu Eric și cu alți câțiva jucători și am presupus că avea să se ducă la cină, cu toată lumea. Jucasem din nou împreună și, de data asta, reușisem să câștig. Jonathan nu părea să se fi supărat, pentru că mi-a spus: „Îmi place să joc cu tine, Annika".

Simțisem cum o căldură mi se răspândise în tot corpul, pentru că, în afară de Eric, nimeni nu-mi mai spusese asta vreodată și nu-mi aduceam aminte ca vorbele lui Eric să fi avut un efect asupra mea, la fel ca remarca lui Jonathan. Cu el îmi era mai ușor să vorbesc fără să mă încurc sau să mă bâlbâi. Avusesem nevoie de mai mult timp ca să mă relaxez, așa cum mi se întâmpla mereu cu oamenii pe care nu îi cunosc de mult.

— Salut! a spus el când m-a ajuns din urmă. Ți-ai uitat cartea. A întins mâna, iar în palma lui mare am zărit exemplarul meu uzat din *Rațiune și simțire*.

— Mersi.

— Se întunecă. Ar trebui să te însoțească mereu cineva până acasă.

— După întrunirile clubului, toată lumea se duce la masă.

— Tu de ce nu te duci?

— Nu vreau.

Mi-am pus cartea în rucsac și am traversat împreună strada. De obicei, detestam pălăvrăgeala, dar acum m-a învins curiozitatea.

— Dar *tu* de ce nu te duci la masă?

— Trebuie să mă duc la muncă. Lucrez ca barman la Illini Inn, în serile de sâmbătă și duminică. Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

— Ar trebui să vii într-o zi, când sunt de serviciu.

— Nu merg în baruri.

— Aha…

Și-a săltat rucsacul pe umăr și am mers în liniște o vreme, apoi m-a întrebat:

— Te-ai gândit vreodată să te înscrii în echipa de competiții? Eric mi-a zis să iau ideea asta în calcul și cred c-o să mă înscriu.

— Nu.

— De ce?

— Nu vreau.

— Trebuie să existe un motiv.

— Pur și simplu ar fi prea mult pentru mine.

— Pentru că ai multe cursuri?

— Mă descurc cu școala – i-am explicat eu –, dar fac voluntariat de două ori pe săptămână, la clinica veterinară. În plus, mai sunt și serile de șah, duminica. Pentru mine e suficient.

Aveam nevoie de mai multă odihnă decât majoritatea oamenilor. Îmi trebuia timp să citesc, să dorm și să fiu singură.

— Dacă ești așa de pasionat de șah, de ce ai așteptat până în ultimul an ca să te înscrii în club? l-am întrebat eu.

— E primul meu an aici. M-am transferat de la Northwestern.

— A…

S-a oprit brusc.

— Mulțumesc că ești singura persoană căreia i-am spus asta și care nu m-a întrebat automat de ce am făcut-o.

M-am oprit și eu.

— Cu plăcere.

S-a uitat la mine inexpresiv, pentru câteva secunde, apoi am mers mai departe.

— De ce miroși mereu a clor? l-am întrebat.

— *Asta* vrei tu să afli?

— Da.

— Înot aproape în fiecare zi, ca să fac mișcare. Am avut puseul de creștere mai târziu decât restul colegilor mei, așa că nu am jucat fotbal sau baschet. Și, dacă nu începi de mic să practici un sport, nu poți să recuperezi. Dar sunt bun la înot. Îmi pare rău dacă te deranjează mirosul. Parcă nu dispare niciodată, nici după ce fac duș.

— Nu mă deranjează.

Ajunsesem la clădirea în care locuiam, așa că l-am lăsat pe Jonathan pe trotuar și m-am îndreptat spre ușă. Înainte să intru, mi-a strigat:

— Ar trebui să te mai gândești să intri în echipa de competiții!

— O să mă gândesc, am promis eu.

Dar era o minciună.

11
Jonathan

CHICAGO
AUGUST 2001

La prânz, o aștept afară, în fața teatrului, iar Annika iese înconjurată de copii. Ține de mână un băiețel și se lasă pe vine să-l îmbrățișeze, apoi el fuge în brațele deschise ale mamei lui. Copiii dau fuga către părinții lor, făcându-i cu mâna și strigându-i la revedere Annikăi. Ea le răspunde cu același gest și fața i se luminează într-un zâmbet. Zâmbetul crește când mă vede, iar eu îmi spun că am făcut bine acceptându-i invitația. Așa cum i-am zis și la telefon, e doar un prânz. N-o să-i spun că avusesem o zi oribilă când mi-a lăsat mesajul, iar vocea ei m-a liniștit. Annika e antidotul ideal pentru o zi proastă.

Se apropie de mine.

— Văd că ai un fanclub în toată regula, spun eu.

— Copiii îmi plac mai mult decât majoritatea adulților.

Afirmația ei nu mă surprinde. Copiii nu știu ce e ura când se nasc, dar, din nefericire, unii o învață de la o vârstă foarte fragedă și o mânuiesc ca pe-o armă. Nimeni nu știe asta mai bine decât Annika. Are mereu un aer copilăresc, ceea ce probabil că o ajută să se înțeleagă atât de bine cu cei mici. Din același motiv, adesea adulții se poartă urât cu ea, deoarece li se pare că aerul ăsta e semnul unei lipse de inteligență sau de abilitate, ceea ce e fals.

— Am luat mâncare, spun eu și îi arăt punga de la Dominick's.

Magazinul are un raion foarte bun cu gustări de luat la pachet și, din moment ce acolo m-am reîntâlnit cu ea, m-am gândit că e o alegere bună.

— Dar eu te-am invitat. Eu ar trebui să plătesc.

— Tu ai plătit data trecută. E rândul meu.

Umiditatea a scăzut considerabil săptămâna asta, așa că aerul e respirabil. Ne îndreptăm spre Grant Park. Pe drum, Annika tace.

— S-a întâmplat ceva? Ești cam tăcută, remarc eu.

— Am vorbit prea mult data trecută. Eram emoționată.

— Nu e cazul. Doar ne cunoaștem.

Astăzi pare că întreg orașul s-a hotărât să vină în parc. Ne croim loc prin mulțime și găsim un petic liber de iarbă, unde să ne așezăm și să luăm prânzul. Scot din pungă sendvișurile și chipsurile. Îi întind Annikăi o sticlă de limonadă, iar pentru mine desfac o Cola.

— Ți-ai adus tabla de șah, zice ea, arătând cu degetul spre husa de transport care acum zace în iarbă, lângă noi.

— M-am gândit că poate ai chef de o partidă.

De fapt, m-am gândit că ar ajuta-o să se relaxeze. Șahul a fost întotdeauna una din cele mai eficiente căi de comunicare ale noastre.

— Mi-ar plăcea. Dar mi-am cam ieșit din mână. Probabil că o să câștigi.

— Probabil o să câștig pentru că sunt mai bun decât tine.

Îi ia o secundă să înțeleagă că o tachinez și zâmbește.

E frumoasă când zâmbește.

În jurul nostru, oameni desculți joacă Frisbee. O albină dă târcoale limonadei Annikăi, iar eu o alung. Când terminăm de mâncat, întind tabla și aranjez piesele.

Aproape totul pare delicat la Annika. Mâinile ei sunt mici, în comparație cu ale mele; când am cunoscut-o, le studiam îndelung în timp ce ea își cântărea următoare mutare și mă întrebam cum ar fi s-o țin de mână. Însă, când joacă șah, are un aer nemilos. Prima dată când am condus-o acasă, abia dacă mă putea privi, dar la piesele de șah de pe tablă se uita mereu cu o privire tăioasă, concentrată, iar azi e la fel. Partida e reușită. Și-a ieșit din mână, într-adevăr, dar joacă dur, iar eu mă concentrez, pentru că n-am uitat nicio clipă prima noastră partidă, când a șters pe jos cu mine.

Mut calul pe poziție.

— Șah mat.

Nu mai are unde să-și mute regele, nici nu mă poate bloca, nici nu-mi poate captura piesa. Îmi dau seama, după fruntea încrețită și după felul în care se uită la tablă, că deja își reproșează eșecul.

— Te-am lăsat să câștigi, zice ea.

Izbucnesc în râs.

— Nu-i adevărat. Ai jucat bine, dar eu am jucat și mai bine.

— Ce mă enervează că m-ai bătut!

— Știu.

În timp ce strângem piesele, Annika îmi spune:

— După ce-am ieșit la cafea, zilele trecute, mi s-a părut că nu vrei să mă mai vezi.

Zâmbetul meu glumeț piere, dar nu sunt sigur că Annika îmi observă ezitarea.

— Ba voiam, dar nu eram sigur că e o idee bună.

— Dar locuim în același oraș acum. Sunt pregătită și, de data asta, pot să mă implic și eu. N-o să mai las totul în seama ta.

— Sunt lucruri despre care încă n-am vorbit, pentru că nu cred că *vrei* să vorbim despre ele.

— Mă gândeam că am putea da deoparte tot ce s-a întâmplat și s-o luăm de la zero.

— Nu așa merg lucrurile, îi zic eu.

— Ar fi mult mai ușor.

Se uită în pământ și tăcem amândoi pentru o vreme.

— Merg la psihoterapie o dată pe săptămână. Am început imediat ce m-am mutat aici. O cheamă Tina. M-a ajutat foarte mult să înțeleg de ce… de ce privesc totul așa. I-am spus că probabil nu mai vrei să ai de-a face cu mine după tot ce s-a întâmplat între noi, dar ea a zis că poate de vină e divorțul.

— Cred că e un pic din amândouă.

E greu când trebuie să recunoști că te-ai înșelat în privința persoanei pe care o credeai perfectă pentru tine. Mi-a fost și mai greu să accept că o parte din farmecul lui Liz se explica prin faptul că era exact opusul Annikăi. Pe atunci, mă convinsesem singur că diferența asta radicală era foarte importantă. Dar, într-o zi, ideea asta s-a întors împotriva mea și atunci mi-am dat seama că nu însemnase chiar atât de mult.

— După ce treci printr-un divorț, devii mai prudent. Începi să-ți pui la îndoială deciziile, îi spun.

Totuși Annika are dreptate să-și asume o parte din responsabilitate pentru ezitarea mea, pentru că, în mod clar, ea e o cauză.

— Dar tu? Ai vreo despărțire la activ? m-am interesat.

— Am avut o relație cu un coleg de la bibliotecă. E un tip drăguț și ne-am înțeles tare bine. Am încercat să fim împreună vreo șase luni, dar semănăm prea mult.

Annika se uită în ochii mei, apoi își mută brusc privirea.

— A fost un dezastru. Oamenii ca noi au nevoie de persoane care sunt… altfel, ca să echilibreze puțin lucrurile. Am rămas buni prieteni. Cu următorul tip am avut o relație de peste un an. Spunea că mă iubește, dar de fapt nu mă accepta așa cum sunt și mă trata ca și când, din cauza asta, n-aș fi fost demnă de atenția și afecțiunea lui. Uneori mi-era teamă că, dacă rămâneam împreună, o să încep și eu să cred același lucru.

— Poate chiar te-a *iubit,* dar tu nu l-ai lăsat să-și exprime dragostea.

Ea clatină din cap.

— Datorită ție știu cum e să fii iubit și acceptat.

Ochii i se umplu de lacrimi și clipește des, ca să le stăpânească.

— Poate că, de data asta, eu sunt cel care are nevoie s-o ia încet.

— Pot s-o iau încet, Jonathan. O să te aștept, așa cum m-ai așteptat tu mereu.

Annika poartă espadrile, fără șosete. Mă întind și o descalț. Se uită la mine și surâde atunci când își amintește, apoi își mișcă degetele de la picioare în iarbă, ca și când ar fi cea mai plăcută senzație din lume.

Zâmbesc și eu.

12
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Jonathan m-a bătut la cap necontenit să mă înscriu în echipa de șah care participa la concursuri. Mai rău decât atât, Eric se înscrisese deja, așa că amândoi mă presau.

— Ce zici dacă aș veni să te iau de acasă pentru întâlnirile de miercuri ale clubului? m-a întrebat el. Ai merge?

Abia începusem să mă simt în largul meu când vorbeam cu Jonathan. Nu eram pregătită să adaug o activitate nouă, și cu atât mai puțin una stresantă, precum competițiile de șah.

— Poate.

Mi-aș fi dorit să protestez, să-i spun că n-aveam nevoie să fiu dădăcită, dar adevărul era că încercam să evit cu orice preț să fac lucruri noi și Jonathan chiar avea să joace rol de dădacă.

Ne-am strâns lucrurile și am plecat împreună de la Asociația Studenților, pentru că Jonathan mă conducea acasă în fiecare duminică, după întrunirea clubului de șah. Ceilalți se duceau la masă, iar noi porneam unul lângă altul, potrivindu-ne pașii, până ajungeam la apartamentul meu.

Pentru mine, era punctul culminant al săptămânii.

În drum spre Asociație, cerul amenințase cu ploaie, iar acum, la ieșirea din clădire, am descoperit că se dezlănțuise o aversă. Mi-am scos umbrela din rucsac și m-am gândit s-o sun pe Janice și s-o rog să vină să mă ia cu mașina. Nu știam să conduc și, în ciuda îndemnurilor mamei, refuzam să obțin permisul de șofer. Ideea de a face slalom printre mii de tone de metal mă îngrozea, iar bicicleta mea Schwinn, veche și albastră, cu zece viteze era obiectul cel mai asemănător cu un mijloc de transport.

— Am venit cu mașina, a zis Jonathan. Pot să te conduc acasă.

Agitația pe care mi-o provoca ideea de a fi singură cu Jonathan, în mașina lui, aproape că m-a făcut să-l refuz, dar, înainte să mă dezmeticesc, a deschis ușa, apoi a desfăcut umbrela și a ridicat-o deasupra capetelor

noastre, pornind spre parcare. Vântul sufla cu putere, așa că am dat fuga la o camionetă albă. A descuiat portiera, a înconjurat mașina și a urcat la volan.

Era la începutul lui octombrie, iar zilele se răciseră. Umezeala din aer accentua frigul. Uitasem să-mi iau haina și-mi frecam brațele, ca să mă încălzesc puțin.

— Ți-e frig?

— Mi-am uitat haina acasă.

Jonathan a umblat la un cadran de pe bord și din fantele de aerisire a început să sufle aer cald.

— S-ar putea să dureze câteva minute până se încălzește.

Traficul a încetinit în dreptul intersecției. Se întunecase de-a binelea și, la început, n-am înțeles de ce majoritatea mașinilor se opriseră la semaforul verde, iar câteva claxonau insistent și tare, de-mi venea să-mi acopăr urechile, ca să le feresc de zgomotul oribil. Dar apoi am zărit o gâscă și un șir lung de boboci în urma ei, încercând să traverseze strada. Majoritatea șoferilor așteptau, dar câțiva au trecut în viteză prin intersecție, fără să le pese de păsări.

Am țâșnit din camionetă fără să stau pe gânduri, lăsând portiera larg deschisă, în graba mea de a sări în ajutorul gâștelor. Probabil că Jonathan a sărit și el din mașină, imediat după mine, pentru că l-am auzit strigând:

— Annika! Iisuse! Ai grijă!

Gâscă sâsâia la mine în vreme ce mă străduiam să-i călăuzesc pe ea și pe boboci spre un loc sigur. Turna cu găleata pe mine și pe Jonathan, care începuse să dirijeze traficul cu brațele întinse, ca un polițist, ca să țină șoferii la distanță. Pășeam pe lângă păsări și le-am protejat cu trupul meu în timp ce traversau încet intersecția, în șir indian, până când au ajuns în siguranță la șanțul de pe marginea străzii. Am bătut din palme, entuziasmată că le salvasem, dar apoi mi-am acoperit urechile, ca să nu mai aud claxoanele stridente și furioase. Jonathan și cu mine ne-am întors în camionetă, iar la culoarea verde a semaforului, el s-a încadrat în șirul de mașini. M-am răsucit și mi-am întins gâtul, ca să mă uit la gâște, și am răsuflat ușurată când am văzut capul mamei-gâscă. Se îndepărtau de șosea. Speram să-și continue drumul spre locul în care aveau să doarmă peste noapte.

— Ce nebunie! a comentat Jonathan. Nu mi-am imaginat că o să sari din camionetă. M-ai speriat de moarte.

— Ai văzut mașinile alea? Unele parcă se pregăteau să le calce pe bietele păsări. Nu știu ce căutau gâștele acolo.

— Unii au nevoie să o lase mai moale, a comentat el.

— Vrei s-o cunoști pe colega mea de cameră?

— Acum?

— Da.

— Trebuie să mă duc la muncă și, înainte de asta, să trec pe acasă și să mă schimb în haine uscate.

— A, da. Uitasem.

— Pot să rămân câteva minute la tine, dacă ții morțiș s-o cunosc.

Jonathan a parcat camioneta și am urcat împreună scările care duceau către apartament. Joe și Janice stăteau pe canapea și se uitau la televizor.

— Mirosul ăla e de la bețișoare parfumate, am zis eu.

Mi-era ușor să descifrez expresia lui Janice, pentru că îi studiasem mimica încă din prima zi în care ne cunoscuserăm: se uita la noi cu un zâmbet care dădea de înțeles că era încântată.

— Annika! Nu ne faci cunoștință? a întrebat ea.

— El e Jonathan. M-a adus acasă cu mașina, fiindcă plouă.

— Bună! a salutat-o Jonathan.

— Ea e colega mea de cameră, Janice, iar el e prietenul ei, Joe. Miroase a marijuana, de-aia ardem bețișoare parfumate.

Joe a mormăit un salut, dar Janice și Jonathan și-au dat mâna.

— Mă bucur să te cunosc, i-a zis ea.

— Și eu.

— De ce sunteți leoarcă?

— A trebuit să ajutăm niște gâște. O gâscă și bobocii ei încercau să traverseze intersecția, lângă clădirea Asociației, iar șoferii nici măcar nu opreau!

— Așa că ai sărit din mașină ca să le ajuți, a completat ea.

— Normal! Nimeni nu avea de gând să le ajute.

M-am întors spre Jonathan.

— Bine. Poți să pleci.

Preț de câteva clipe, nimeni n-a mai spus nimic. Apoi Jonathan s-a îndreptat spre ușă, dar, înainte s-o deschidă, s-a răsucit și a spus:

— Mâine nu uita să-ți iei haina. La Meteo au zis c-o să fie și mai frig decât azi.

— Nu uit.

Dar, cel mai probabil, aveam să uit. Organizarea nu era punctul meu forte. La scurt timp după ce Janice m-a luat sub aripa ei protectoare, în zilele dezastruoase de la începutul primului an de facultate, a încercat să mă ajute să mă organizez, dar și-a dat seama rapid că eram o cauză pierdută. Jumătatea mea de cameră semăna mult cu dormitorul meu de acasă: haine curate într-un maldăr, haine murdare în altul. Hârtii peste tot. Unii n-ar fi văzut acolo decât haos, dar în ochii mei era un haos organizat, iar Janice a învățat să nu se amestece după ce într-o zi, când eram la cursuri, a încercat să mă ajute, împăturindu-mi toate hainele. M-am supărat atât de tare, încât n-a mai repetat isprava niciodată.

Rareori mă gândeam la aspecte precum asortarea hainelor sau îngrijirea persoanei mele, dar Janice a reușit să mă convingă că e bine să potrivesc culorile și, ori de câte ori începeam să semăn cu un savant nebun, mă atenționa cu blândețe să-mi aranjez părul. Mai erau momente în care mă retrăgeam sub așternuturi, cu minilantema mea și o carte, iar Janice mă întreba dacă sunt supărată sau deprimată. În cele din urmă, am reușit s-o lămuresc că uneori aveam nevoie să fiu lăsată în pace. Unele lucruri – în mare parte, reacțiile adecvate în diverse situații sociale – îmi stârneau nedumerire și, pe măsură ce deveneam mai relaxată în prezența colegei mele de cameră, o întrebam despre cum trebuie să te porți în societate.

Viața alături de ea fusese ca un curs intensiv despre cum să fii normal.

După ce Jonathan a plecat, am închis ușa și m-am așezat pe canapea, lângă Janice.

— Ce părere ai?

— Ei bine, pentru început, e foarte politicos.

— E ditamai tocilarul, s-a băgat Joe.

— Ba nu, am protestat eu.

— Annika nu te-a întrebat pe tine, Joe.

— Pun pariu că-i place doar să joace șah, a zis Joe.

— Și mie-mi place să joc șah.

Joe a pufnit și i-a aruncat lui Janice o privire cu subînțeles. Ea i-a întors-o. Deși mimica asta era o „achiziție” relativ nouă în repertoriul ei de expresii faciale, știam că însemna: „Taci din gură chiar acum, Joe”.

— De ce continui să fii cu el? am întrebat-o pe Janice, referindu-mă la Joe.

Ea mi-a făcut semn să tac și m-a tras în bucătărie.

— Nu știu. E tare, tare chipeș.

— Și bătut în cap, am adăugat.

— N-are-a face. Doar n-o să mă mărit cu el.

Jonathan chiar era tocilar, doar pentru că avea părul scurt și nu practica toate sporturile din lume? Era foarte inteligent, iar tipii inteligenți mi se păruseră dintotdeauna mai interesanți mie decât altora. În plus, arăta foarte bine și uneori, în timp ce jucam șah, mă uitam lung la el, vrăjită de trăsăturile sale perfecte. Avea cei mai albi dinți pe care-i văzusem vreodată, iar asta mă făcea să cred că săruturile lui aveau aromă de bomboane cu mentă. Probabil că săruturile lui Joe aveau gust de chipsuri cu aromă de ceapă.

Și de ratare.

— Îți place de Jonathan? m-a întrebat Janice. Adică, *de-adevăratelea*?

— Nu.

— E în regulă dacă-ți place, a zis Janice.

— Nu-mi place.

— Dar nu te arunca pe negândite într-o relație cu el, până nu aflăm ce hram poartă.

M -am întors spre ea, exasperată.

— Și *cum* o să știm?

— Uneori, n-ai cum. Totuși, dacă un tip îți atrage atenția să te îmbraci mai gros pentru că nu vrea să răcești, e un indiciu destul de bun că nu va încerca să te rănească. Asta nu garantează că n-o s-o facă și va trebui să fii precaută în continuare, dar e un început promițător.

— Nu vreau să mă înșel din nou, am spus eu, pentru că mi se întâmplase o dată, pe la mijlocul celui de-al doilea an de facultate.

Mă plăcuse un tip pe nume Jake, pe care-l cunoscusem la un curs, iar dacă aș spune că sentimentele mele erau reciproce, ar însemna să subestimez foarte mult situația. La început, amândoi desenam chestii amuzante unul pe caietul celuilalt, în timp ce profesorul turuia, apoi mergeam împreună la următorul curs, eu afișând cel mai larg zâmbet, iar Jake cuprinzându-mi lejer umerii cu brațul sau ținându-și o palmă lipită de fundul meu. Să am un iubit era grozav, exact așa cum îmi imaginasem, și –

pe deasupra – ușor! Pentru mai mult de o săptămână, aproape că nu mă dezlipisem de el. Îl căutam la Asociația Studenților și în sala de mese și îmi ocupam locul cuvenit la masa lui, așa cum ar face orice iubită. Îi spălam rufele și-l ajutam la teme, pentru că asta fac oamenii îndrăgostiți. Jake era un tip foarte ocupat, așa că mă simțeam recunoscătoare că petrecea timp cu mine, oricât de puțin. De câte ori ne întâlneam accidental cu prietenii lui – ceea ce se întâmpla mai tot timpul, pentru că era foarte popular în campus –, Jake arăta spre mine și spunea: „O cunoști pe Annika? E o *figură”.* Pe urmă râdeau cu toții, iar eu zâmbeam și mai larg, pentru că sentimentul că-mi găsisem locul printre ei era tare plăcut.

Apoi, un pic mai târziu, când lucrurile au luat o întorsătură urâtă, tot colega mea de cameră m-a ajutat să-mi revin.

Janice a pus o mână pe umărul meu.

— Nu cred că te înșeli de data asta. Am impresia că Jonathan te place cu adevărat. Pare un băiat bun. Bucură-te, Annika. Nu lăsa o experiență neplăcută să-ți răpească pentru totdeauna fericirea de a întâlni un băiat extraordinar. Dacă nu ești pregătită să recunoști față de mine că-l placi, recunoaște măcar față de tine însăți.

— Chiar crezi că mă place?

— Așa se pare. Flirtează cu tine?

Jonathan nu procedase deloc ca Jake, nu-mi desenase în caiete, nu mă cuprinsese cu brațul.

— Nu sunt sigură. Dar îmi zâmbește mult.

— E un semn bun.

— O să fiu mai atentă.

Mai târziu, în seara aia, când stăteam în pat, m-am gândit la Jonathan și am încercat să nu fac o listă cu toate lucrurile care ar fi putut merge prost. În schimb, mi-am amintit că alegea aproape de fiecare dată să joace cu mine când se întrunea clubul de șah, că mă conducea mereu acasă, că-i păsa dacă mi-era frig.

Îmi plăceau toate astea.

Îmi plăceau mult.

13
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Soarele abia răsărise când Jonathan și cu mine am părăsit campusul, călătorind spre St. Louis. Stomacul mi-era gol și agitat. Aveam emoții atât de mari, încât nici nu-mi trecuse prin minte să mănânc micul dejun și eram îngrijorată că, stând pe locul din dreapta șoferului, avea să mi se facă greață.

— Îmi pare rău că nu putem asculta muzică, a zis Jonathan. Radioul ăsta nu funcționează.

— Îmi place liniștea.

Să fiu captivă într-o mașină, cu muzica dată tare, se număra printre situațiile care îmi provocau o criză. Eram incapabilă să gestionez suprastimularea și aveam nevoie de ore întregi de liniște ca să anulez efectul zgomotului. Camioneta lui Jonathan părea veche și zdrăngănea încetișor în timp ce rula pe autostradă, dar pentru mine era perfect.

Jonathan mă convinsese nu doar să mă alătur echipei, ci și să particip la antrenamente. Eric fusese încântat. La fel și Janice. Eu eram singura care încă avea rezerve. La cea mai recentă întâlnire a echipei – a doua la care participasem –, surprinsesem o discuție între Eric și unii membri ai clubului, care îl întrebaseră dacă eram potrivită pentru competiții. Încă un lucru pe care l-am descoperit de-a lungul anilor: dacă ești tăcut și nu faci mult zgomot, oamenii au impresia că ai probleme cu auzul. Dar eu auzeam perfect.

Eric îmi luase apărarea. „Joc cu Annika de trei ani și pun pariu că ar putea să vă bată pe toți. E un membru valoros al echipei.” Nu voiam să-l dezamăgesc pe Eric, după o asemenea manifestare de sprijin din partea lui.

În ziua aia concurau doisprezece dintre noi și, dacă ar fi trebuit să merg împreună cu ceilalți, câte șase într-o mașină, înghesuiți ca sardinele, înconjurată de zgomot și mirosuri, n-aș fi acceptat.

— Annika, putem merge cu mașina mea, dacă vrei, spusese Jonathan. Și nu trebuie să rămânem acolo peste noapte. Putem pleca imediat ce se termină partidele.

Încă o dată, înlăturase toate obstacolele din calea mea, ca și când știa exact de ce aveam nevoie ca să mă simt în largul meu.

„Chiar știe de ce ai nevoie”, spusese Janice când îi povestisem despre propunerea lui. „Face asta pentru că te place și pentru că e într-adevăr un tip de treabă.”

— Am emoții mari, am recunoscut față de Jonathan și mi-am strecurat palmele sub tivul bluzei, ca să-mi ascund mișcările spasmodice ale degetelor.

— O să te descurci de minune, m-a asigurat el. Când o să dea cu ochii de tine, o să uite cum se joacă șah.

— Nu cred, l-am contrazis. Sunt jucători foarte buni. Imposibil să uite brusc cum se joacă.

— Ziceam c-o să uite pentru că ești așa de frumoasă. Vor fi atât de ocupați să se uite la tine, încât n-o să se mai concentreze.

— Probabil că asta n-o să se întâmple.

Jonathan a râs scurt.

— Deci doar eu pățesc așa?

Câteva minute mai târziu, când mintea mea a priceput ce voia să spună, am strigat „Ah!” atât de tare, încât a tresărit.

— Flirtai cu mine? am întrebat.

— Încercam să flirtez. Credeam că mă pricep binișor, dar acum nu mai sunt așa sigur.

— Jonathan?

Pentru o clipă, și-a luat ochii de la șosea și s-a uitat la mine.

— M-am gândit eu că flirtezi. Voiam doar să mă asigur.

Apoi mi-a zâmbit din nou în felul ăla despre care-i povestisem lui Janice.

Competiția se desfășura într-o sală de conferințe uriașă, într-un hotel din St. Louis. Deși călătoream ca o echipă, concuram individual. În ziua aia, vremea era neobișnuit de caldă pentru sfârșitul lui octombrie, așa cum se întâmplă adesea în Midwest. Mă îmbrăcasem cu o fustă lungă, lăbărțată și cu un tricou și mai larg, pentru că știam că n-aș fi suportat decât haine

ușoare și confortabile. Chiar și așa, mi-era foarte cald și începusem să transpir.

— Ești bine? m-a întrebat Jonathan.

Nu scosesem niciun cuvânt de când intrasem în hotel și nu mă desprindeam de lângă el, deși aveam mare nevoie să mă duc la toaletă. Vezica mea nu reacționa bine când eram agitată.

— Când începem să jucăm? am cerut eu să aflu.

Îmi displăcea enorm faptul că nu știam exact cum avea să se desfășoare totul și mi-am dat seama că ar fi trebuit să-l întreb pe Eric la ce să mă aștept de la competiție, înainte să mă înscriu. Dacă rezistam etapei schimbului de amabilități cu adversarul meu și odată ce partida începea, puteam să mă las absorbită de joc și să țin la distanță orice sursă de distragere. Agitația din stomacul meu ar fi dispărut și n-aș mai fi simțit că-mi venea să vomit.

— Prima serie de partide începe la ora zece. Eric are lista cu împărțirea pe grupuri și cu adversarii noștri. Nu-ți face griji. O să-ți explic totul.

Cuvintele lui m-au liniștit și am încuviințat din cap.

— Bine.

În următoarea jumătate de oră ne-am făcut încălzirea, iar Eric ne-a împărtășit tot ce știa despre celelalte echipe. Eu urma să joc până la trei partide, în cazul în care câștigam și avansam în etapa următoare. Prima mea adversară era o fată din Missouri. I-am studiat statisticile și m-am gândit ce deschidere să folosesc.

Cu puțin înainte de ora zece, am intrat în sala de conferințe și ne-am așezat dinaintea tablelor de șah, acolo unde ne repartizaseră, cu ajutorul unor cartonașe cu numele noastre.

— Bună! m-a salutat adversara mea.

Avea păr castaniu, o chema Daisy și, când a întins mâna, i-am strâns-o repede, apoi mi-am îndreptat atenția spre tablă. Emoțiile pe care le aveam fiindcă era primul meu concurs mi-au afectat deschiderea și am șovăit, făcând două mișcări neglijente, una după alta. Ea le-a valorificat imediat și mi-am dat seama rapid că era un adversar puternic, iar asta a fost motivația de care aveam nevoie ca să-mi depășesc emoțiile și să devin combativă. Lupta a fost strânsă până la sfârșit, dar am reușit să fac o mișcare pe care n-o prevăzuse și să-i capturez regele.

— Șah mat.

— Bine jucat! m-a lăudat ea.

Următoarea partidă mi s-a părut mai ușoară, în comparație cu prima; mă așteptasem să fie mai dificilă. Poate că am avut noroc la tragerea la sorți. Mi-am expediat adversarul – un băiat înalt, student la Universitatea din Iowa – destul de ușor, deși mi-a luat două ore.

Înainte să se ridice de la masă, a zis doar atât:

— Uau! OK.

Când m-am așezat în fața celui de-al treilea – și ultim – adversar, jucam de peste patru ore, iar combinația dintre trezitul devreme și energia psihică pe care o consumasem pentru a juca la nivelul ăsta începuse să mă afecteze. Oponentul meu a rămas concentrat asupra tablei când ne-am așezat unul în fața celuilalt. Nu ne-am privit și niciunul din noi n-a scos vreun cuvânt. Partida s-a prelungit mult și în jurul nostru a început să se strângă lume, pe măsură ce restul concurenților terminau de jucat. A fost cu adevărat cea mai dificilă partidă pe care o jucasem vreodată și am reușit să câștig doar pentru că adversarul meu a dat-o-n bară la ultima mutare. Când i-am capturat regele, eram epuizată.

— Șah mat.

Jonathan s-a apropiat de mine și și-a pus mâinile pe umerii mei, strângându-i ușor. Am răsuflat ușurată.

Coechipierii s-au adunat în jurul nostru pentru a sărbători succesele și a deplânge eșecurile. După o vreme, Eric a propus să plecăm din hotel și să mâncăm la o cantină din apropiere. Echipa a acceptat entuziasmată.

— Ce zici, Annika? m-a întrebat Jonathan. Ți-e foame?

— Da.

Era șase seara. Probabil că adversarii îmi auziseră stomacul chiorăind, în timpul partidelor.

— Trebuie să ajung la toaletă și pe urmă sunt gata să plecăm.

În timp ce mă spălam pe mâini, m-am uitat în oglindă. Aveam obrajii rumeni și ochii îmi străluceau, ca niciodată. Poate că așa te simți când ești fericit, mi-am spus. După ce am ieșit din toaletă – dar înainte să ajung la Jonathan, care mă aștepta –, mi-am scos repede pantofii și i-am îndesat în geantă. Janice mă convinsese să renunț la tenișii mei obișnuiți și să-i înlocuiesc cu o pereche de balerini de-ai ei, iar acum uram senzația pe care mi-o stârneau. Nimeni n-avea să observe că, sub fusta lungă, eram desculță.

Jonathan mă aștepta în dreptul ușii, a deschis-o și m-a urmat afară. Iarba de toamnă târzie se cam ofilise și avea o anumită textură, ușor casantă, care îmi provoca o senzație incredibilă sub tălpi, în timp ce traversam peluza hotelului, ca să-i ajungem din urmă pe ceilalți. Voiam să mă așez pe iarbă și să prind firele între degetele de la picioare. Mi-era cu neputință să explic câtă satisfacție îmi dădea senzația asta sau cât de eficientă era împotriva stresului acumulat în sala aglomerată și după o zi întreagă de concurs.

Jonathan a pornit motorul și a ieșit din parcare.

— Cum se face că ești membră a clubului de peste trei ani, dar, în afară de mine și de Eric, nimeni nu știe cât de bine te pricepi la jocul ăsta? a întrebat el.

Doar șapte dintre noi câștigaseră toate rundele competiției, iar eu și Jonathan ne număram printre ei.

— Când Eric nu poate să joace cu mine, de obicei mă duc acasă.

— De ce?

Cum să-i explic că eram aproape invizibilă pentru ceilalți? Majoritatea membrilor clubului mă îndepărtaseră din grupul lor cu mult timp înainte, catalogându-mă drept fata ciudată și timidă. Aveau dreptate. Pentru cei mai mulți, clubul era un prilej de socializare, iar șahul – o activitate plăcută. Pentru mine era mult mai mult. Când mă concentram asupra jocului, scăpăm de confuzia plină de anxietate care îmi ocupa constant creierul.

— Nu știu. Pur și simplu asta fac.

Când am ajuns la cantină, Jonathan a parcat camioneta și am intrat, alăturându-ne celorlalți. Așteptând la coadă, mi-am strecurat mâinile în buzunarele fustei și am agitat materialul. Gestul ăsta avea ceva liniștitor și sunetul scos îmi plăcea.

— Domnișoară, n-aveți voie să intrați aici așa, a spus o voce.

Nu mi-am dat seama că mi se adresa până când Jonathan a zis:

— Annika, unde-ți sunt pantofii?

A fost ca atunci când vorbești foarte tare pentru că ești într-un loc zgomotos, dar zarva încetează brusc și toată lumea se uită în jur, să descopere cine strigă. Doar că eu nu strigam. Stăteam la coadă, la cantină, în picioarele goale și toată lumea se uita la unghiile mele lăcuite cu ojă roz-aprins. N-o făcusem intenționat. Pur și simplu uitasem să-mi pun iar balerinii înainte de a coborî din camionetă.

Obrajii mi-au luat foc și m-am răsucit spre ușă, apoi m-am panicat când am încercat s-o trag, în loc s-o împing. Zăngănea în timp ce o zgâlțâiam și, când în sfârșit am priceput cum se deschide, am țâșnit afară și am alergat spre parcare. Jonathan m-a ajuns din urmă când trăgeam de mânerul portierei.

— Nu-ți face griji, mi-a zis el. Încalță-te și pe urmă ne întoarcem la cantină.

Am urcat în mașină și mi-am șters cu dosul palmei lacrimile care-mi curgeau pe obraji. Jonathan a rămas în picioare, în dreptul portierei, așteptând răbdător.

— Nu pot să mă întorc acolo, i-am spus.

— De ce?

— Du-te tu. Te aștept aici.

— Annika, nu s-a întâmplat nimic.

— Te rog, nu mă obliga să mă întorc! am țipat.

Și-a pus palmele pe picioarele mele, iar atingerea lui m-a liniștit. Mă făcea să mă simt protejată, ca și când n-ar fi permis niciodată să mi se întâmple ceva rău.

— Rămâi aici și încuie portiera. Mă întorc într-un minut.

A închis portiera, iar eu am încuiat-o. A intrat iar în cantină. L-am urmărit prin geam, vorbind cu restul echipei, apoi îndreptându-se spre tejghea. S-a întors după cinci minute, aducând o sacoșă mare, albă.

M-am întins și am deblocat portiera.

— Le-am spus că ești obosită și că am hotărât să ne întoarcem acasă, fiindcă te-a epuizat competiția. Au înțeles. M-au rugat să-ți transmit că azi te-ai descurcat foarte bine. Am luat sendvișuri și plăcintă. Îți place plăcinta?

Mă lămurisem, dincolo de orice dubiu, cu privire la caracterul lui Jonathan.

— O ador.

— Sendvișul e cu șuncă. Plăcinta, cu mere.

Mi-a întins un sendviș înfășurat în folie de plastic și o caserolă din polistiren, în care era plăcinta, împreună cu o furculiță și un șervețel.

Gestul ăsta îmi aducea aminte de Janice și m-am întrebat dacă voi avea întotdeauna nevoie de cineva care să aibă grijă de mine.

— Mulțumesc.

Niciodată nu eram nepoliticoasă dinadins, dar uitam de multe ori să spun „mulțumesc” și aș fi fost tare jenată dacă mi-aș fi amintit abia după ce Jonathan mă ducea acasă.

Și-a despachetat sendvișul și a mușcat din el.

— Nu pari genul de fată care își lăcuiește unghiile de la picioare în roz-aprins.

— Janice le-a dat cu ojă. A zis că, dacă tot insist să merg atât de mult desculță, măcar să arate drăguț.

Am mușcat din plăcintă, pentru că mâncam desertul primul ori de câte ori aveam ocazia. Mi-era atât de foame, încât a trebuit să-mi impun să fac pauze între înghițituri.

— Nu-mi place să port pantofi, am declarat eu.

Jonathan a izbucnit într-un râs sonor, dar blând.

— Aha! M-am prins.

— Am senzația că mă limitează și că nu-mi pot mișca degetele.

— Și iarna ce faci?

— Sufăr încălțată cu cizme.

— Văd că nu te joci.

Am mușcat iar din plăcintă.

— Singurul joc pe care-l știu e șahul.

După ce am terminat de mâncat, am pornit la drum în liniște, pe autostrada întunecată. Când am ajuns în Urbana, eram tot atât de calmă pe cât puteam fi în afara zidurilor apartamentului meu. Jonathan a parcat în fața clădirii și a oprit motorul. Am deschis portiera și am coborât fără să-mi iau la revedere, concentrându-mă doar să ajung în siguranța și confortul dormitorului meu, unde plănuiam să-mi petrec restul serii singură, încercând să uit experiența asta umilitoare. Spre surprinderea mea, Jonathan a coborât din camionetă și m-a ajuns din urmă în dreptul ușii. M-a luat de mână, iar eu m-am oprit brusc. A strâns-o ușor, fără să-mi dea drumul. Atingerea lui m-a făcut să simt că nu mi se putea întâmpla nimic rău câtă vreme Jonathan mă ținea de mână.

— Vrei să ieși cu mine vineri seară?

— Să ies cu tine unde? am întrebat.

— La o întâlnire. Mergem unde vrei tu.

Nu-mi venea să cred că încă voia să fie văzut cu mine și, mai mult decât atât, să mă scoată în oraș din proprie inițiativă. Jake nu mă invitase

niciodată să ies cu el, iar masa pe care o împărțisem cu Jonathan, ceva mai devreme, fusese pentru mine cea mai apropiată experiență de cinatul în oraș împreună cu un reprezentant al sexului opus.

Și, de asemenea, experiența mea cea mai apropiată de o întâlnire romantică.

— De ce-ai vrea asta?

De ce ar vrea cineva să iasă în oraș cu mine? Rușinea mea era aproape palpabilă și am regretat imediat că-i adresasem întrebarea. De ce să-mi provoc și mai multă umilință?

— Pentru că ești foarte drăguță și-mi placi.

N-am mai spus nimic, iar el mi-a dat drumul și și-a vârât mâinile în buzunare.

— Simt că, lângă tine, pot fi eu însumi.

Toată viața așteptasem să întâlnesc pe cineva alături de care să fiu eu însămi. Nicio clipă nu-mi trecuse prin minte că eu aș putea fi acea persoană pentru altcineva. Cuvintele lui m-au emoționat și am simțit că-mi dau lacrimile.

— Mi-ar plăcea să ies cu tine, i-am răspuns.

Jonathan a zâmbit și privirile noastre s-au întâlnit pentru o clipă, apoi m-am uitat în altă parte.

— Super! Bine. Ne vedem mâine, la clubul de șah.

Am plecat ochii în pământ și am încuviințat. Apoi am intrat în clădire și, cu toate că eram epuizată și nu-mi doream decât să evadez într-un somn profund, nu m-am putut împiedica să mă gândesc la următoarea ocazie când avea să mă țină din nou de mână.

14
Jonathan

CHICAGO
AUGUST 2001

Rezist cu stoicism cinci zile, apoi cedez și o sun pe Annika. Poimâine plec la New York, la filiala newyorkeză a companiei, unde o să lucrez două săptămâni, și vreau s-o mai văd o dată înainte de plecare.

— Sunt Jonathan, spun când ea ridică receptorul. Nu-mi vine să cred c-ai răspuns. Eram sigur că o să intre robotul.

— Credeam că mă sună Janice. Nu suportă când îi răspunde robotul.

— Voiam să întreb dacă poți să ieși cu mine mâine-seară, la cină. Știu că e cam din scurt.

— Pot să ies la cină. Mi-ar plăcea mult.

— Bine. Ce număr de telefon ai la serviciu? Te sun mâine după-masă.

Annika îmi dă numărul. Observ imediat bucuria debordantă din vocea ei.

Deci se pare că sunt totuși dispus să dau la o parte câteva straturi de-ale Annikăi.

La birou sunt ocupat până peste cap, așa că a doua zi, când o sun pe Annika să confirm întâlnirea, îi spun că va trebui să vin la ea direct de la serviciu. Îmi răspunde că și ea lucrează până târziu, așa că mă roagă s-o iau de la bibliotecă și mă anunță că o să fie gata la șapte. E cam devreme pentru mine, dar îmi permit să plec de data asta, pentru că mâine o să fiu în avion cu mult înainte să răsară soarele.

Când ajung, o găsesc discutând cu un bărbat – probabil un coleg de muncă, pentru că amândoi poartă ecusoane agățate de gât. Annika gesticulează cu entuziasm. Nu seamănă deloc cu fata sfioasă pe care am cunoscut-o în facultate și pe care a trebuit s-o scot din carapace. Îmi dau seama că se simte în largul ei în prezența acestui bărbat după distanța mică dintre ei și după felul în care aproape că se uită la el când vorbește. Mă întreb dacă ăsta e tipul despre care a spus că seamănă prea mult cu ea. Nu m-a remarcat încă și mi se pare un pic indiscret s-o urmăresc așa, dar sunt în plin proces de descoperire a Annikăi din prezent și unul dintre lucrurile

pe care le-am observat este că are mai multă încredere în sine decât altădată. Probabil că, după zece ani, toată lumea se schimbă.

Mă vede, întrerupe brusc discuția și se apropie de mine fără să-i spună la revedere bărbatului. Nu pare deranjat și pleacă în altă direcție.

— Bună! o salut eu.

— Bună!

— Ești gata de plecare?

— Da. Mă duc să-mi iau lucrurile.

Se îndepărtează fără să se uite peste umăr, ca să se asigure c-o urmez.

În birou, mă sprijin de masa ei de lucru, cât timp închide computerul și-și strânge lucrurile. O femeie scundă și îndesată, neatrăgătoare, cu păr negru, cârlionțat intră hotărâtă în birou.

— Annika, tu ți-ai lăsat căruciorul în secțiunea de recomandări? o întreabă necunoscuta. Blochează culoarul.

Tipa tace brusc când își dă seama că mai e cineva în cameră.

— Nu, zice Annika. Al meu e la locul lui.

Femeia mă studiază în timp ce-și netezește părul.

— Bună! Eu sunt Audrey, șefa Annikăi.

Își bombează pieptul și îmi întinde o mână.

— Nu e șefa mea, spune Annika. Nu-i dau ei raportul.

Audrey zâmbește jenată, ascunzându-și cu grijă ușoara iritare.

Dar mie nu-mi scapă.

— Mă cheamă Jonathan.

Îi strâng mâna rapid.

Audrey îi aruncă Annikăi o privire plină de înțeles.

— Deci lui i-ai lăsat mesaj zilele trecute, Annika.

Se răsucește iar spre mine, sfioasă.

— Și tu ești…

Asta chiar că nu-i treaba ta.

— Iubitul din facultate al Annikăi.

Audrey cască ochii.

Mă uit cu afecțiune la Annika.

— Am fost prima ei dragoste.

— A fost primul în toate privințele pentru mine, spune Annika, fără ocoliș.

— Și acum ați reluat legătura? întreabă Audrey.

Moare de curiozitate.

Eu zâmbesc misterios.

— Ceva de genul.

— Nu-mi place Audrey, zice Annika în vreme ce ne îndreptăm spre ieșire.

— Nu te condamn.

— Nu se poartă frumos cu mine și, cu cât încerc mai mult să pun piciorul în prag, cu atât e mai rău.

Mă întristează că, după atâția ani, Annika încă are de-a face cu astfel de mizerii. Văd situații de-astea zilnic, inclusiv la mine la serviciu. Lupta pentru putere e un comportament mai potrivit pentru niște liceeni decât pentru lumea afacerilor.

— Știi cum e când îți vine în minte replica perfectă, dar la câteva ore după ce ai avut nevoie de ea? mă întreabă Annika.

— Da, sigur.

— Așa mi se întâmplă mereu cu Audrey.

— Pun pariu că poți să-i faci față, îi spun.

Ea dă din umeri și lasă privirea în pământ.

Ieșim din clădirea bibliotecii și luăm un taxi. O întrebasem pe Annika dacă îi place mâncarea de la Trattoria Nr. 10 și o anunțasem că am rezervat o masă acolo. „Dar pot anula rezervarea, dacă preferi să mergem în altă parte.” „Ador mâncarea lor. Mai ales pastele cu *ricotta* și spanac”, spusese ea.

— Cum a fost ziua ta? o întreb, după ce-i spun șoferului unde să ne ducă.

— Bună. Am fost ocupată. În cea mai mare parte a timpului, am smuls buruieni.

— Ai smuls buruieni?

— Colecțiile noastre sunt ca niște grădini pe care le plivim ca să eliminăm volumele deteriorate sau depășite. De obicei, iau căruciorul și „curăț” o tranșă mare de cărți, ca să mă asigur că selecția mea va fi pe placul cititorilor. Nu mi-aș lăsa niciodată căruciorul pe culoare, murmură ea.

Mă bucur s-o văd atât de pasionată de jobul ei și, mai mult, atât de degajată în prezența mea. Purtarea ei s-a schimbat mult în bine de când ne-am întâlnit să bem o cafea. Nu doar ea e mai relaxată. Dintotdeauna, Annika

a avut același efect asupra mea. În prezent, în viața mea există foarte puțini oameni alături de care pot fi eu însumi sută la sută, dar ea a fost mereu unul dintre ei. Nu trebuie să port o mască ori să încerc s-o impresionez, așa cum se întâmpla în cazul lui Liz. Lângă ea, mă simt liber.

— Ziua *ta* cum a fost? îmi trântește Annika întrebarea, un pic cam tare și cam neașteptat, de parcă tocmai și-a dat seama că ar trebui să se intereseze de chestia asta și încearcă să compenseze întârzierea prin rapiditate și entuziasm.

Tresar ușor.

— Și eu am fost ocupat.

Ar trebui să fiu la birou, spetindu-mă până spre miezul nopții ca să mă pot plânge de asta a doua zi dimineața – așa cum fac colegii mei –, cu singurul scop ca toată lumea să afle cât de târziu am rămas la birou ca să muncesc. Mascarada asta în care jucăm cu toții mă scoate din minți, dar nu am de ales.

Taxiul oprește în dreptul trotuarului, plătesc și o urmez pe Annika în restaurant.

Angajata care întâmpină clienții ne salută cu un zâmbet neobișnuit de larg și de entuziast:

— Bună!

Se apropie de Annika, vrând s-o îmbrățișeze. Mă încordez o clipă, fiindcă ei nu-i place să fie atinsă de străini, dar acum zâmbește și gesticulează.

— Bună, Claire!

Se îmbrățișează.

— Ce mă bucur să te văd! A trecut ceva timp.

Annika încuviințează din cap.

— Știu. Așa e.

— Avem o rezervare pentru două persoane, pe numele Hoffman, spun eu.

Claire verifică informația în registru și ne conduce spre o masă pentru doi.

— O trimit pe Rita să vă aducă băuturile, îi zice ea Annikăi.

Annika se așază și îi zâmbește larg.

— Am așteptat toată ziua momentul ăsta.

— Tot suc de cireșe bei?

— Da.

Nu mi-e clar care e relația dintre Annika și femeia asta, dar în mintea mea speculez pe marginea subiectului.

— Și dumneavoastră, domnule, ce doriți să beți? mă întreabă Claire.

— Gin tonic, vă rog.

— Imediat.

O strânge afectuos pe Annika de umăr și se întoarce la intrarea în restaurant.

— Deci – încep eu – ți-e prietenă sau ai uitat să menționezi că ești o clientă VIP a restaurantului?

Vorbesc pe un ton glumeț.

Înainte să apuce să-mi răspundă, un bărbat îmbrăcat în costum de bucătar se îndreaptă spre masa noastră, cu pași apăsați. Annika se luminează la față.

— Nicholas!

— Annika! exclamă el. Nu eram sigur c-o să mai vii aici.

— Păi, din seara aia n-am mai venit. Dar Jonathan m-a întrebat dacă îmi place mâncarea de aici și știi cât de mult îmi plac pastele cu *ricotta* și spanac, așa că…

Se uită la el, parcă spunând: „Iată-mă!”.

Ce Dumnezeu se întâmplă aici?

— Cred că nici el nu s-a mai întors, spune bărbatul.

— Nu mă mir. El preferă mâncarea mexicană.

— Oricum, mă bucur să-ți văd din nou chipul frumos la una din mesele noastre.

Bărbatul îmi aruncă o privire, apoi se uită din nou la Annika. Ea nu își dă seama de aluzie și, după o tăcere stânjenitoare, îi întind mâna, iar el mi-o strânge.

— Sunt Jonathan.

— Mă cheamă Nicholas.

Rita, o femeie de vârstă mijlocie, care pare amabilă și protectoare, ne aduce băuturile.

— Draga mea – spune ea în timp ce așază paharele pe masă –, mă bucur tare mult să te văd din nou aici.

— Bună, Rita! o salută Annika și pe urmă soarbe prelung din suc. Aici am descoperit răcoritoarele italienești, mi se adresează ea, în timp ce Rita își îndreaptă atenția către o altă masă. Sunt așa de bune! De obicei comand suc de cireșe, dar îmi place și cel de lămâie. Vrei să guști?

— Nu, mersi.

Sorb din băutura mea.

— Poți să mă lămurești și pe mine?

La început pare că nu înțelege ce-i cer, dar apoi fața i se luminează.

— A! Fostul meu prieten și cu mine am cam făcut o scenă când am mâncat ultima oară aici. Mă rog, el a făcut o scenă. Când se enerva, devenea foarte zgomotos. Janice zicea că e prea iritabil. În fine, zicea multe despre el, ăsta fiind cel mai politicos dintre ele.

— De ce nu mi-ai spus? Am fi putut merge la un alt restaurant.

— M-ai întrebat dacă îmi place mâncarea de aici, și-mi place. Cred că e meniul meu preferat dintre toate cele din Chicago. Îmi place că nu-l schimbă des, iar Nicholas mi-a spus că, dacă proprietarul va scoate vreodată din meniu felurile mele preferate, o să le pregătească special pentru mine.

— Nu te deranjează ce s-a întâmplat când ai fost ultima oară aici?

— N-a fost din vina restaurantului.

— Deci v-ați certat? o întreb eu și gesticulez ca și când aș încerca să-i scot, la propriu, cuvintele cu cleștele.

— A început în taxi, în drum spre restaurant. Ryan – așa îl chema – voia să mergem în concediu cu prietenul lui cel mai bun și cu soția lui, pe care odată am auzit-o spunând că sunt ciudată. I-am zis că nu înțeleg de ce ea ar vrea să meargă în concediu cu noi. Și îi spusesem deja că nu pot să plec în croazieră, pentru că am rău de mare.

Dau din cap, amintindu-mi cât de sensibil e stomacul Annikăi.

— …în plus, știi cât de mult *urăsc* să simt nisip sub degetele de la picioare.

Știam. Atingerea ierbii era o plăcere pentru ea, dar nisipul și noroiul erau groaznice. Într-o zi toridă, prefera podelele răcoroase, din gresie, iar covoarele moi ocupau locul al doilea în topul preferințelor ei.

— Dar el nu mă asculta niciodată. Îmi spunea mereu „Hai, că nu e mare scofală” sau „O să-ți fie bine”. Dar eu știam că *nu* mi-ar fi bine. Încă ne certam când Claire ne-a condus la masa noastră. Apoi Ryan a zis că o să-l roage pe prietenul lui să renunțe la ideea croazierei, dar că partea legată de plajă nu e negociabilă, pentru că soția lui adoră apa, iar eu am pufnit și am zis că adoră și votca, pentru că ultima oară când ieșisem în oraș cu ei, tipa băuse atât de mult, încât adormise la masă. Eu o tot înghionteam, dar era dusă. Apoi Ryan a zis: „Chiar nu poți să te *străduiești* și tu o dată?”, iar eu

n-aveam idee despre ce vorbea, fiindcă nu făceam decât să stăm la masa aia de acolo – Annika îmi arată masa de vizavi – și să mâncăm. Să mă străduiesc să fac ce anume? Probabil nu i-am zis ce voia să audă, pentru că după aia m-a întrebat: „Știi cum e să ai o relație cu o femeie care arată ca tine, dar care pe urmă deschide gura și dă cu bâta-n baltă?”. I-am răspuns că nu știu și că habar n-am despre ce vorbea, și atunci s-a făcut roșu la față. „Rahat! Ce pierdere de timp!” mi-a zis. „Nu mai suport.” Apoi s-a ridicat și a început să țipe că sunt nebună, iar angajații i-au cerut să plece din restaurant.

— E *oribil,* Annika! Nu-mi vine să cred că ți-a vorbit așa.

Nu e de mirare că toată lumea de aici se poartă așa de frumos cu ea.

— De obicei, nu-mi vorbea așa. Când am început să ieșim împreună, era chiar foarte dulce. Tina mi-a zis că problemele noastre se datorează faptului că nu vorbim aceeași limbă. Janice mi-a zis că probabil a cedat nervos, că e nesimțit și că nu i-a plăcut niciodată de el.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat?

— Claire a venit să se asigure că sunt bine și mi-a propus să-mi aducă o felie mare de *cheesecake.* Au niște deserturi foarte bune.

— Și după aia?

— Am mâncat *cheesecake* și m-am dus acasă. Janice avea dreptate. Ryan chiar era un nesimțit. Când am ajuns în apartament, mă aștepta înăuntru, pentru că avea o cheie. Părea mai calm, dar a început să-mi înșire toate ocaziile când am spus sau am făcut ceva greșit. Îmi venea să plâng. Dar apoi mi-am amintit că, fără încuviințarea mea, nimeni nu mă poate face să mă simt inferioară.

— Janice ți-a zis asta?

— Eleanor Roosevelt. Janice mi-a dat o carte cu citate de-ale ei și le-am memorat pe toate. Îmi place mult și ăsta: „Femeia e ca un pliculeț de ceai; habar n-ai cât de tare este până n-o pui în apă fierbinte”. Apoi i-am zis lui Ryan că nu-mi place cum se comportă cu mine și că nu se poartă frumos decât când vrea să facem sex.

Annika zice asta cu glas foarte sonor, iar perechea de lângă noi ne privește. Mă întorc ușor cu spatele la ei.

— Pe urmă i-am spus că am terminat-o cu el și că trebuie să-mi dea cheia înapoi.

— Doamne!

— Știu. N-ar fi trebuit să i-o dau. În fine, nu l-am mai văzut de atunci.

Plănuisem ca, la finalul întâlnirii, să subliniez că a decurs mult mai bine decât prima noastră ieșire din timpul facultății, dar în clipa asta nu mai sunt sigur că e adevărat.

— Ai fi putut să-mi zici ce s-a întâmplat, ca să te duc în altă parte. Cu siguranță aș fi anulat rezervarea asta.

— De ce?

— Tu și fostul tău iubit v-ați despărțit în public, foarte zgomotos. Din câte am înțeles, s-a întâmplat chiar aici.

— Așa e. A fost un dezastru.

Annika se uită în jur, la clienții de la mese.

— Dar nu cred că vreunul din oamenii ăștia erau aici în seara aia. A fost acum aproape un an.

— Mă bucur că te-ai despărțit de el.

Probabil că m-am uitat un pic prea lung la ea, pentru că îmi evită privirea, dar zâmbește și se îmbujorează ușor. Apoi pune meniul deoparte.

— Nici nu știu de ce mai citesc meniul. N-aș putea comanda altceva decât paste cu *ricotta* și spanac.

Împărțim o felie de *cbeesecake* la desert, apoi Annika își ia la revedere de la toată lumea, în drum spre ieșire.

— Du-ne pe strada South Wabash, numărul 1333, îi spun șoferului când ne așezăm pe bancheta din spate a taxiului. E în regulă dacă urc puțin la tine? o întreb pe Annika.

— Da. Vreau să-ți arăt ceva, spune ea, pe un ton foarte entuziast.

— M-ai făcut curios.

Știind-o pe Annika, ar putea fi vorba de orice.

Locuiește la etajul șase și, când intrăm în apartamentul ei, mă cuprinde imediat o senzație de familiaritate. În camere domnește un haos organizat, a cărui logică o înțelege doar ea. Totul e curat, pentru că Annikăi nu-i place ca spațiul în care trăiește să fie murdar, însă totul mi se pare fără cap și coadă. Pe blatul de bucătărie văd un șir de cutii cu cereale. Sunt toate marca Cheerios, însă fiecare cutie e altfel. Niște castroane de un albastru intens stau stivuite lângă cutiile cu cereale, iar în fiecare a fost pusă o lingură. Lângă blender sunt așezate niște recipiente cu capac, pentru transportat *smootbie*-uri. Pe aragaz e un ceainic, iar pe blatul din stânga sunt așezate

căni cu pliculețe de ceai în ele. Ai zice că are propria linie de asamblare a micului dejun.

În sufragerie, pe canapea și pe scaune sunt depozitate mai multe perne și pături, iar lângă un taburet văd un teanc de reviste de cuvinte încrucișate, aruncate unele peste altele, la întâmplare. Pun pariu că toate careurile, până la ultimul, au fost rezolvate cu stiloul.

Pe lângă mobila cu tapițerie moale, observ multe rafturi pline cu cărți broșate sau cartonate. O parte dintre ele s-au răsturnat pe podea. Un covor mare acoperă gresia din fața canapelei, iar pe măsuțe sunt diverse plante în ghivece. Una atârnă de un cârlig fixat în tavan. Televizorul e așezat pe o măsuță joasă, în fața canapelei.

— Vino cu mine, îmi zice și mă trage de mână spre dormitor.

Odată ajunși acolo, mă călăuzește spre pat. Acum chiar mă întreb ce voia să-mi arate și dacă nu cumva am interpretat greșit situația. Dar apoi îngenunchează lângă pat și ridică ușor cuvertura. La început nu văd nimic, pentru că e întuneric, însă pe urmă disting o cutie de carton. Înăuntru, o pisică și cinci pisoi. Nu am animale de companie, iar dacă ar fi să aleg, probabil că aș prefera un câine. Cu toate astea, observ cât de drăgălași sunt pisoii. Dragostea Annikăi pentru aceste animăluțe o transfigurează și îmi aduc aminte cât de protectoare și de iubitoare poate fi.

— Cât au?

— Trei săptămâni. Mama lor n-are stăpân. A fost adusă la adăpostul pentru animale. Aveau nevoie de cineva care să aibă grijă de ei până când fată pisica și până când puii vor fi suficient de mari încât să fie adoptați. O s-o păstrez pe ea. De obicei, iau în grijă temporar animale bolnave sau rănite, care așteaptă să fie operate. Așa, pot să ajut mai multe. În ultima vreme, mi-a fost din ce în ce mai greu să renunț la ele când venea vremea, așa că am hotărât să păstrez următorul animal pe care îl iau în grijă. Nu mi s-ar părea corect să adopt un câine, pentru că sunt plecată de acasă toată ziua, dar cred că o pisică e companionul perfect pentru mine.

— Îți place să locuiești singură?

— M-am obișnuit să locuiesc singură când m-am întors în campus, după ce tu și Janice ați absolvit. Mi s-a părut oribil la început, dar treptat a ajuns să-mi placă mult.

— Ți-a fost greu fără Janice? întreb și înghit în sec. Și fără mine?

Pare puțin descumpănită.

— Am avut și momente foarte grele. Dar a fost o experiență necesară. M-a pregătit pentru viață. N-aș fi putut în veci să mă mut singură într-un oraș, dacă n-aș fi trecut testul ăsta.

— Bărbatul cu care te-am văzut vorbind la bibliotecă, atunci când am venit să te iau, este celălalt tip cu care ai avut o relație?

— Da. Îl cheamă Monte. Am flirtat cu el luni întregi și m-am plictisit tot așteptând să mă invite în oraș, așa că l-am invitat să vizităm acvariul, într-o sâmbătă. Nu vorbea niciodată urât cu mine, ca Ryan, dar pur și simplu era foarte frustrant să ies cu el. În general, voia să comunicăm prin e-mailuri, iar atunci când se întâmpla să vorbim față în față, trebuia să-i explic mereu totul foarte clar, și asta mă obosea.

De când a început discuția despre Monte zâmbesc atât de larg, încât acum mă doare fața. Cum ar putea vreun bărbat să se poarte urât cu femeia asta? Sentimentele pe care le-am avut cândva față de Annika au rămas ascunse pentru o vreme, dar acum ies din hibernare și în clipa asta viața mi se pare mult mai frumoasă decât în ultimul timp. Când sunt în preajma ei, mă simt plin de speranță.

Mă uit la ceas. E aproape nouă seara și-mi dau seama că e obosită după privire și după felul în care își lasă capul pe spate, rezemându-se de tăblia patului.

— Ar trebui să plec. Te las să te relaxezi și să dormi.

Annika mă conduce la ușă.

— Mulțumesc pentru cină, îmi zice ea. Îmi pare rău pentru povestea cu Ryan. Pur și simplu nu mă mai gândesc deloc la relația aia.

Pentru o clipă, cuvintele ei îmi înțeapă inima ca niște țurțuri mici. Așa face ea de obicei? A procedat la fel și după ce noi doi am încheiat relația?

Mă ia pe nepregătite când îmi cuprinde gâtul cu brațele și mă îmbrățișează. Scot un geamăt când aroma pielii ei îmi inundă nările. Liz credea cu tărie în feromoni. Mirosul ei nu mă prea impresiona, dar am senzația că nici ea nu se dădea în vânt după al meu. Nu știu dacă să cred toată povestea asta despre feromoni, însă e adevărat că mirosul Annikăi a avut mereu un efect puternic asupra mea. Nu pot să explic a ce miroase, pentru că e indescriptibil. În rarele ocazii în care nu dormea la mine, în apartamentul meu, făceam schimb de perne și îmi culcam capul pe a ei. Partea ciudată e că Annika nu suporta parfumul și folosea doar săpun neparfumat, deci ce simțeam eu emana direct din *ea.*

Evident, nu este prima noastră întâlnire și ar fi pueril să mă port protocolar. Doar ne-am văzut goi. Știu ce sunete scoate când e excitată. Nu prea există părți din corpul ei pe care degetele și gura mea să nu le fi explorat.

O îmbrățișez la rândul meu și, în ciuda faptului că mi-e greu să mă desprind de ea, în cele din urmă plec.

15
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

— Cu ce-o să te îmbraci? m-a întrebat Janice.

Se postase în fața dulapului meu și tot muta umerașele de la dreapta la stânga, examinând garderoba mea de studentă. Dintotdeauna, hainele mele contau mai mult pentru Janice decât pentru mine. Înainte de a locui cu ea, îmi alegeam îmbrăcămintea pentru jumătatea de sus a corpului și pentru cea de jos în funcție de senzațiile pe care mi le stârnea respectivul material pe piele. Faptul că piesele de îmbrăcăminte nu se potriveau între ele sau că arătau de-a dreptul oribil împreună nu-mi influența cu nimic decizia și nu-mi aduc aminte ca părinții sau fratele meu să fi avut vreodată ceva de comentat cu privire la alegerile mele vestimentare. Janice mi-a explicat cu blândețe că săptămâni întregi defilasem prin campus îmbrăcată anapoda și m-a ajutat să-mi creez ținute complete, ca să mă pot îmbrăca singură când ea nu era prezentă. Moda se număra printre domeniile în care mă simțeam neajutorată.

— Cu o fustă, am zis eu.

Nu eram foarte atentă la ce făcea, pentru că stăteam cu nasul într-o carte.

— Fuste porți mereu.

— Atunci, dacă știi deja ce-o să spun, de ce mai întrebi?

— Am crezut că poate vrei să porți altceva la prima ta întâlnire. Parcă am văzut o pereche de blugi aici, cândva. Unde-au dispărut?

— I-am lăsat în spălătorie și i-a luat cineva.

— Nu mi-ai zis că ți i-au furat.

— I-am lăsat acolo intenționat, pentru că urăsc blugii. Doar știi asta.

— Ce zici de o rochie? Am una foarte simpatică. Are model floral. Și poți să porți tricoul meu alb pe dedesubt. E lungă. Pun pariu c-o să-ți placă.

— Tricoul o să fie prea strâmt.

— Ești mai slabă decât mine. N-are cum să-ți fie strâmt.

— Nu vreau să port rochie.

— Știi unde o să te ducă Jonathan? Poate că m-ar ajuta să aleg ceva pentru tine.

— Trebuia să întreb?

— N-a zis el?

Îi dădusem lui Jonathan numărul meu de telefon cu câteva zile înainte de competiție și mă sunase seara trecută, să confirme întâlnirea.

— A zis că o să mergem să mâncăm ceva.

— Dacă insiști să porți fustă, pot măcar să-ți aleg eu bluza, să-ți aranjez părul și să te machiez?

Făcusem duș și mă spălasem pe cap, iar asta fusese toată rutina mea de frumusețe „preîntâlnire". Nu mă obosisem să mă îmbrac, ci îmi pusesem halatul pe care-l aveam de la cincisprezece ani. Îmi imaginasem că o să-mi aleg una dintre ținutele mele obișnuite, cu câteva minute înainte ca Jonathan să apară, și că apoi o să plecăm. Lucrurile se complicau mai mult decât mă așteptasem. Uneori, Janice mă trata ca pe o versiune vie a propriei păpuși Barbie, făcându-mi coafuri elaborate și pictându-mi fața cu substanțe lipicioase, care miroseau dubios. Dacă acceptam compromisul cu părul și machiajul, probabil că avea să renunțe la pretenții în legătură cu ținuta.

— Mi-e indiferent.

— Rămâi aici! mi-a ordonat Janice. Mă întorc imediat.

A adus o trusă de machiaj de dimensiunea unei cutii cu scule și s-a așezat pe pat, lângă mine.

— Nu vreau fond de ten, am zis eu, în caz că uitase cât de mult îl uram.

Am închis cartea și am făcut ce mi-a zis, închizând ochii ca să-mi aplice fard de pleoape și deschizându-i așa încât prietena mea să aplice două straturi de rimel. Rimelul îmi îngreuna genele, și încercam să nu clipesc.

— Mai ai mult?

— Puțin fard de obraz și am terminat. Vrei luciu de buze?

Janice adora luciul de buze.

— Nu! Ultima oară când m-ai dat cu luciu, a bătut vântul și mi-a venit părul în față, iar câteva fire mi s-au lipit de buze.

Fusese o senzație nespus de scârboasă. Mă panicasem și-mi ștersesem gura cu mâneca.

— Ah! Uitasem de treaba asta.

Janice a luat peria mea de păr și m-a pus să mă întorc cu spatele. Uram să mă pieptăn, dar ea nu suporta să-mi vadă părul încâlcit, așa că mă învoisem să-l perii în fiecare dimineață, înainte să plec de acasă, însă punându-i condiția să nu mai încerce să mă coafeze. De obicei, mă rezumam la câteva mișcări rapide cu peria. Janice mă întrebase de multe ori de ce purtam părut până la talie dacă nu-mi plăcea să-l aranjez, dar nu fusesem niciodată în stare să explic de ce nu voiam să-l tund. Pur și simplu *simțeam* că așa era bine.

— Știu că nu-ți place să porți parfum, dar ar fi drăguț să pulverizezi un pic, pentru întâlnire, a zis ea în timp ce mă pieptăna, după care a început să-mi împletească părul în coadă.

— O să-mi dea dureri de cap, am zis eu.

În general, cu câteva excepții, mirosurile îmi provocau greață.

— Să nu-mi împletești părul prea strâns.

— Bine. Îl împletesc lejer, ca să arate aranjat, dar delicat și romantic în același timp.

Când a terminat, Janice mi-a întins o oglindă.

— Uite! Ești gata. Ce părere ai?

— Abia dacă se observă că sunt machiată, dar arăt foarte bine.

Janice a râs, iar eu m-am îndreptat spre dulap, m-am dezbrăcat de halat și mi-am pus fusta preferată, cu talie elastică, și puloverul subțire, din bumbac, pe care mi-l alesese ea. Au urmat dresul și cizmele fără toc, înalte până la genunchi, în completarea ținutei. Doar eu știam că purtam șosete de culori diferite. Janice mi-a zâmbit când m-am întors spre ea, pentru că renunțase de mult să se certe cu mine în privința hainelor. Știam că ținutele mele erau lălâi, dar în ele mă simțeam ca înfășurată într-o pătură de siguranță pe care, din întâmplare, o purtam pe corp.

— Arăți minunat, mi-a zis ea. O să te simți foarte bine.

Jonathan a bătut la ușă la ora șase fix și, când am deschis, s-a uitat la mine și a exclamat:

— Uau!

M-a făcut să mă simt grozav de bine și, din moment ce în mod clar era acceptabil să spui asta la prima întâlnire, i-am întors complimentul.

A zâmbit, iar eu mi-am spus că, la urma urmei, poate nu e așa de complicat să ieși la întâlniri.

Am mers cu mașina prin campus până am ajuns într-o zonă plină de baruri și tarabe cu mâncare, unde Jonathan a parcat în apropierea unui parcometru. Nu urcasem niciodată la volan, iar ideea de a strecura o mașină în spațiul micuț dintre alte două autoturisme m-ar fi paralizat, dar el a efectuat manevrele cu multă ușurință.

Am cumpărat sendvișuri cu chiftele și, pentru că seara era răcoroasă – fără să fie prea frig –, ne-am așezat afară, la o masă și le-am mâncat. Era aproape ca și când aș fi stat față în față cu Jonathan la clubul de șah, doar că, în locul tablei, între noi era mâncare. Nimeni nu și-ar fi dat seama că eram la prima mea întâlnire, pentru că arătam ca toate celelalte cupluri care mâncau împreună, așa că m-am mai relaxat.

— Ce ți-ar plăcea să facem în continuare? m-a întrebat el.

Întrebarea lui m-a derutat. Atunci când mi se ofereau prea multe opțiuni, îmi venea greu să aleg, dar dacă nu aveam nicio opțiune era și mai rău. Nu știam ce să-i răspund.

— Ce fac oamenii de obicei, când ies împreună.

— Am putea merge să bem o bere. Ce zici?

— Bine.

Jonathan a aruncat resturile de mâncare la coș și am plecat. S-a oprit în față la Kam's. Era cel mai popular bar din campus. Cel puțin asta spunea Janice. Ea petrecea o grămadă de timp acolo, dar eu ajunsesem doar până pe trotuarul din fața barului.

Ne simțeam atât de bine, încât n-am vrut să-i zic că nu intram niciodată în baruri, pentru că sunt mult prea zgomotoase și pline de fum. Janice încercase să mă ia cu ea de câteva ori, dar nu rezistasem mai mult de cinci minute, după care renunțasem și mă întorsesem acasă. Mi-am spus că pot să fac față măcar o dată și că n-o să fie mare brânză, dar în clipa în care Jonathan mi-a deschis ușa și am pășit înăuntru, am știut că făcusem o greșeală. „Cradle of Love", a lui Billy Idol, mi-a luat cu asalt timpanele, iar norul de fum de țigară în care am nimerit a fost ca o lovitură în moalele capului. Înăuntru, lumea stătea doar în picioare și, când Jonathan m-a luat de mână și m-a tras după el, prin mulțime, ne-am înghesuit alături de jumătate dintre studenții universității. M-am agățat de el, simțind că-mi venea să vomit.

Ne-am oprit și Jonathan a făcut un pic de loc în jurul meu.

— Mă întorc imediat. Așteaptă-mă aici, a zis el și s-a dus să se așeze la coadă la bar.

Era atât de mult zgomot, încât singurul mod în care oamenii puteau comunica era să țipe sau să-și vorbească la ureche. Oare cum se descurcau? Cum de *suportau*? Chiar li se părea distractiv? Deși Jonathan mă lăsase departe de culoarul de trecere, o fată și-a croit drum pe lângă mine și, când s-a împleticit, m-a lovit cu umărul. Alții i-au urmat exemplul și, în scurt timp, oamenii mi-au invadat mica porțiune de spațiu personal. M-au călcat pe picioare, iar cineva a vărsat bere pe mâna mea. M-am șters imediat, pentru că uram mirosul ăsta și senzația umedă și rece pe pielea mea. Jonathan stătea la coadă, la bar, iar în fața lui mai erau trei oameni.

Când eram pe punctul de a ceda nervos, l-am zărit pe Jake, tipul de care mă îndrăgostisem până peste cap în al doilea an de facultate și despre care crezusem, în mod eronat, că era prietenul meu. Stătea la o masă, cu un grup de băieți, iar când m-a văzut, l-a înghiontit pe tipul de lângă el. Acum din difuzoare răsuna melodia „Losing My Religion”, a trupei R.E.M., dar brusc, în mintea mea nu auzeam decât „Smells Like Teen Spirit”, a celor de la Nirvana, și, în loc de bar, în amintirea mea m-am pomenit în camera lui Jake, în căminul băieților.

În ziua aia, la cursuri, Jake îmi strecurase un bilețel: mă ruga să vin la el seara și abia îmi putusem stăpâni entuziasmul, pentru că așteptasem mult să-și facă puțin timp pentru noi doi. N-am mai fost atentă la cursuri până la finalul zilei. Visam la primul nostru sărut și la cum avea să mă invite, probabil, la una dintre petrecerile din cămin. Când mă întorsesem în camera mea, după ultimul curs, scrisesem în grabă un bilețel pentru Janice și îl lăsasem sub figurina magnetică de pe ușa frigiderului nostru, ca să mă asigur că avea să-l vadă și că nu avea să se îngrijoreze când urma să ajungă acasă, constatându-mi absența. *Sunt cu Jake. La el în cameră*, scrisesem, desenând o inimioară alături.

Ciocănisem la ușa căminului de băieți și-l anunțasem pe tipul care deschisese că venisem în vizită la Jake.

— Doamne! Aici sunt mai mulți de-alde Jake. La care dintre ei ai venit?

— La Weller, răspunsesem eu, mândră, și mă așteptasem ca el să spună: „A, tu trebuie să fii Annika”.

Îmi închipuiam că vorbea tot timpul despre mine.

— La etaj. A treia ușă, pe stânga.

Bătusem la ușă și Jake îmi deschisese, iar eu zâmbisem când mă sărutase fugar pe gură. Nu mai făcuse asta niciodată și simțisem un val de căldură răspândindu-mi-se în tot corpul.

— Bună, păpușă!

Închisese ușa și mă condusese spre pat. În cameră mai erau trei tipi, dar eram sigură că Jake avea să le zică să plece, din moment ce sosisem. În aer plutea un miros înțepător de fum, deși nu fuma nimeni.

— Ai avut dreptate, spusese tipul așezat la birou.

Ceilalți doi stăteau pe patul aflat vizavi de al lui Jake.

— E bună tipa. Dar la corp cum e?

— Nu știu încă, zisese Jake. Cu hainele alea lălăi, nu-mi dau seama.

Izbucniseră toți în râs. Râsesem și eu, fără să știu de ce. Dacă lui Jake nu-i conveneau hainele mele, Janice ar fi profitat imediat și m-ar fi ajutat să-mi aleg o ținută care să-i placă mai mult. În mintea mea, îmi propusesem s-o rog asta.

— Mă gândeam să stăm puțin pe-aici, spusese Jake. Să ne relaxăm un pic.

Avea în mână o brichetă Bic și n-am să uit niciodată sunetul care se auzise când își trecuse degetul peste rotiță, iar flacăra țâșnise. Unul dintre tipi îi întinsese un tub de sticlă, prevăzut la capăt cu un bol mic, iar Jake strecurase mica flacără înăuntru și sorbise fumul. Apoi dăduse tubul ăla mai departe, iar băieții îl luaseră, rând pe rând. Cămăruța se umplea de fum și îmi înăbușeam un acces de tuse.

Patul lui Jake era lipit de perete; când începuseră să fumeze, el îmi cuprinsese gâtul cu brațul și asta mi-a plăcut.

— Încearcă și tu, mă îndemnase Jake, apropiind *bong*-ul[2] de gura mea.

Scuturasem din cap, refuzând:

— Nu. Nu vreau.

Jake dăduse din umeri și își ridicase tubul la buze, dar, după ce trăsese din el, se prefăcuse că voia să mă sărute și îmi suflase fumul în gură. Avea un gust îngrozitor. Tușisem și scuipasem, în timp ce ei râdeau. Dar pe urmă Jake mă sărutase din nou – genul de sărut pe care-l așteptasem toată viața: moale, blând și dulce. Nu știu cum, în timpul sărutului, ajunseserăm întinși pe pat, în timp ce *bong*-ul trecea din mână în mână. Deși ar fi trebuit să mă simt fericită, ceva părea în neregulă, dar nu reușeam să-mi dau seama ce anume. Voiam ca Jake să mă sărute din nou, dar numai după ce le spunea

prietenilor lui să plece. Nu era drept că nu ne lăsau să fim singuri. Apoi Jake mai luase o gură de fum și, când mi-l suflase din nou în gură, mi se păruse mai greu să mă împotrivesc.

Cineva bătuse la ușă și unul dintre amicii lui Jake deschisese. Simțeam că plutesc și nu reușeam să pricep nici în ruptul capului ce căuta Janice acolo.

— Ce vrei? întrebase Jake.

După o pauză lungă, venise răspunsul:

— Annika trebuie să vină cu mine imediat.

— Nu vrea să vină cu tine.

Jake avea dreptate. Nu voiam să plec cu ea. Sau poate că voiam? Îmi era foarte greu să-mi adun gândurile. Sărutul fusese minunat, dar marijuana și prietenii lui Jake nu-mi plăceau.

— E o urgență la clinica veterinară. Au nevoie de Annika imediat. E de gardă.

Nu eram de gardă. Altfel, n-aș fi acceptat în veci să vin la Jake. Dar poate că uitasem. Cu o săptămână înainte, aduseseră la clinică un șoim cu o aripă rănită, iar eu mă ocupasem de el cu mult zel, făcând tot ce-mi stătea în putință să-l tratez. Eram unul dintre puținii oameni în care pasărea avea încredere și, când nu mă ocupam de Charlie, oposumul rănit, îl ajutam pe doctor să-l hrănească și să-i îngrijească rana. Mă ridicasem anevoie în capul oaselor, pentru că, dintr-odată, îmi simțeam corpul foarte greu.

— S-a întâmplat ceva cu șoimul?

— Da, da. Trebuie să vii cu mine imediat. Toată lumea te așteaptă.

Jake mă apucase de cot.

— Ei, hai! Chiar trebuie să pleci?

— Da. S-a întâmplat ceva cu șoimul.

Janice intrase în cameră și mă luase de mână. Bine c-o făcuse, pentru că mi-ar fi fost imposibil să mă ridic din pat și să stau în picioare de una singură. Mă împleticeam, iar Janice pur și simplu mă cărase afară din cameră și coborâse cu mine pe scări.

Odată ajunse afară, mă trăsese de braț.

— Haide! A trebuit să parchez la capătul străzii. Nu mai avem mult de mers.

Mi se părea că durase ore întregi să ajungem la mașină. Janice mă ajutase să urc pe locul din dreapta șoferului. Apoi urcase și ea, dar, în loc să

pornească motorul, se prăbușise pe scaun, cu fruntea rezemată de volan.

— Trebuie să plecăm, îi spusesem eu. Au nevoie de mine la clinică.

Dar cum aș fi putut să ajut șoimul, când abia mă țineam pe picioare?

— N-au nevoie de tine. A trebuit să inventez ceva ca să te scot de acolo. Nu înțelegi ce se întâmplă?

Cu siguranță, nu înțelegeam absolut *nimic* din ce se întâmpla.

— *Tu* ce ai crezut că se întâmplă? o întrebasem.

— Nu știu sigur. Știu doar ce părea să fie.

— Ce părea? îi strigasem eu.

Janice se răsucise spre mine și înțelesesem imediat expresia ei, pentru că o mai văzusem de câteva ori. O dată, când aștepta să afle rezultatul unui examen important, în primul an, și altă dată, când bunica ei suferise o operație pe cord deschis și medicii îi dăduseră douăzeci la sută șanse de supraviețuire.

— Părea că își adusese prietenii acolo ca să se uite.

— Să se uite cum ne sărutăm?

— Annika, cred că plănuia să facă mai mult de atât.

Frica și rușinea care mă cuprinseseră când înțelesesem, în sfârșit, unde bătea Janice și faptul că interpretasem totul complet greșit mă devastaseră. Începusem să tremur și să plâng, iar Janice se aplecase peste schimbătorul de viteze și mă ținuse în brațe până mă liniștisem. La întoarcerea în camera noastră, mă băgasem în pat, ca să dorm și să scap de efectul marijuanei.

În ziua următoare, când ajunsesem la curs, mă așezasem în colțul opus al amfiteatrului. Janice stătuse cu mine la curs, știind cât de frică îmi era că Jake ar fi venit să mă caute.

În ziua aia, descoperisem ce înseamnă să ai alături nu doar o prietenă, ci pe cea mai bună prietenă.

În clipa asta, în barul Kam's, complet în afara zonei mele de confort, simțeam suferința de a fi față în față cu un om pe care sperasem să nu-l mai văd nicicând. Probabil că mă holbasem la Jake cât retrăisem amintirile dureroase, pentru că el a ridicat paharul și mi-a făcut semn cu arătătorul, să vin la el. Nu zâmbea.

Groaza pe care o simțisem în ziua aia a ieșit clocotind la suprafață, din adâncul ființei mele, unde o ascunsesem. M-am repezit spre ușă, făcându-mi loc cu greu prin mulțime, de parcă aș fi înotat împotriva curentului, într-o apă agitată. Era ca atunci când intrasem în cantină fără pantofi, dar mai

rău, pentru că acum, în afară de amintirile neplăcute, nimic nu mă împiedica să rămân acolo. La exterior, arătam ca toți ceilalți. Dar mi-am amintit că, pe dinăuntru, nu eram de-a lor.

Am deschis ușa și am dat fuga afară, pe trotuar, apoi m-am îndepărtat de bar.

— Annika! Așteaptă!

Jonathan m-a ajuns din urmă și m-a prins de încheietura mâinii, împiedicându-mă să țâșnesc în fața vreunei mașini.

— Iisuse! a exclamat el. Nu mai face chestii de-asta! Te rog, oprește-te o clipă.

A așteptat până când strada s-a eliberat de mașini, apoi și-a împletit degetele cu ale mele și m-a condus cu blândețe până la camioneta lui.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

— E prea mult zgomot. Și nu suport fumul, și mai era și tipul ăla…

— Ce tip?

— Nimic. Era un tip pe care-l cunosc. Stătea la o masă, cu niște oameni.

Am simțit că-mi dau lacrimile și m-am bucurat că era întuneric, iar Jonathan nu le putea vedea.

— Preferi să mergem la mine? E liniște acolo.

Nu mă puteam abține să compar momentul ăsta cu singura ocazie când acceptasem o invitație asemănătoare. Dar alături de Jonathan mă simțeam în siguranță și știam că nu mi-ar face rău, așa că am acceptat.

Locuia într-un apartament foarte mic, la etajul de mijloc al unei case vechi, cu trei etaje, într-o zonă care, de fapt, era în afara campusului. Probabil că drumul pe jos până aici era lung și, de fiecare dată când mă condusese acasă, după întrunirile clubului de șah, îl așteptaseră încă minimum douăzeci de minute de mers. A parcat pe stradă și am pășit împreună pe aleea care ducea până în fața casei, apoi am urcat scara exterioară, din lemn șubrezit. Semăna cu o scară de incendiu. A descuiat. Vopseaua de pe ușă era crăpată, de o culoare incertă. Cafenie sau, poate, doar murdară.

— Mereu se blochează yala, a zis el.

A aprins lumina și am zărit pentru prima oară locul pe care-l numea acasă. Era mic – mă așteptasem la asta, având în vedere că apartamentul se

găsea într-o casă –, dar curat și ordonat, mult mai ordonat decât dacă aș fi locuit eu acolo.

Am rămas nemișcată până a închis ușa și a aruncat cheile pe o măsuță. Înăuntru am văzut o canapea și o măsuță de cafea. Pe o bucată de placaj întinsă peste două lăzi pline cu cărți fusese așezat un televizor mic. Camera lui Jonathan avea ceva care m-a relaxat imediat. Era plăcută și tot atât de liniștită precum promisese că avea să fie. Mă puteam imagina locuind aici.

— Îmi place apartamentul tău.

— Mersi, a zâmbit el. Asta-i tot ce-am putut găsi așa, din scurt. Vrei o bere? Eu sigur o să-mi iau una.

M-am așezat pe canapea.

— Bine.

Mai băusem bere și altă dată. Nu mă omoram după ea, dar Janice mi-a zis că e un gust care se educă în timp. Ea reînnoia mereu stocul de șpriț cu suc din frigider, pentru că ne plăcea amândurora. Dar nu beam des. Când consumam alcool, îmi venea și mai greu să înțeleg oamenii; și-așa mi-era greu să țin pasul cu ei când nu beam nimic.

Jonathan a desfăcut berea și mi-a întins-o. Apoi s-a așezat lângă mine și și-a desfăcut-o pe a lui. Am luat fiecare o înghițitură, el – una mult mai mare. Berea avea același gust familiar și probabil că mai aveam mult de lucrat până să mă „educ” în privința acestei băuturi.

— Ce s-a întâmplat la bar, cu tipul ăla? M-am întors cu spatele ca să comand și, când am revenit, dispăruseși. Ți-a zis ceva? A vorbit urât?

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Bine. Nu e nevoie să-mi spui.

Am sorbit iar din bere și m-am strâmbat.

— Uneori, oamenii profită de mine pentru că mi-e greu să le înțeleg intențiile.

— Te-a rănit?

Nu știu de ce m-am hotărât să-i spun, dar am făcut-o. I-am spus toată povestea la repezeală, în timp ce mă legănam și zvâcneam din degete.

— Credeam că mă place, dar, de fapt, nu era așa. Nu vreau să mă gândesc ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi apărut Janice.

N-o să plâng.

Jonathan mi-a atins brațul și m-a surprins cât de mult m-a liniștit gestul ăsta neînsemnat. Am încetat cu legănatul.

— De-asta voiai să fac cunoștință cu Janice?

Am încuviințat din cap, încă incapabilă să mă uit la el.

— Nu ți-aș face niciodată așa ceva.

— Nu-mi plac barurile, Jonathan. Nu-mi plac aglomerația și nici zgomotele puternice sau fumul de țigară. Nu mă pricep deloc la întâlniri pentru că, pentru mine, asta e prima.

— N-ai mai ieșit niciodată la o întâlnire?

— Nu.

— Nici mie nu-mi plac barurile. Petrec destule ore muncind într-unul, așa că nu prea am chef să intru prin altele, dacă nu e necesar. Dar mi-a plăcut să fiu văzut cu tine la Kam's.

N-aș putea să înțeleg ce-a vrut să spună nici dacă aș trăi o sută de ani. Toată viața îmi fusese rușine de mine însămi. Cum de voia să fie văzut cu mine, mai ales după ce reacționasem în felul ăla?

— De ce?

— Pentru că, atunci când am venit să te iau de acasă, mi-am dat seama că erai entuziasmată să mă vezi. Asta m-a făcut să mă simt foarte bine, fiindcă sunt convins că, dacă nu ai fi fost interesată de mine, mi-ai fi spus-o direct. Când ai o fată frumoasă la braț și știi că ea te place, vrei să te mândrești cu ea.

— Nu știam, am zis eu.

— Ce anume? Că ești frumoasă sau că vreau să mă mândresc cu tine?

— Știu că sunt frumoasă. Fața mea e plăcută din punct de vedere estetic. Nu știam cealaltă chestie.

— Nu mai cunosc pe nimeni ca tine.

— Sincer, nu știu ce vrei să spui. E de bine sau de rău?

— E de bine, Annika.

M-am cuprins cu brațele și m-am plâns:

— E cam frig aici.

— Îmi pare rău. Apartamentul n-are termostat, așa că nu pot controla temperatura. Și încep să mă întreb dacă imobilul ăsta a fost izolat vreodată. Cred că e foarte vechi. S-ar putea să fie greu la iarnă, dar măcar știu că anul viitor n-o să mai locuiesc aici.

Într-adevăr, trăgea curentul în apartamentul lui, ca și când casa ar fi fost prost construită. Sau poate că doar își arăta vârsta. M-am cuibărit mai bine între pernele canapelei, încercând să mă încălzesc.

Jonathan a ieșit din cameră și s-a întors cu un hanorac inscripționat cu numele NORTHWESTERN.

— Pune-l pe tine.

Am luat hanoracul și l-am tras peste cap, dar mi-am dat seama imediat că nu-l puteam purta. Jonathan s-a dus în bucătărie să-și mai ia o bere și, când s-a întors, a văzut că-l împăturisem și-l așezasem lângă mine, pe canapea.

— Nu vrei să-l îmbraci?

— Mi-e bine așa. Nu-i chiar atât de frig.

— Sunt sigur că hanoracul e curat, a zis el și l-a apropiat de nas. Mi se pare că miroase a curat.

— Îmi place cum miroase, dar are o etichetă. Etichetele mă deranjează.

— Tai etichetele tuturor hainelor pe care le porți?

— E primul lucru pe care-l fac după ce le aduc acasă.

Jonathan s-a întors la bucătărie și, când a revenit în cameră, aducea o pereche de foarfeci. A tăiat eticheta și a zis:

— Poftim. Încearcă-l acum.

Era unul dintre cele mai drăguțe gesturi pe care cineva le făcuse pentru mine. Poate că nu înțeleg întotdeauna ce spun oamenii, dar mereu îmi dau seama când se poartă frumos.

— Mulțumesc, am zis și am tras hanoracul peste cap.

— Cu plăcere.

Jumătate de oră mai târziu, reușisem să dau pe gât cam o treime din bere, apoi m-am dat bătută. Jonathan s-a oferit să-mi schimbe doza cu una abia desfăcută, dar am recunoscut că, de fapt, nu-mi plăcea gustul berii. După ce a terminat-o pe a doua, n-a mai băut nici el. Acum, că plecasem de la bar, întâlnirea noastră se desfășura mai bine decât mă așteptasem, iar discuția despre emisiunile TV și formațiile noastre preferate mă făcuse să mă simt destul de în largul meu. Știam suficient despre ambele subiecte încât eram în stare să discut despre ele cu Jonathan. În plus, îmi venea foarte ușor să vorbesc cu el. Poate că datorită lui reușisem, în cele din urmă, să ajung atât de departe cu un băiat.

— Ce planuri ai după absolvire? m-a întrebat el.

Știa că urmam cursurile Facultății de Litere, cu specializare în limba și literatura engleză, pentru că făcusem schimb de informații despre cursuri, în drum spre St. Louis. Jonathan se pregătea să susțină examenul de licență în

domeniul afacerilor și-mi spusese că intenționa să înceapă să se pregătească pentru MBA imediat ce avea să fie angajat de o companie care i-ar fi plătit studiile.

— Vreau să lucrez într-o bibliotecă, am spus eu. Vreau să-mi petrec fiecare zi din viața mea adultă fiind înconjurată de cărți.

Plănuiam să obțin și o diplomă de masterat – în cazul meu, în biblioteconomie –, ca să urmez cariera la care râvnisem încă din primul an de facultate, și-mi propusesem să mă apuc de cursuri imediat după examenul de licență.

— Serios? Mișto! N-am mai cunoscut pe nimeni care apreciază cărțile așa de mult, încât vrea să trăiască înconjurat de ele. Eu vreau să mă mut la New York și să lucrez în cartierul financiar. Vreau să câștig o grămadă de bani și să nu-mi mai fac griji că nu-mi pot plăti facturile.

Jonathan s-a uitat în jur.

— Nu vreau să mai locuiesc niciodată într-un apartament de rahat, vechi și friguros.

— Familia ta nu prea are bani? am întrebat.

— Am rămas doar eu și mama. Tata a murit când aveam șase ani și o ducem greu de-atunci. N-a avut asigurare de viață sau ceva de genul ăsta. Într-o zi, o să câștig suficienți bani încât să am grijă de mine și de mama.

— Îți plătești singur studiile?

Eu eram norocoasă, pentru că părinții mei puseseră deoparte suficienți bani ca eu și fratele meu să mergem la facultate. Urma să fim pe cont propriu în timpul masteratului, dar, chiar și așa, aveam un avantaj minunat în cursa pentru educație.

— Am primit o bursă academică destul de consistentă la Northwestern. Iar subvențiile și împrumuturile au acoperit restul cheltuielilor. Era singurul mod de a mă bucura de educația pe care mi-o doream.

Mi-am amintit că Jonathan îmi spusese că se transferase la Universitatea din Illinois și-mi mulțumise că nu-i cerusem amănunte. Dar de ce? Poate că trebuia să-l întreb? Posibil să fi fost încă un indiciu pe care-l trecusem cu vederea și poate că fusese nepoliticos din partea mea să nu mă arăt interesată de subiect. De ce aveam de luat în calcul atâtea lucruri? De ce trebuia să țin minte atâtea chestii? De ce nu reușeam să pricep lucrurile imediat ce se petreceau, nu zile sau săptămâni întregi mai târziu?

— Ți-a plăcut la Northwestern? m-am interesat eu.

— Da. Am simțit că-mi găsisem locul acolo. Nu-mi propusesem să… Mă străduiam din răsputeri să mă mențin pe linia de plutire și-mi promisesem că n-o să scriu lucrări pentru alții decât o dată sau de două ori. Dar era foarte ușor să fac bani așa! Pe deasupra, acumulasem o grămadă de datorii din cauza creditului studențesc. A trebuit să mă milogesc de ei zile în șir, dar, până la urmă, consiliul pe probleme de etică al universității a căzut de acord să nu înregistreze incidentul în dosarul meu academic, cu condiția să plec de la ei.

— Scriai lucrări pentru alții? Asta înseamnă să trișezi.

— Da, în fine… Nu e ca și cum eu le ceream altora să-mi scrie referatele. Eu eram ăla care muncea pentru ei.

— Dar nu e bine să trișezi, am zis eu.

Jonathan și-a ferit privirea.

— Ai dreptate. Și probabil că apartamentul ăsta friguros, de rahat, e mai mult decât merit. Pur și simplu încerc să trec peste povestea aia.

După aceea, Jonathan n-a mai vorbit la fel de mult. Pe la zece seara, am început să casc.

— Nu te simți bine? m-a întrebat el.

— Ba mă simt minunat, dar sunt foarte obosită.

— Vrei să te duc acasă?

— Bine.

Jonathan a oprit camioneta și m-a condus până la intrarea în clădire. A trebuit să mă concentrez foarte intens ca să-mi amintesc tot ce-mi spusese Janice.

— Mulțumesc, m-am simțit minunat și chiar îmi place să petrec timp cu tine și cina a fost super.

Cuvintele s-au revărsat toate odată și, când am ajuns la finalul declarației lungi și dezlânate, rămăsesem fără aer.

— Și eu m-am simțit minunat.

— Serios?

Mi-a luat mâna și a ținut-o cu blândețe în palma lui uriașă.

— Da.

— O să mă săruți?

Jonathan a râs.

— Da, asta plănuiam.

— Bine. Sunt gata.

A râs din nou, dar nu cu răutate. Mi-a luat bărbia în palmă și și-a lipit buzele de ale mele. A închis ochii, și a fost în regulă, pentru că așa am putut să-i țin pe ai mei deschiși, ca să nu ratez nimic. M-a cuprins aceeași căldură pe care o simțisem când mă sărutase Jake, dar cu Jonathan era mult mai bine. Apoi a deschis ochii, iar eu mi-am ferit privirea cât de repede am putut.

— Te-a mai sărutat cineva?

— Doar Jake, dar nu se pune la socoteală, pentru că a făcut-o doar ca să mă păcălească. N-am făcut ce trebuie?

— Ba da.

Voiam să-l cred.

— Sărută-mă din nou, l-am rugat eu.

Și m-a sărutat.

Janice era trează și mă aștepta. Abia am intrat pe ușă și n-am apucat să mă dezbrac, că a început tirul de întrebări:

— Cum a fost la întâlnire? Îți place de el? Unde ați fost? Vreau să aflu tot.

— A fost bine, în mare. Mi-au plăcut sendvișurile cu chiftele, dar urăsc în continuare barurile. Am intrat la Kam's și Jake era acolo. Când l-am văzut, am luat-o razna. Am fugit direct în stradă și a fost cât pe ce să dea o mașină peste mine. Voiam să mă îndepărtez de el. Jonathan a fugit după mine și pe urmă ne-am dus la el acasă. A fost drăguț. Liniștit. I-am povestit ce am pățit cu Jake și a reacționat frumos. M-am simțit bine cu el. Am putut să-i zic chestii pe care doar ție ți le-am mai spus. Am băut un pic dintr-o doză de bere, dar n-am reușit s-o termin. Când m-a condus până la ușă, i-am spus că m-am simțit foarte bine și că-mi place să petrec timp cu el și pe urmă m-a sărutat. A fost minunat!

Janice a oftat zgomotos.

— Nimic nu se compară cu primul sărut. Și ce altceva ați mai făcut?

— În general, am vorbit. Vrea să se mute la New York și să facă mulți bani. Am aflat că a fost nevoit să se transfere aici pentru că trișase: când învăța la Northwestern scria lucrări pentru alții, fiindcă era lefter.

Janice m-a apucat de braț.

— Annika, ce i-ai spus lui Jonathan după ce ți-a povestit că a trișat?

— I-am zis că e greșit, pentru că-i adevărat. E oribil.

— Și cum a reacționat?

— Nu știu. O vreme, n-a mai zis nimic. Dar nu m-a deranjat. Uneori e plăcut să stai lângă cineva în liniște.

— Câteodată, e important să le spunem celor dragi că doar un incident izolat nu-i definește. N-ar fi trebuit să trișeze și nu spun că a fost OK. Totuși mi se pare că a făcut o eroare de judecată, provocată de circumstanțe. Se mai întâmplă. Dar pe urmă învățăm din greșeli și nu le repetăm.

— Am greșit, nu? I-am spus ceva aiurea și probabil n-o să mai vrea să mă vadă niciodată. Crezi că l-am jignit?

Gândul ăsta aproape că m-a făcut să plâng, pentru că Jonathan era mereu foarte grijuliu cu mine.

— Cred că probabil voia doar să-l înțelegi. Tu i-ai povestit despre Jake, adică un lucru foarte personal. O fi simțit că poate să-ți spună și el ceva personal și a vorbit despre faza cu trișatul pentru că a fost o situație dificilă pentru el.

— De unde știi lucrurile astea? Nici nu erai acolo!

— Știu, pur și simplu. Și o să te ajut ca data viitoare când îl vezi să spui numai ce trebuie.

Dar oare așa avea să fie? Aveam să-mi fac griji permanent în legătură cu următoarea prostie care ar putea să-mi iasă pe gură?

— Nu prea înțeleg de ce mă place Jonathan, am declarat eu. Și să nu-mi spui că e din cauză că sunt frumoasă!

— Cred că ai o mulțime de lucruri minunate de oferit, dacă ți se dă ocazia, a explicat Janice. Eu am aflat asta în primul an de facultate. Și alții pot s-o afle.

— Îmi place de el. Îmi place mult de tot.

Era prima dată când nutream astfel de sentimente față de cineva.

16
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Jonathan îmi spusese la telefon că o să vină după prânz, să mă ia de acasă și să mă conducă la cursuri. După prima noastră întâlnire, mă sunase aproape în fiecare seară și mai ieșisem de două ori împreună, să luăm prânzul. Simțisem o emoție incredibilă când mă luase de mână, în timp ce ne îndreptam spre curs, după masă, pentru că n-o mai făcuse nimeni. Când mergeam singură prin campus, obișnuiam să mă uit lung la cuplurile care se țineau de mână și să mă întreb ce simțeau. Acum aflasem.

— Annika? m-a strigat Janice și a bătut la ușa mea. A venit Jonathan.

Patul meu era așezat în colțul camerei, iar eu stăteam întinsă pe o parte, cu fața la perete, pentru că era poziția mea preferată pentru citit. Ajunsesem la mijlocul unui capitol și nu voiam să-mi întrerup lectura. Stăteam cu spatele la Jonathan, așa că nu l-am văzut apropiindu-se de pat, dar știam că era acolo pentru că-i simțeam mirosul de clor.

— Ești gata? a întrebat el.

— Nu mă duc la curs.

— Te simți rău?

— Nu. Dar sunt foarte obosită.

— Ai stat până târziu să înveți?

— Am citit până târziu. Și nu mi-am terminat tema.

— Ai nevoie de ajutor?

Îl auzeam pe Jonathan răsfoind maldărul de hârtii împrăștiate pe pat.

— Știu cum s-o fac, dar n-am avut chef. E plictisitoare.

Răsfoia în continuare hârtiile.

— Textul ăsta e… în italiană?

— Da.

Azi-noapte petrecusem o oră traducând un vechi eseu pe care-l scrisesem anul trecut și, de entuziasm, sinapsele din creierul meu parcă intraseră în priză. Fusese mult mai plăcut decât să-mi fac tema.

— Ce-o să faci cu el?

— Nu știu. O să-l păstrez, probabil.

Continuam să citesc.

— Vrei să te întorci, ca să-ți văd fața? m-a rugat el.

— Sigur.

Am pus cartea jos și m-am răsucit pe partea cealaltă.

— Bună! l-am salutat.

— Bună!

Am rămas întinsă pe-o parte, așa că Jonathan s-a întins și el pe pat, în aceeași poziție, cu fața la mine. Mă tulbura să-l privesc direct în ochi – să privesc pe oricine în ochi, de fapt –, așa că m-am uitat la nasul lui.

— Vrei să mă săruți?

Invidiam de atâta vreme afecțiunea de care alții păreau să aibă parte fără efort! Acum, când puteam să țin pe cineva de mână și să fiu sărutată, simțeam în sfârșit că pot să mă înfrupt din bufetul cu delicatese necunoscute și eram nerăbdătoare să le încerc pe toate. După ani întregi de singurătate și izolare, faptul că primeam atenție și afecțiune din partea cuiva mă făcea să mă simt incredibil. Era mult, mult mai bine să trăiești așa.

— Am vrut să te sărut din clipa în care am intrat la tine în cameră.

— Atunci, de ce n-ai făcut-o?

Nu înțelegeam de ce așteptase, din moment ce era clar că voia s-o facă. Probabil că existau o grămadă de reguli legate de sărutat, pe care eu nu le pricepeam și fără de care trebuia să mă descurc, iar asta mi-a știrbit puțin bucuria, înlocuind-o cu anxietate – companionul meu emoțional permanent.

— Pentru că ar fi fost nepoliticos să te sărut fără ca măcar să vorbesc puțin cu tine înainte. Și vreau să știi că nu sunt ca Jake.

— Nu mi-am închipuit niciodată că ești ca Jake. Îmi placi și mi-a plăcut să te sărut în seara aia. Imediat ce s-a terminat, am vrut s-o fac din nou, cât mai curând.

— Și mie mi-a plăcut să te sărut.

— Trebuie să-ți spun ceva. N-am fost tocmai înțelegătoare în legătură cu trișatul. Uneori, spun lucruri nepotrivite, dar tu te-ai purtat foarte frumos cu mine și știu că ești un om bun. Toată lumea face măcar o dată ceva ce regretă mai târziu. Îmi pare rău că a trebuit să te transferi aici.

— Mulțumesc. N-a fost chiar *atât* de rău.

— Nu? Așa părea.

— Nu.

— Bine. Crezi că am vorbit suficient?

Jonathan a râs.

— Da.

Apoi m-a sărutat și de data asta a fost altfel, dar în sensul bun al cuvântului. Sărutul nostru de noapte bună fusese mai scurt, dar cele de acum se prelungeau, fiecare părând să se topească în următorul. Chiar aveau aromă de bomboane cu mentă și nu erau nici neglijente, nici prea aspre. Jonathan făcea pauze suficient de des încât să nu simt că mă sufoc și avea grijă să nu mă apese cu trupul lui. Și-a strecurat brațul pe sub capul meu și și-a așezat cealaltă palmă pe șoldul meu, dar în afara celor două puncte de contact, n-a încercat să mă atingă.

— Te mai duci la cursuri? am întrebat.

— Nu.

— De ce nu?

— Ăăă, pentru că prefer să fac asta.

— Și eu!

Jonathan a râs ușor, deși nu încercam să fiu amuzantă. Apoi m-a sărutat din nou și, pentru că ținea ochii închiși, i-am studiat fața. Genele lui erau la fel de lungi ca ale mele, iar unghiurile și planurile feței lui mă intrigau. Atâta simetrie, atât de mult echilibru! Am întins vârful degetului arătător spre pielea lui fină, imaculată, și l-am mângâiat ușor pe obraz. A deschis un pic ochii, iar eu a trebuit să-mi întorc privirea către nasul lui. Dar era drept și perfect proporționat, așa că nu m-a deranjat deloc.

— Și eu sunt obosit. Hai să tragem un pui de somn, a propus Jonathan.

— Bine, am șoptit.

Ce ciudat că-mi *doream* să adorm lângă cineva! În mod normal, m-ar fi deranjat să stau în pat lângă o altă persoană, pentru că îmi plăcea să dorm doar într-un anumit fel, care excludea prezența altuia. Dar voiam ca Jonathan să rămână în camera mea și am simțit un fior când mi-am dat seama că voia să doarmă cu mine. Era un lucru mai intim decât sărutul. Mai matur, parcă. Janice împărțea adesea patul cu altcineva, dar pentru mine încă era o premieră. Am savurat senzațiile care mă cuprindeau și am încercat să nu mă gândesc cât de mult mi-ar fi lipsit Jonathan, dacă ar fi hotărât că nu merit să-și dea osteneala cu mine.

Dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi fost mare păcat, pentru că mă făcea să mă simt bine și în siguranță, așa cum nimeni nu reușise până acum. Nu că mulți ar fi încercat.

17
Jonathan

CHICAGO
AUGUST 2001

Annika arată incredibil când deschide ușa. Departamentul în care lucrez sărbătorește câștigarea unui nou client. Compania noastră va cheltui oricât e nevoie ca să-l întâmpinăm cum se cuvine, iar evenimentul din seara asta include o petrecere cu cocktailuri urmată de o cină formală, în sala de petreceri a unui restaurant în vogă și excesiv de scump. Este genul de eveniment la care, dacă nu vii însoțit, pari deplasat. Ca vedetă a echipei, ceilalți se așteaptă să fiu impecabil și, cu toate că nimeni n-a spus-o vreodată cu voce tare, să am o femeie frumoasă la braț face cu siguranță parte din rolul pe care trebuie să-l joc. Am încercat zadarnic să găsesc un motiv întemeiat să n-o aduc pe Annika.

Rochia ei de un roșu-închis se termină deasupra genunchilor, dezvelindu-i picioarele doar atât cât trebuie; dar mânecile sunt lungi și acoperite cu un strat de dantelă. Este ținuta ideală pentru o cină corporatistă festivă. Corpul Annikăi e de o finețe ieșită din comun. Sânii ei nu-ți sar în ochi, dar te fac să te întrebi cum arată sub haine. Picioarele ei sunt un pic mai lungi decât media, dar tonifiate. Este cea mai frumos proporționată femeie pe care am avut vreodată plăcerea să o văd dezbrăcată și are cea mai fină piele pe care am mângâiat-o. Arată și sexy, și rezervat, și abia aștept să le-o prezint colegilor de echipă. După ce m-am despărțit de Liz, am mai invitat două femei la evenimente legate de muncă. Erau atrăgătoare, inteligente și de succes. Din păcate, nu existase nicio scânteie, cu niciuna dintre ele.

Nu simțisem mai nimic.

Pe drum, în taxi, îi explic cui o s-o prezint.

— Bradford e șeful meu. E însurat cu firma, dar are și o soție despre care se spune că-și petrece majoritatea timpului crescând singură copiii. E foarte înalt.

Lui Brad pare să-i facă plăcere să poarte conversații stând în picioare, în timp ce angajații sunt așezați, așa încât să-i domine și mai mult.

— Lucrează mai mult decât toți ceilalți și nu ratează niciodată ocazia să sublinieze asta. Și nici nu înțelege de ce așa ceva ar deranja.

Intrăm în restaurant și o conduc pe Annika spre o ușă dublă, de sticlă. Dincolo de ea s-au adunat colegii mei, cu câte o băutură în mână. Brad stă singur în sală, aproape de intrare.

Îl urmăresc în timp ce o observă pe Annika. Privirea îmi e atrasă de gâtul ei lung, delicat, dezgolit de părul adunat într-o coadă frumos meșteșugită. Îmi doresc să-l sărut. De fapt, vreau să-l sorb, așa cum făceam pe vremuri, în patul ăla plin de cocoloașe, în apartamentul meu studențesc. Poate că și Brad vrea să facă același lucru, pentru că se uită la pielea ei un pic mai lung decât ar trebui. E subtil, dar l-am văzut făcând același lucru de o sută de ori, cu soțiile și iubitele colegilor mei. Brad știe că niciun subordonat n-o să-l înfrunte vreodată în legătură cu treaba asta și, tocmai de aceea, o s-o facă în continuare. Mă deranjează să văd că procedează la fel cu Annika, așa că îl salut cam scurt și-i strâng mâna repede și superficial. Brad nu dă semne că a băgat de seamă.

Las-o baltă, Jon!

— Ea e Annika.

— Ce nume neobișnuit! se minunează Brad. Mă bucur să te cunosc.

— Mulțumesc. Și eu mă bucur să te cunosc. Jonathan mi-a spus că ești foarte înalt.

Mă încordez, fiindcă i-am mai spus și altele. Uneori, când Annika repetă cuvintele mele, nu cosmetizează nimic. Dar nu e cazul să mă îngrijorez; îl observ pe Brad îndreptându-se țanțoș de spate, ca să mai câștige un centimetru în înălțime. Strânge mâna Annikăi și i-o ține în a lui o clipă mai mult decât ar fi necesar. O cercetează, bifând elemente pe o listă imaginară, și zâmbește când ea trece testul. Annika îi surâde la rândul ei și-i susține privirea câteva secunde, apoi se uită în altă parte.

O iau de braț și o conduc către un grup de colegi care stau în picioare, lângă barul amenajat. Annika se descurcă excelent când fac prezentările: repetă numele fiecărui bărbat în timp ce-i strânge mâna, zâmbește și face conversație despre slujba ei.

— Cu ce vă pot servi, domnișoară? întreabă barmanul.

Pentru o clipă, mă aștept să-l întrebe dacă servesc răcoritoare italienești, dar ea zâmbește și spune:

— O apă minerală cu suc de lămâie verde, vă rog.

Nu că nu poate sau nu vrea să bea, dar nu se simte bine după ce consumă alcool. Acum poate sorbi din băutura nealcoolizată fără ca nimeni să comenteze.

Când se încheie petrecerea cu cocktailuri, ne îndreptăm spre locurile noastre, la masa de zece persoane. Câțiva dintre colegii mei și partenerele lor ni se alătură, iar Annika se prezintă cu aceeași ușurință pe care a afișat-o în prezența lui Brad.

Postura ei are o anumită rigiditate și probabil că sunt singurul care observă pauza scurtă pe care o face înainte să răspundă la întrebări și atenția cu care le urmărește pe celelalte femei și-și ajustează comportamentul după al lor. Observ și privirile iscoditoare pe care i le aruncă partenerele colegilor mei. Zâmbetele lor sunt un pic prea largi și prea calculate. Îmi amintesc că prima dată am văzut un astfel de zâmbet, într-un context corporatist, pe fața fostei mele soții. Colegii mei o observă și ei, însă din alte motive decât soțiile lor. Annika pare sigură pe sine, ca și când participă frecvent la astfel de evenimente și nu se mai lasă impresionată. Asta îi dă un aer sofisticat. Însă eu știu că, în realitate, chiar *nu* o impresionează genul ăsta de lucruri, deci nu se preface deloc.

— Îmi place la nebunie rochia ta, o complimentează soția lui Jim, aplecându-se o clipă spre Annika, atingându-i mânecile.

— Mulțumesc. Dantela îmi dă o senzație plăcută pe brațe datorită materialului de dedesubt. Altfel, n-aș fi putut s-o port în veci.

Annika vorbește foarte la obiect și soarbe din nou din apa minerală cu lămâie verde.

— A, te înțeleg perfect. Am avut cândva o rochie de dantelă care n-avea căptușeală și era foarte incomodă. Până la urmă, am dat-o.

Soția lui Jim, Claudia, care e mai degrabă tăcută și, de obicei, tratată cu răceală de soțiile colegilor mei, a găsit în sfârșit o parteneră de discuție și o studiază pe Annika afișând o deferență tăcută. Detașarea Annikăi, deși complet neintenționată, îi dă un ușor avantaj, pe care nu cred că îl conștientizează. Dar, chiar dacă l-ar conștientiza, n-ar profita niciodată de el ca să-și dea importanță. Așa ceva pur și simplu nu i-ar trece prin cap.

— Ar trebui să încerci mătasea, îi sugerează Annika. Am o bluză de mătase, e minunată la atingere.

— O să încerc, spune Claudia. Mulțumesc pentru pont.

Chelnerii ne servesc cu două feluri de vin și mă surprinde s-o văd pe Annika sorbind din cel alb. Bea jumătate de pahar, dar a mâncat destul, așa că alcoolul nu pare s-o afecteze. Toți cei de la masă au băut suficient încât să nu observe.

Brad mă abordează când mă întorc de la toaletă.

— Îmi place de ea, declară șeful meu, ca și când ar trebui să-mi pese de ce crede el despre viața mea personală.

Ei bine, nu-mi pasă și n-am uitat ce mi-a spus Brad când l-am anunțat că eu și Liz ne despărțim. „Nu uita, nu e cazul să aduci viața personală la muncă”, mi-a zis atunci, în ciuda faptului că, în încercarea de a evita să mă întorc în apartamentul meu de celibatar, deprimant și gol, lucram mai mult decât oricând.

Mulțumesc că te-a înduioșat evenimentul care mi-a dat peste cap viața personală, Brad!

Ticălosule.

— Și mie îmi place de ea, îi zic lui Brad și mă urăsc că-i fac jocul. Are multe calități extraordinare.

— Ai fost minunată în seara asta, îi spun Annikăi după ce ieșim din hotel și pășim, mână în mână, în noaptea caldă, de sfârșit de august.

Ea zâmbește și îmi strânge mâna.

— Mă bucur că nu te-am făcut de râs.

— Bineînțeles că nu. Nu mai gândi așa!

Unul dintre cele mai plăcute aspecte referitoare la reînnoirea legăturii mele cu Annika e cât de firesc mă simt alături de ea. Stau pe trotuar și mă întreb dacă își aduce aminte ce simțea când era îndrăgostită de mine.

Eu n-am uitat ce simțeam când eram îndrăgostit de ea.

Imediat ce ne așezăm pe bancheta din spate a taxiului, Annika se cuibărește lângă mine. Corpul i se relaxează până când simt că se lipește de mine. Adoarme cu capul pe pieptul meu. Nu mă deranjează deloc și o țin în brațe până ajungem acasă. Acum, când mi-e aproape, am senzația că e din nou a mea.

Abia când intrăm în apartamentul ei îmi dau seama că petrecerea asta și efortul pe care a trebuit să-l depună au stors-o complet de energie.

E epuizată.

Intră în dormitor, iar eu o urmez. Scoate un tricou dintr-un sertar și se întoarce cu spatele la mine, nu pentru că e supărată că am intrat după ea, ci ca să-i deschid fermoarul rochiei. Mă supun și, imediat ce l-am desfăcut, rochia aterizează pe podea. Urmează sutienul și lenjeria intimă, ceea ce-mi spune că, în continuare, pentru ea pudoarea e un concept total străin. N-o să-i fac ochi dulci, ca un student excitat, cum eram odată, dar apreciez la fel de mult priveliștea oferită de spatele ei gol. Apoi se întoarce și, când văd cât de bine arată din față, totuși îi fac puțin ochi dulci.

Doar nu sunt de piatră.

Îmbracă un tricou larg, inscripționat cu literele WWJD[3], dar dedesubtul lor nu e nicio imagine și nici vreun text explicativ.

— Asta înseamnă „Ce ar face Iisus?" întreb eu.

Pe vremuri, Annika nu era o persoană religioasă, dar poate că situația s-a schimbat.

— „Ce ar face *Janice",* îmi explică ea. Mi-a trimis tricoul ăsta acum câțiva ani, de ziua mea. E o glumă, pentru că mereu era nevoită să-mi spună ce trebuie să fac.

Annika se așază pe marginea patului și-și răstoarnă în palmă două pastile din cutia de Tylenol, aflată pe noptieră, apoi le înghite cu apă.

Zâmbesc.

— Da, m-am prins.

Brusc, îmi dau seama că Annika s-a descurcat atât de bine în seara asta datorită sfaturilor pe care încă le primește din partea lui Janice. Cât de epuizant trebuie să fi fost pentru ea să participe la o cină de genul ăsta! Nu e de mirare că o doare capul.

— Poți să mai rămâi trează două minute, frumoaso din pădurea adormită? Trebuie să mă conduci până la ușă, ca să încui după ce plec.

La ușă, îi spun:

— M-am simțit grozav. Te sun mâine.

— Și eu m-am simțit super.

O sărut pe obraz și ies în hol, așteptând să încuie. Aud cheia răsucindu-se în yală.

În drum spre casă, în timp ce zâmbesc și mă gândesc la Annika, la seara petrecută împreună și la tricoul dăruit de Janice, îmi dau seama că și numele meu începe cu litera, J".

18
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

— Un coleg de muncă a anunțat că nu poate să vină la serviciu, așa că trebuie să-i țin locul diseară, mi-a zis Jonathan când ne întorceam acasă, de la cursurile de după-amiază.

— Bine.

Eram dezamăgită, pentru că începusem să aștept cu nerăbdare să-mi petrec vinerea alături de Jonathan. Sâmbăta și duminica lucra la bar, dar în ultima vreme vinerea o petreceam la el acasă, jucând șah și sărutându-ne. Îmi plăcea că nu-l deranja s-o luăm încet. Uneori citeam amândoi: eu cu capul în poala lui, el – jucându-se cu părul meu sau mângâindu-mă pe creștet. Jonathan începuse să-mi aline singurătatea, iar timpul pe care-l petreceam cu el îmi arăta cât de bine e să împărți experiențele cu un om care ține la tine altfel decât colega de cameră sau familia. Ani întregi, îmi comandasem hamburgeri simpli și nu luasem niciodată în calcul să-i mănânc altfel, până când Janice mi-a sugerat să gust dintr-unul cu ketchup, și atunci mi-am dat seama că e mult mai bun așa. „Tu ești ketchupul din viața mea”, îi spusesem lui Jonathan într-o seară, la telefon, iar el pufnise în râs. „Nu știu exact ce înseamnă asta, dar, dacă te face fericită, sunt onorat să fiu condimentul tău.” Încă un lucru care-mi plăcea mult la el: niciodată nu mă făcea să mă simt prost în legătură cu ciudățeniile care-mi ieșeau pe gură.

— Vrei să mă aștepți la mine acasă? Am putea să mâncăm ceva înainte să intru în tură și pe urmă te duc eu în campus.

— Dar tu n-o să fii acolo.

— Nu, dar vei fi tu acolo când mă întorc, așa c-o să am un motiv să aștept cu nerăbdare să vin acasă. S-ar putea să ajung cam târziu.

— Nu-i nimic.

Adesea, după-amiaza dormeam până târziu, ceea ce însemna că noaptea stăteam trează multe ore. De obicei, citeam până oboseam din nou.

— Bine. Peste câteva ore vin să te iau și mergem să mâncăm. Să-ți aduci câteva lucruri, ca să stai la mine peste noapte.

Și-a luat rămas-bun cu un sărut și m-am grăbit să intru în casă, pentru că aveam o listă întreagă de întrebări pentru Janice.

Apartamentul lui Jonathan scotea o grămadă de zgomote alarmante. Podeaua apartamentului de deasupra scârțâia ori de câte ori chiriașii se fâțâiau prin camere și aveam senzația c-or să se prăbușească prin tavan din clipă în clipă. Vântul sufla cu putere, iar ferestrele neizolate zdrăngăneau în cercevelele vechi. Mi-am petrecut seara pe canapea, învelită cu o pătură și uitându-mă la ceas din cinci în cinci minute.

A ajuns acasă puțin după miezul nopții. Adormisem, așa că am sărit ca arsă când m-a atins pe umăr și mi-a zis pe nume. Am clipit de câteva ori, pentru că ațipisem cu toate becurile aprinse și mă dureau ochii din cauza luminii puternice.

— N-am vrut să te sperii.

— Bună!

A zâmbit, ca de fiecare dată când îl salutam.

— Bună! Mă duc să fac duș. Termin repede, mi-a zis Jonathan.

Nu suportam cum mirosea Jonathan după orele de muncă la bar, și mai cu seamă mirosul de țigară, care i se lipea de piele. Nici lui nu îi plăcea și-mi spusese că mereu făcea duș îndată ce ajungea acasă. M-a sărutat și am simțit că băuse o bere-două în timpul turei, dar nu mă deranja.

A încuiat ușa și a stins luminile din bucătărie.

— Așteaptă-mă în dormitor, mi-a sugerat el.

Baia era de partea cealaltă a holului. Am ascultat apa curgând și mi l-am imaginat pe Jonathan gol. Față de corpul lui simțeam exact ce simțeam și față de chipul lui: știam că avea unghiuri și planuri care cu siguranță mi-ar fi plăcut. Era puternic și-mi plăcea să-i văd bicepșii încordându-se când ridica ceva greu.

Când a ieșit din duș, eu stăteam pe pat, picior peste picior. Jonathan purta un tricou și pantaloni de trening și-și ștergea părul ud cu un prosop. S-a așezat pe pat și s-a aplecat să mă sărute. Gustul de bere fusese înlocuit cu cel al pastei de dinți. Mirosea minunat.

— Ești obosit?

— Nu, deloc. Tu?

— Am dormit trei ore.

— Ce vrei să facem? m-a întrebat el, mângâindu-mi gâtul într-un fel nou, dar nicidecum neplăcut.

— Am putea juca șah, am propus eu.

— Vrei să joci șah?

— Doar un pic.

În ultimul timp, când ne sărutam, mâinile lui Jonathan se aventurau în locuri unde nu mai ajunseseră înainte și ne lipeam unul de celălalt atât de tare, încât nici măcar un fir de păr nu ar mai fi încăput între noi. Atunci simțeam fiori pe care nu-i mai experimentasem cu nimeni. Știam ce urma și voiam să se întâmple. Însă nu voiam s-o fac greșit. Șahul avea să mă liniștească, așa cum se întâmpla de obicei.

— Atunci, e în regulă, s-a învoit el. O să jucăm șah.

Se aplecase spre mine, dar s-a ridicat repede. L-am urmărit ieșind din cameră și întorcându-se cu tabla de șah; am aranjat-o între noi, pe pat. Doar lampa de pe noptieră lumina camera, iar atmosfera asta mă liniștea. Zdrăngănitul ferestrelor parcă dispăruse acum, când Jonathan se întorsese, iar ceilalți locatari ai casei probabil adormiseră, pentru că nu se mai auzeau sunete deasupra. Agitația mea s-a evaporat parțial, înlocuită de fericire și de sentimentul apropierii față de Jonathan.

Îmi cedase piesele albe, așa că am mutat prima. Abia după ani și ani mi-am dat seama că șahul devenise preludiul nostru și că începusem dansul ăsta ispititor când jucaserăm împreună prima dată, la Asociația Studenților. Mă încânta să-l urmăresc concentrându-se, pentru că voia să câștige la fel tare ca mine. Amândoi jucam nemilos, ceea ce ne plasa pe același nivel. Nu era cazul să-mi fac griji că aș fi spus ceva nepotrivit în timpul partidei. La șah mă pricepeam.

Am făcut o mutare neatentă, pe care urma să mi-o reproșez zile întregi, iar Jonathan mi-a capturat tura și a așezat-o pe partea lui de tablă.

Se apleca și mă săruta de fiecare dată când captura câte o piesă de-a mea, iar de data asta mi-a tras deoparte gulerul puloverului și săruturile lui au început să coboare spre gât, apoi spre clavicule.

— E OK? a întrebat el.

— Da.

— De fiecare dată când pierzi o piesă, o să te sărut așa.

— N-o să pierd, am spus, deoarece chiar credeam în cuvintele mele.

Dar pe urmă mi-am dat seama că voiam ca Jonathan să mă sărute iar așa. Nu mi-o doream suficient de mult încât să pierd intenționat partida, pentru că ideea de a mă preface nu mi-ar fi venit în minte în veci. Abia a doua zi, când i-am povestit totul lui Janice și ea m-a întrebat dacă fusesem tentată să pierd intenționat, mi-am dat seama că, într-adevăr, era posibil să mă fi prefăcut.

Apoi Jonathan a făcut o greșeală care nu-i stătea deloc în fire și, când am așezat nebunul lui lângă jumătatea mea de tablă, a spus:

— Acum sărută-mă *tu*.

M-am aplecat spre el și i-am atins ușor buzele cu ale mele. Mi-a plăcut atât de mult, încât, încurajată de senzațiile astea, l-am sărutat mai apăsat. Mi-am trecut degetele prin părul lui și i-am simțit șuvițele umede și reci, dar gura lui era caldă.

Când a capturat iar o piesă de-a mea, m-a sărutat din nou pe gât. Apoi mi-a cuprins cu buzele pielea gâtului și a supt-o. Senzația m-a străbătut ca un curent electric, tăindu-mi răsuflarea. Voiam s-o facă din nou, dar nu știam cum să i-o spun. Însă și-a dat seama singur, pentru că a făcut-o din nou, mai apăsat, și mi-a scos puloverul larg, trăgându-l peste cap. Pe dedesubt purtam o bluză lăbărțată, cu mâneci lungi. Mi-a dat-o jos. Janice mă ajutase să-mi aleg sutienul. Deși simplu, din bumbac, fără sârme sau alte elemente incomode, era roz-pal, cu jumătăți de cupă, iar Janice îmi spusese că probabil lui Jonathan avea să-i placă mult. Nu-i puteam descifra expresia, pentru că părea să fie în transă.

— Vrei să… Poți să te ridici în picioare, lângă pat?

L-am ascultat. Purtam articolul meu de îmbrăcăminte preferat – al doilea, după fuste – dintre hainele pe care Janice le aprobase: o pereche de pantaloni subțiri și largi, din bumbac, cu un șnur în talie, pe care-l puteam strânge exact cât trebuie, adică nu foarte tare. Legasem șnurul făcând o fundă, iar Jonathan a tras ușor de un capăt. Pantalonii mi-au alunecat imediat pe coapse și, după ce a desfăcut nodul complet, au căzut la picioarele mele. Chiloții mei roz se asortau cu sutienul. Jonathan s-a uitat lung la mine.

— Habar n-aveam că așa arată corpul tău. Vreau foarte tare să te dezbrac și de restul.

— Terminăm partida?

— Sigur, dacă vrei.

Voiam, pentru că-mi era foarte greu să abandonez o partidă de șah, dar senzațiile care-mi cutreierau corpul erau mai puternice decât dorința de a mă concentra iar la tabla de șah.

— O terminăm mâine, i-am zis.

Jonathan mi-a cuprins coapsele în palme și s-a uitat în ochii mei. Pentru prima dată, l-am privit și eu în ochi câteva clipe, înainte să-mi îndrept atenția spre nasul lui.

— Pot să te dezbrac?

— Sigur.

Pentru mine, pudoarea era o noțiune complet necunoscută. În copilărie, mama mă găsise adesea afară, goală puștcă. În cazul meu, să fiu dezbrăcată înseamnă să mă descotorosesc de materialele care-mi zgârie pielea, de fermoarele apăsătoare și nimic nu se compară cu senzația de a fi înconjurată doar de aer. Odată, în primul an de facultate, mă trezisem în toiul nopții, ca să beau apă. Iubitul lui Janice dormea la noi; ne treziserăm amândoi în același timp și nimeriserăm împreună în fața chiuvetei, ca să ne umplem paharele. Aprinsesem lampa mică, de lângă patul meu, ca să nu mă împiedic, așa că eram scăldați într-o strălucire aurie. Eu eram dezbrăcată, iar el purta lenjerie intimă. N-a scos niciun cuvânt cât mi-am umplut paharul și l-am băut. Apoi m-am întors în pat și m-am strecurat sub așternuturi.

Însă a doua zi dimineața, spre deosebire de el, Janice avusese *o grămadă* de zis și îmi ceruse să-mi cumpăr un capot.

— Nu poți să stai așa prin casă.

— Dar eu locuiesc aici. El nu.

— Chiar și așa, tot trebuie să te acoperi, insistase ea.

Am rămas nemișcată în timp ce Jonathan s-a întins și mi-a desfăcut sutienul, apoi mi-a coborât bretelele pe umeri și l-a lăsat să cadă pe jos. Mi-a tras ușor chiloții până când au atins podeaua. Aceleași degete care mutau piesele de șah cu atâta hotărâre se plimbau acum șovăitoare pe scobitura spatelui meu. Janice îmi spusese că, odată ajunși în etapa asta, trebuia să-i spun lui Jonathan că eram virgină: „Nu-i corect să-l iei prin surprindere cu așa ceva”. Nu precizase când ar trebui să-l previn, dar, din moment ce stăteam goală în fața lui, mi-am zis că era un moment potrivit.

— N-am făcut niciodată sex.

Replica mea l-a smuls din transă.

— N-a vrut nimeni, niciodată, am completat. Nici tu nu ești obligat s-o faci.

— Annika, vreau să fac asta mai mult decât orice.

Tonul lui îmi stârnea confuzie. Era furios? Frustrat? Detectasem o undă de frustrare, dar nu-i cunoșteam semnificația. De ce nu era Janice aici, cu mine, să mă ajute?

— Ți-am spus prea târziu?

— Nu. Doar că sunt… Chiar nu știi ce simt pentru tine? s-a mirat Jonathan.

Am clătinat din cap.

— Nu prea.

— Cred că ești frumoasă și inteligentă. Mă simt bine lângă tine.

— O să mă doară?

Mi-a luat mâna și mi-a sărutat-o.

— Nu știu. Dacă doare, spune-mi să mă opresc și o să mă opresc, bine?

— Da.

— Te-a mai atins cineva vreodată?

— Nu.

— Știi ce-o să simți?

— Da.

Într-o zi, din întâmplare, descoperisem uluită ce se întâmpla când mă atingeam acolo. Simțisem aceeași tulburare ca atunci când eu și Jonathan ne sărutam, lipiți unul de celălalt.

Jonathan a dat din cap.

— În regulă.

M-a tras pe pat, lângă el. Tremura ușor.

— Ai mai făcut asta înainte? l-am întrebat.

— Da.

— Ai emoții?

— Nu, a spus el și mi-a pus un deget pe buze.

Apoi, ca să mă liniștească, m-a sărutat. Adoram săruturile și atingerile lui Jonathan. Probabil că de asta ajunseserăm atât de departe.

Jonathan s-a ridicat și și-a scos tricoul. Apoi mi-a aruncat o privire, parcă așteptând să-i spun ceva. M-am uitat la pieptul lui lat, la pielea sa fină. Avea umeri puternici și musculoși.

Oare trebuie să i-o spun?

— Ai piept frumos și umeri puternici, am zis eu.

A zâmbit și am știut că spusesem ce trebuie.

Ne-am întins pe pat, iar eu am aterizat pe piesele de șah, cu o exclamație. M-a ridicat și le-a măturat pe toate cu brațul, așa că nu mai aveam nicio șansă de a termina partida.

Când m-a tras spre el, senzația iscată de contactul corpurilor noastre goale mi s-a părut atât de străină, încât m-am încordat.

— Ești bine? m-a întrebat el.

— Da.

Începeam să mă obișnuiesc cu senzația stârnită de atingerea sânilor mei pe pieptul lui. Apoi Jonathan s-a îndepărtat un pic și mi-a atins un sfârc cu degetul. Am simțit furnicături între picioare, ca și când ar fi existat un curent care lega acele două părți ale corpului meu. Când abia mă obișnuisem cu mișcarea asta și începea să-mi placă, Jonathan și-a aplecat capul și mi-a cuprins sfârcul cu buzele. Am simțit o contracție greu de definit. Era durere? Plăcere?

— Mă mișc prea repede? s-a interesat Jonathan.

Respira ciudat, ca și când și-ar fi pierdut suflul.

— Da!

Cred că am strigat prea tare, pentru că Jonathan a tresărit brusc, de parcă l-aș fi speriat.

— De ce nu mi-ai zis s-o iau mai încet?

— Nu știu cum, am răspuns, încordată.

— Ba știi. Dacă mă mișc prea repede, n-ai decât să spui „încet” și o să pricep. Bine?

— Da.

Jonathan a repetat tot ce făcuse până atunci – mi-a sărutat buzele, mi-a atins și supt sfârcurile – și am simțit că mă relaxam. M-a sărutat din nou și a început să-mi mângâie interiorul coapselor. M-am desprins din sărut, dar numai pentru că rămăsesem brusc fără suflare. Degetele lui Jonathan s-au apropiat încet de centrul meu și, când au ajuns în acel punct sensibil, m-am concentrat cât de mult posibil, ca să blochez orice altă senzație. Am simțit primele valuri de excitație și, încă de când mă atinsesem singură, știam că aveau să devină din ce în ce mai puternice, dacă Jonathan continua să-și miște degetele așa. Dar apoi s-a tras mai jos, iar mișcarea lui m-a

bulversat. Când i-am simțit limba în zona aceea, m-am săltat puțin și m-am uitat între picioarele mele.

— Ce faci?

El a ridicat capul, încruntat.

— Îți fac sex oral.

— De ce?

Jonathan a rânjit.

— Cred c-o să-ți placă mult.

I-am împins fața la o parte.

— Nu, n-o să-mi placă.

— N-ai de ce să te ruşinezi, a zis el.

De ce m-aș fi ruşinat?

— Nu-i vorba de asta. Pur și simplu e prea mult pentru mine.

Mi-ar fi fost imposibil să fac față unui asemenea grad de stimulare.

— Ești sigură?

— Da.

— Deci nu vrei s-o fac?

— Nu.

— Atunci, ce vrei să fac?

— Ce făceai mai devreme.

— Cu degetele, adică?

— Da. Îmi plăcea.

A luat-o de la început pentru a treia oară și a făcut totul exact așa cum doream. Pe măsură ce mă atingea, mai întâi ușor, apoi mai ferm, am simțit excitația crescând din nou. N-aș fi crezut că era posibil: atingerea lui mă făcea să mă simt de o mie de ori mai bine decât atunci când mă atingeam eu.

Eram în pragul orgasmului, dar nu știam ce să fac. Trebuia să anunț venirea lui iminentă sau să mă las purtată de val? Janice uitase să-mi vorbească despre partea asta. Dar, în ultimele zece secunde de dinaintea orgasmului, nu mi-am mai făcut griji dacă era greșit ce simțeam sau ce făceam, pentru că senzațiile pe care mi le stârnea Jonathan erau nu doar tolerabile, ci incredibile. Am încetat cu totul să mai gândesc și am apucat strâns mâna lui Jonathan, călăuzindu-l. Când în sfârșit am avut orgasm, am țipat, fără să-mi pese de gălăgie. Plăcerea totală mă lovea în valuri, iar

trupul meu a rămas moale, inert; aveam impresia că mă scufundam în saltea.

Jonathan s-a aplecat și m-a sărutat.

— Annika, trebuie să intru în tine chiar acum.

S-a ridicat din pat și l-am auzit deschizând un sertar.

— Ce faci?

— Iau un prezervativ.

L-am urmărit cu un interes aproape științific scoțându-și blugii și chiloții și desfăcând prezervativul din ambalaj. Când s-a întors în pat, și-a proptit corpul între picioarele mele. S-a sprijinit în brațe și a început să se împingă încet în mine, de fiecare dată un pic mai mult. Se mișca blând, cu grijă, și totuși îi ghiceam nerăbdarea în ritmul respirației.

— Te simți bine? m-a întrebat el. Te doare?

Deși nu era neplăcut, țesuturile mele se întindeau într-un fel cu totul nemaisimțit.

— Ustură puțin, dar e OK. Nu te opri.

Un minut mai târziu, a început să se împingă în mine mai repede, mai adânc, apoi corpul lui s-a cutremurat. A gemut tare și s-a prăbușit peste mine, cu obrazul pe pieptul meu. Îi simțeam bătăile inimii, pielea caldă. Încă nu se retrăsese și m-am întrebat cât mai avea de gând să rămână acolo.

— A fost incredibil.

— Am făcut-o cum trebuie? am întrebat.

Jonathan a scos un geamăt slab.

— Ai făcut-o exact cum trebuie.

— Vrei s-o facem din nou?

— Cu siguranță, a spus el, sărutându-mă apăsat pe gât. Tu vrei?

— Mai întâi ne odihnim puțin, OK?

Ca să pot face față iar atingerilor, aveam nevoie de o pauză.

— Bineînțeles.

S-a retras din mine, ceea ce mi-a provocat o senzație foarte ciudată, și s-a ridicat din pat. În drum spre baie, a zis:

— Oricum, și eu am nevoie de câteva minute.

Când s-a întors, s-a strecurat sub așternuturi și m-a cuprins în brațe, strângându-mă la pieptul lui. A oftat, mi-a mângâiat obrazul și și-a frecat piciorul de al meu.

Mă simțeam ca într-o cușcă fierbinte, de oțel. În loc să fiu strânsă în brațe, aș fi preferat să dau la o parte așternuturile, să mă întind și să-mi mișc viguros mâinile și picioarele.

Dar văzusem chestia asta în filme și citisem despre ea în cărți.

Se numea „cuibărit”.

Cuibăritul urmează după ce faci sex.

Așa că am stat liniștită, l-am lăsat să-mi mângâie umărul și să-mi sărute urechea. Jonathan părea somnoros și căsca, dând semne că voia să tragă un pui de somn.

După vreo cincisprezece minute, am dat să mă ridic din pat.

— Unde te duci? m-a întrebat el.

— Simt ceva lipicios între picioare.

— Dar am folosit prezer… A! Stai aici. Aduc un prosop.

Când s-a întors, am tras așternuturile de pe mine și mi-am desfăcut picioarele. Jonathan s-a aplecat să mă examineze.

— Văd un pic de sânge, a zis el. Probabil că asta simți.

Înmuiase prosopul în apă: era cald și umed. M-am întins pe spate, iar el mi-a șters ușor partea interioară a coapselor și zona dintre picioare.

— Annika, cred că sunt gata din nou.

19
Annika

CHICAGO
AUGUST 2001

Sunt nerăbdătoare să mă întâlnesc cu Tina. Am să-i povestesc multe lucruri de care sunt mândră și vreau ca și ea să fie mândră de mine. În plus, Audrey a lipsit astăzi de la serviciu pentru că nu se simțea bine, așa că am avut o zi excelentă la birou.

— Jonathan m-a luat cu el la o petrecere de la firma unde lucrează, îi spun Tinei după ce mă conduce în biroul ei și ne așezăm. N-am spus nicio prostie, sau cel puțin așa cred. L-am cunoscut pe șeful lui și pe majoritatea colegilor. A fost epuizant și la final m-a apucat o durere cruntă de cap, dar m-am descurcat.

Tina știe că unul dintre mecanismele mele de gestionare a situațiilor pe care le consider dificile este să imit comportamentul celorlalți. Mi-a spus că e un instrument util și că ar trebui să aplic strategiile care mă ajută cel mai mult.

— Cum te simți când ieși cu Jonathan?

— Bine. Sunt întotdeauna în largul meu lângă el. Mă simt la fel ca în facultate.

— Ați stabilit ce fel de relație vreți să aveți?

— Jonathan mi-a spus că vrea s-o ia încet. Chiar și așa, petrecem mult timp împreună. Și asta mă face fericită.

— Ați apucat să vorbiți despre ce s-a întâmplat în trecut?

Sincer, în ultima perioadă nu mă gândisem la trecutul nostru, pentru că prezentul era mult mai plăcut.

— Nu.

— Crezi că amâni intenționat să faci lucruri pe care le consideri neplăcute, atunci când totul merge bine în viața ta?

— Da. De fapt, nu amân, ci mă bucur de timpul pe care-l petrecem împreună și de faptul că am reluat legătura. Mi-a fost dor de el.

Tina are obiceiul de a-și sprijini bărbia în degetul arătător. Mi-a luat aproape un an să-mi dau seama că gestul ăsta înseamnă că se gândește, dar

și că așteaptă să ajung singură la o concluzie.

— Mai devreme sau mai târziu, s-ar putea să descoperi că trecutul influențează evoluția acestei relații. Cred că trebuie să iei în calcul să vorbiți despre ce s-a întâmplat atunci, chiar dacă nu ți-o dorești.

— Dar totul merge așa de bine!

— Tocmai de-aia e un moment potrivit să discutați.

Nu-i spun Tinei că, în sinea mea, sper că Jonathan nu se mai gândește deloc la trecut, că a încetat să se întrebe ce s-a întâmplat cu mine atunci, demult, fiindcă acum i-am arătat că sunt pregătită să continuăm relația din punctul în care am întrerupt-o. Dar înțeleg că trebuie s-o fac. Îi datorez o explicație.

— Îmi place mult să fiu cu el.

— Atunci, ai un motiv în plus să discuți cu el. Ceva îmi spune c-o să decurgă mai bine decât îți imaginezi.

După întâlnirea cu Tina, iau cina și citesc cincizeci de pagini dintr-o carte. Sunt mereu obosită după ședințele de terapie și mă gândesc să fac o baie, ca să-mi ocup timpul până la ora nouă, când aș putea să mă culc. Dacă mă duc la culcare mai devreme de nouă, mă trezesc la patru dimineața. Aud soneria și tresar, pentru că nu primesc mulți musafiri, dar când aud vocea lui Jonathan, uit complet de oboseală. Îl las să intre în clădire și, când deschid ușa, bat din palme de bucurie, pentru că e cea mai frumoasă surpriză. De obicei nu-mi place când oamenii apar la ușa mea neanunțați, dar, în cazul lui Jonathan, nu mă deranjează deloc.

— Îmi pare rău că nu te-am sunat înainte. Ai mâncat? Am adus cina, zice el și-mi arată pachetul cu mâncare. Am timp doar cât să mâncăm împreună, pe urmă trebuie să mă întorc la birou.

— Am mâncat. Dar nu-i nimic, îți țin companie.

Îi fac repede semn să intre, pentru că nu vreau să-i las timp să se răzgândească.

— O să te întorci la muncă?

Jonathan își lărgește nodul cravatei.

— Trebuie. N-am terminat treaba. Brad plănuiește să doarmă pe canapeaua din biroul lui. Se pare că el e câștigătorul.

— Ce o să câștige?

Sunt sincer curioasă, pentru că habar n-am ce concurs are loc la biroul lui Jonathan.

— A, nimic. Brad vrea să se asigure că știm cu toții că el muncește cel mai mult.

Chiar dacă Jonathan mi-ar explica ore întregi, nu cred că aș reuși să înțeleg domeniul sistemului bancar de investiții. Iar din câte am înțeles deocamdată, lumea asta mi se pare oribilă.

— N-o să fii obosit mâine?

— Ba da, dar în ultima vreme oricum sunt mereu obosit.

Ne așezăm la masa din bucătărie, iar el desface pachetul. A adus burgeri și cartofi prăjiți. Îmi strecoară un cartof în gură.

— Prietenul meu, Nate – cel despre care ți-am povestit că a divorțat de curând –, are o nouă iubită și m-a întrebat dacă vreau să ieșim toți patru, la cină.

— Vrei să ies în oraș cu tine și cu prietenii tăi?

— Sigur.

Am ieșit la astfel de întâlniri doar în facultate, cu Janice și cu iubitul ei de la vremea respectivă, iar apoi, mai târziu, cu cel mai bun prieten al lui Ryan și cu soția alcoolică a acestuia. Îmi plăcuseră întâlnirile la care participa Janice, mai ales după ce s-a despărțit de Joe și a început să se vadă cu un tip simpatic, un coleg de facultate, dar nu-mi plăcuseră deloc cele cu Ryan. Până la urmă, îmi dădusem seama că, de fapt, nici Ryan nu-mi plăcea, însă Jonathan îmi place, așa că poate o să-mi placă și prietenii lui. Iar el vrea să merg cu el! Asta chiar e ceva.

— Sunt de acord.

— O să vorbesc cu ei. Ai putea să ieși sâmbătă?

— Sigur. N-am niciun plan.

— Îmi imaginez că nu te vezi cu Janice la fel de des ca altădată, dar ai oameni cu care ieși în oraș?

— Nu prea.

Detest să recunosc față de Jonathan că încă am probleme la capitolul ăsta.

— Trebuie să existe câțiva oameni cu care te înțelegi bine, nu?

— N-am mulți prieteni.

— Dar colegii de muncă?

— Audrey nu mă place. Ar mai fi cineva. O cheamă Stacy. Pare drăguță, dar, ori de câte ori încerc să vorbesc cu ea, pleacă de lângă mine.

Și niciodată n-am idee de ce. Îmi imaginez că am spus ceva aiurea. Când eram mai tânără, preferam compania băieților. De obicei, ei spun ce gândesc. Rolul de iubită îmi era ceva mai clar și, în mare, înțelegeam ce aveam de făcut. Dar cel de prietenă mă bulversa. Toată viața, în ciuda bunelor mele intenții, eșuasem la capitolul prietenii. Femeile spuneau de față cu mine o mulțime de lucruri pe care, mai târziu, aflam că nu le credeau. Ba chiar, în unele cazuri, credeau exact pe dos. Erau răutăcioase atunci când mă descurcam la fel de bine ca ele și se purtau drăguț când păream debusolată.

Adesea, mi-era mult mai ușor să fiu singură, pentru că știam la ce să mă aștept.

— Te simți singură? mă întreabă Jonathan.

Cum să-i spun că singurătatea mea e zdrobitoare, că mă face să mă simt oribil? În ciuda acestui fapt, nu știu cum să mă apropii de oameni și să-mi umplu timpul, cu care nu prea am ce face. Adevărat, îmi place să stau singură și pot să petrec ore în șir făcând lucruri neînsoțită: citind, plimbându-mă îndelung. Aș putea vizita animalele de la adăpost sau scrie o nouă piesă de teatru pentru copii. Dar uneori tânjesc după prezența altcuiva, mai ales după a unui om alături de care să mă simt în largul meu. În clădirea mea locuiește un tată celibatar și, ocazional, când fiica lui de șase ani vine la el în vizită, în weekend, iar el are o problemă neașteptată de rezolvat, am eu grijă de ea. Mă bucur enorm de fiecare dată și, în secret, îmi doresc să aibă mai des nevoie de o dădacă. Ultima dată când a fost aici, am petrecut două ore confecționând păpuși de hârtie. A fost una dintre cele mai plăcute după-amiezi din viața mea.

La scurt timp după ce m-am despărțit de Ryan, am revenit la singurătatea de care mă bucuram de obicei și am apreciat simplitatea vieții mele, pentru că nu mai trebuia să pășesc ca pe ouă în preajma unui bărbat. Dar perioada aia a trecut, iar singurătatea a reapărut ca un val gigantic. Îl simțeam crescând și, când ajungea în sfârșit la mine, îmi petreceam restul zilei sau al nopții agitată, luptându-mă cu lacrimile. Momentele astea treceau în cele din urmă, dar în ultimul timp au devenit tot mai frecvente. Încercam să-mi umplu zilele interacționând mai mult cu ceilalți, dar asta mă epuiza și mă copleșea. Cel mai mult tânjeam la o relație personală.

Aveam nevoie de cineva care să-mi înțeleagă nevoile și să fie dispus să vorbească pe limba mea.

Cineva ca Jonathan.

Mi-am ferit privirea.

— Nu mă deranjează să petrec timp singură, dar uneori e foarte apăsător.

Jonathan se apleacă spre mine și-mi cuprinde umerii cu brațul, trăgându-mă mai aproape, iar eu mă străduiesc să nu plâng.

— Nu toată lumea e capabilă să dea la o parte propriile probleme emoționale și să vadă la tine ceea ce văd eu. E pierderea lor.

În trecut, când Jonathan îmi spunea asemenea lucruri, mă simțeam sprijinită și mi se mai domolea durerea provocată de oamenii care încercau să mă doboare sau să mă facă să mă simt inferioară fiindcă vedeam lumea altfel decât ei. Cu zece ani în urmă, poate că n-aș fi înțeles prea bine ce spune Jonathan, dar lucrurile s-au schimbat în prezent. Tina m-a învățat că e important să mă înconjur de oameni care mă înțeleg. Oameni siguri de locul lor în lume. Nu e întotdeauna ușor să-i recunoști, dar mă descurc mult mai bine acum decât pe vremuri.

Pe la ora nouă, Jonathan îmi spune că trebuie să se întoarcă la muncă. Eu casc, fiindcă sunt de-a dreptul obosită. Nu m-aș descurca deloc dacă ar trebui să lucrez până târziu, cum face el adesea.

— Vrei să te bag în pat înainte să plec?

— Înseamnă c-o să facem sex? îmi scapă mie, pe negândite.

El râde.

— Ei bine, ar fi un mod fantastic de a ne lua la revedere, dar chiar trebuie să mă întorc la muncă.

Simt că-mi arde fața și las capul în jos, rușinată. Am crezut că am înțeles ce dorește Jonathan.

— Mi-e așa rușine!

— Nu trebuie. Dar observ că păreai tare entuziasmată de posibilitatea asta.

Când ajungem la ușă, Jonathan îmi cuprinde ceafa în palmă și mă sărută blând pe gură. Apoi mă lipește de perete și mă sărută din nou, de data asta mai apăsat. Nimeni n-a mai avut efectul pe care-l are Jonathan asupra mea, când mă sărută. Are o blândețe care mă face să mă simt în siguranță, dar acum mai e și altceva – dorință. Își trece degetele prin părul meu și ne sărutăm o vreme. Când ne oprim, nu mai am suflu.

— Ryan nu săruta bine. Și nici Monte. Nu la fel de bine ca tine.

Jonathan zâmbește. Se pare că replica mea l-a făcut fericit.

— Ce sens au săruturile astea? întreb eu.

Nu vreau să-mi fac speranțe deșarte, pentru că e posibil să nu aibă un sens anume.

— Înseamnă că mi-a fost dor de tine. Și că aștept de multă vreme să te sărut.

— Încă o luăm încet?

Jonathan mă privește în ochi și îi susțin privirea atât cât pot, apoi mă uit în podea.

— Nu știu. Poate că nu mai vreau s-o luăm încet.

— O să mă gândesc toată noaptea la sărutul ăsta, spun eu.

— Și eu.

Încui ușa în urma lui.

20
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Când am ajuns la clinica veterinară, câțiva voluntari se adunaseră la un loc și vorbeau. Sue era în picioare, lângă ei.

— Bună, Annika! Ai timp să vorbim puțin?

— Bună, Sue! Am doar câteva secunde, pentru că vreau să văd ce face Charlie.

Îi scoseseră atela și plănuiau să-i dea drumul în sălbăticie. Mă ataşasem foarte mult de el și știam că urma să-i duc dorul teribil.

Sue și-a pus o mână pe umărul meu, ceea ce nu m-a deranjat, pentru că fata asta îmi plăcea și, oricum, atingerea a durat doar câteva clipe.

— Îmi pare tare rău. Charlie a murit. Starea lui s-a înrăutățit peste noapte, foarte repede. Știu că țineai enorm la el.

Nu mai puteam rămâne acolo, nu suportam gândul că o creatură atât de mică suferise atât de mult cât probabil că suferise Charlie înainte să moară. M-am răsucit pe călcâie și am ieșit în fugă în aerul rece al serii. Oare Charlie își petrecuse ultimele clipe în cușca lui? Îl ținuse cineva în brațe? Nu-mi trecuse prin minte să-i pun întrebările astea lui Sue, iar acum mă bântuiau. Cu ochii minții, am văzut lăbuța lui rănită fixată cu o mică atelă și am izbucnit în lacrimi.

În patru ani, a fost singura dată când am cedat nervos fiind de serviciu la clinică.

*

— Annika? m-a strigat Janice. A venit Jonathan. Eu l-am chemat. Poate să intre la tine?

Nu i-am răspuns, fiindcă nu puteam. Stăteam întinsă pe o parte, cu fața la perete, sub așternuturile pe care mi le trăsesem parțial peste cap.

Salteaua s-a lăsat un pic și mi-am dat seama că Jonathan s-a așezat lângă mine. I-am simțit mâna pe umăr.

— Hei, pot să te ajut?

Voiam să-i răspund, dar eram epuizată. Simțeam că mă lua somnul și nu-mi doream decât să mă fure cu totul. Mama îmi povestise că, în ziua în care ea și tata mă retrăseseră de la școală, pe la jumătatea clasei a șaptea, dormisem aproape șaptesprezece ore fără întrerupere. Somnul era strategia mea de autoconservare în fața suferinței. Jonathan și Janice m-au chemat din nou pe nume, dar n-am spus nimic și am adormit.

Când m-am trezit, în cameră era beznă, iar ceasul indica ora cinci și jumătate. Cumplit de însetată, după ce dormisem până dimineață, m-am dus la bucătărie și mi-am umplut un pahar cu apă de la chiuvetă, după ce m-am oprit mai întâi la toaletă. Stomacul îmi chiorăia și m-am întins să iau niște sărățele din dulap. Apoi mi-am adus aminte că Charlie murise și sărățelele mi-au rămas în gât.

În drum spre camera mea, plănuiam să citesc până când venea vremea de mers la cursuri. M-am oprit brusc când am trecut pe lângă Jonathan. Dormea pe canapeaua din sufragerie, îmbrăcat în blugi și bluză de trening. Deși n-aveam nici cea mai vagă idee ce căuta acolo, m-am bucurat să-l văd.

M-am întins lângă el, iar Jonathan s-a mișcat.

— Ai rămas aici.

— Mi-am dat seama că vrei să fii singură, dar voiam să mă asigur că ești bine când te trezești.

Pe jumătate adormit, m-a strâns în brațe, iar eu mi-am lipit obrazul de pieptul lui.

— Nu-mi place când mor ființe așa de mici. Mi se rupe sufletul.

Jonathan m-a mângâiat pe păr. Încă un lucru pe care-l descoperisem în legătură cu el: îmi plăceau absolut toate atingerile lui. Pentru mine, erau tot atât de liniștitoare pe cât speram să fi fost mângâierile mele pentru Charlie. Am rămas întinsă pe canapea, în brațele lui, în timp ce soarele răsărea și lumina se revărsa în cameră.

— Mi-e dor de Charlie.

Jonathan m-a sărutat pe creștet.

— Știu.

21
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Eu mă născusem într-un oraș numit Downers Grove, iar Jonathan era din Waukegan, cam la optzeci de kilometri mai la nord. În vacanța de iarnă, a doua zi după ce am dat ultimele examene, Jonathan m-a dus acasă cu mașina. Sărbătoriserăm sfârșitul semestrului cu o noapte înainte, când ieșiserăm la pizza și bere împreună cu Janice și Joe. Seara decursese mai bine decât mă așteptasem. Pizzeria pe care o propusese Janice se afla în afara campusului și era frecventată în general de familii cu copii mici, ceea ce mi se părea o îmbunătățire uriașă, față de localurile din campus, zgomotoase și pline de studenți. Jonathan și Joe s-au înțeles de minune, lucru pe care Janice l-a pus pe seama abilității lui Jonathan de a socializa cu oricine, dar și pe seama numărului de beri băute de Joe.

— Vino aici, m-a chemat Jonathan în timp ce camioneta lui intra pe autostrada I–57, pe care urma să ruleze două ore, până ajungeam acasă la ai mei.

Camioneta avea o banchetă în spate, iar eu mă simțeam ca într-unul din filmele alea în care tipul vrea ca fata să se așeze la mijlocul banchetei, ca să-și petreacă un braț pe după gâtul ei; exact asta a făcut Jonathan după ce mi-a spus să-mi pun centura de siguranță. Mi-am sprijinit capul de umărul lui și, din când în când, îmi strângea mâna. Cu toate că nu știam de ce mă plăcea sau ce aspect ignorat de ceilalți vedea el la mine, mă simțeam recunoscătoare și fericită.

Când a parcat pe aleea din fața casei părinților mei, i-am găsit așteptându-ne afară, înfofoliți. Am început să bat din palme, entuziasmată, când am dat cu ochii de ei și am sărit din camioneta lui Jonathan imediat ce a oprit.

— Annika! m-a întâmpinat mama, cu un strigăt.

M-a strâns tare în brațe și am regăsit starea sufletească pe care o aveam mereu în preajma ei: senină, în siguranță. Mi se tăiase respirația pentru că

mă strângea foarte tare.

Tata mi-a oferit o îmbrățișare cam țeapănă. Nu îi prea plăcea să-și manifeste afecțiunea, dar nu m-am îndoit niciodată de dragostea lui. Din clipa în care am crescut suficient cât să înțeleg cuvintele, mama mi-a repetat întruna cât de mult mă iubea tata. Era inginer de sistem și, când nu muncea, fie citea, fie construia ceva în garaj, pentru mine sau pentru Will. Odată, a petrecut o vară întreagă construind căsuța din stejarul uriaș aflat în curtea din spate. În cele din urmă, Will s-a plictisit de ea și a fugit să se plimbe cu bicicleta, cu prietenii lui din cartier, dar tata și cu mine obișnuiam să ne întindem pe podeaua netedă, din lemn de pin și să citim ore în șir. Eram suflete pereche, sau cel puțin asta ne spunea lumea mereu.

— Bună! a zis mama și i-a întins o mână lui Jonathan. Eu sunt Linda.

Uitasem complet că Jonathan era acolo. Probabil că nici tata nu-l observase, dar când mama a zis „Ron, nu-l saluți pe prietenul Annikăi?”, a întins și el mâna.

Tata l-a salutat, după care a intrat în casă.

— Sper că vei sta la noi puțin, înainte să plecați la campionat, i-a spus mama.

Echipa noastră de șah se calificase în Campionatul Panamerican Studențesc de Șah, care urma să aibă loc în centrul orașului Chicago, la câteva zile după Crăciun. Campionatul consta din șase runde, cu liste prestabilite și echipe de patru jucători, inclusiv două rezerve. Eu urma să fiu rezervă, ceea ce însemna că, foarte probabil, n-aveam să joc deloc, în afara cazului în care se întâmpla ceva îngrozitor cu unul dintre ceilalți patru.

— Aș putea să mă întorc a doua zi după Crăciun, a zis Jonathan. Mă gândeam s-o duc pe Annika să o cunoască pe mama, înainte să ne alăturăm echipei de șah, la hotel.

— Ar fi foarte drăguț. Poate rămâi la noi, la masă. Atunci o să fie acasă și fratele Annikăi.

— Bine. O să iau propunerea asta în considerare.

— Nu vrei să intri în casă?

— Ba da.

Jonathan mi-a luat valiza și a urmat-o pe mama în casă.

Imediat ce am intrat, m-am trântit pe podeaua sufrageriei, lângă motanul meu, Domnul Bojangles. Îmi fusese groaznic de dor de el. M-am adâncit în

jocul nostru preferat: el încerca să prindă o minge pe care i-o aruncam și care, la început, avusese un clopoțel înăuntru. Dar îl scosesem deoarece clinchetul mi se părea foarte supărător. Will, fratele meu, mi-a zis că, probabil, clopoțelul îi plăcea Domnului Bojangles, dar eu pur și simplu nu-l suportam. Jonathan și mama stăteau în picioare, în apropiere, și vorbeau. Mă uimea că puteau conversa cu atâta ușurință, deși abia se cunoscuseră.

— Ar trebui s-o iau din loc, a zis Jonathan. Mă așteaptă mama.

— Annika, îl conduci tu pe Jonathan?

— Da.

Am rostogolit mingea spre Domnul Bojangles, iar el i-a făcut vânt pe podea. Imediat ce pleca Jonathan, aveam de gând să mă întorc și să petrec următoarea oră jucând jocul ăsta.

— O să te sun, mi-a spus el când am ajuns la camionetă.

Nu îmi prea plăcea să vorbesc la telefon, dar era singurul mod în care puteam păstra legătură în timpul vacanței.

— Bine.

S-a întins spre partea din spate a camionetei, a ridicat prelata care ne protejase valizele și a scos ceva din valiza lui.

— Ți-am luat ceva, mi-a zis el. Dar trebuie să-mi promiți că nu deschizi pachetul înainte de Crăciun.

Era o cutie mică, pătrățoasă, învelită în hârtie roșie și legată cu o panglică aurie.

Cu câteva săptămâni în urmă, Janice îmi amintise să-i cumpăr un cadou lui Jonathan, iar eu îi spusesem c-o să-i iau un pulover, pentru că văzusem în mall unul albastru-închis și-mi spusesem: „Lui Jonathan îi stă foarte bine în albastru”. Dar în ziua aia îmi uitasem portofelul acasă, așa că mi-am propus să mă întorc să-l cumpăr, apoi am uitat complet.

— Eu nu ți-am cumpărat un cadou.

— Nu-i nimic. E ceva mărunt și m-am gândit c-o să-ți placă.

Încă mă simțeam prost, dar pe urmă Jonathan m-a sărutat și mi s-a părut că nu era supărat fiindcă uitasem de cadoul pentru el.

— Crăciun fericit!

— Crăciun fericit!

Jonathan a aruncat o privire spre casă, apoi m-a sărutat din nou. De când fȚcuserăm sex prima oară, dormiserăm împreună aproape în fiecare zi și mi-era greu să-mi descriu sentimentele față de el. Mă gândeam la el tot timpul.

Descoperisem că, de fapt, *îmi plăcea* cuibăritul alături de Jonathan și că nu mă săturam niciodată să-i simt brațele în jurul meu. Eram agitată când lipsea și senină când era lângă mine. Îi povestisem lui Janice, iar ea îmi spusese că mă îndrăgostisem de el. A trebuit s-o cred pe cuvânt, pentru că n-aveam niciun termen de comparație pentru așa ceva.

În timp ce priveam camioneta îndepărtându-se, a început să-mi fie dor de el chiar înainte să ajungă la capătul aleii.

— Ce-i aia? m-a întrebat mama când am intrat iar în casă.

— E un cadou de Crăciun, de la Jonathan. Mi-a spus să nu-l deschid înainte de Sărbători.

— Vai, Annika, ce frumos din partea lui! Pare un tânăr așa de drăguț!

— Mamă, nu s-a purtat niciodată urât cu mine. Nici măcar o dată.

Mama n-a răspuns imediat, dar a clipit de câteva ori, ca și când i-ar fi intrat ceva în ochi, apoi m-a îmbrățișat. M-am desprins de ea cât de repede am putut, pentru că mă strângea atât de tare, încât abia mai puteam respira.

I-am avut pe ai mei doar pentru mine timp de aproape două săptămâni, înainte să ni se alăture fratele meu, care venise din New York. Will lucra pe Wall Street și încerca mereu să ne farmece povestindu-ne despre viața și munca lui în metropolă, de parcă n-am fi putut să ne imaginăm și singuri. Mi-era greu să fiu atentă la ce istorisea, pentru că abia dacă-l cunoșteam. Will mă cam ignorase în majoritatea timpului. Imediat ce absolvise facultatea, se mutase și o auzeam pe mama plângându-se că singurul fel de a-l convinge să mai dea pe-acasă era să joace cartea Sărbătorilor, ceea ce, din câte se pare, avea de-a face cu sentimentul de vinovăție și nicio legătură cu cărțile pe care uneori le făceam cadou, de Crăciun, familiei și prietenilor.

Acum, când eram acasă, am deprins iar obiceiul de a sta trează până noaptea târziu și a dormi până la prânz. Îmi făceam de lucru prin casă și mă jucam cu Domnul Bojangles. Tata și cu mine petreceam ore întregi în camera lui de recreere, citind în liniște, în timp ce mama pregătea prăjituri și împacheta cadouri. Eu și tata am aranjat bradul și am hotărât să punem luminițele pe verticală, în loc să le înfășurăm în jurul pomului, iar ornamentele le-am grupat pe categorii: toate globurile în jumătatea de sus a pomului și orice altceva, în partea de jos. Când Will a intrat în sufragerie, cu două zile înainte de Crăciun, primul lucru pe care l-a spus a fost:

— Ce dracu’s-a întâmplat cu bradul?

I-a răspuns mama:

— Mie mi se pare că e un aranjament unic și, dacă nu-ți place, la anul n-ai decât să vii mai devreme și să-i ajuți pe tata și pe Annika să-l împodobească.

Apoi i-a oferit o prăjitură glazurată și o bere, ceea ce i-a închis gura. Aproape că mi-a venit să vomit gândindu-mă la gustul acestei combinații.

În Ajunul Crăciunului, după ce rudele noastre au primit cadouri, și-au luat la revedere și au plecat la casele lor, m-am așezat lângă brad și am despachetat darul de la Jonathan. Mama mi s-a alăturat.

— Cred că sunt mai emoționată decât tine, Annika.

Eram mai mult curioasă decât emoționată. Jucasem un joc: în fiecare seară, înainte de culcare, încercam să ghicesc ce era în cutie. Notasem toate variantele într-un caiet vechi, pe care-l găsisem la mine în cameră. Oare cutia era plină cu scoici din Tahiti? Sau cu bucățele de sticlă din Oceanul Atlantic? Presupunerea mea preferată era că-mi cumpărase o floare fosilizată, conservată în chihlimbar brun-portocaliu.

Am rupt ambalajul, dar n-am găsit nicio floare fosilizată, nici scoici, nici sticlă din ocean.

Era o sticluță de parfum Dune, marca Christian Dior. Janice a țipat entuziasmată când i-am spus ce primisem, dar numele mărcii nu-mi suna cunoscut și, pe deasupra, oricum n-aveam să-l folosesc niciodată. Pentru mine, parfumurile erau ca un nor de otravă pe piele. Într-o zi, când aveam doisprezece ani, o angajată a mallului din oraș pulverizase parfum pe mine, când treceam pe lângă ea împreună cu mama. Izbucnisem într-o criză de plâns și, după ce mama mă scosese din mall și mă băgase în mașină, îmi smulsesem aproape toate hainele de pe mine. Ajunsă acasă, sărisem direct în duș și nu ieșisem de acolo decât după trei sferturi de oră.

— Ce sticluță frumoasă! a spus mama.

Era roz-pal și avea un capac strălucitor. Mi-am plimbat degetele peste sticla fină, dar n-am desfăcut-o și nici n-am pulverizat în aer, ca să simt mirosul.

— Intenția contează, mi-a zis mama. Nu uita să-i mulțumești lui Jonathan.

— O să-i mulțumesc.

Deși n-aveam să folosesc parfumul niciodată, îmi plăcea mult funda cu care Jonathan legase cutia și mi-am petrecut restul serii plimbându-mi degetele, absentă, peste buclele panglicii. Mama avea dreptate. Sticluța

chiar era frumoasă, iar parfumul, rămas intact, a stat la loc de cinste, pe măsuța mea de toaletă, pe toată durata vacanței de iarnă.

22
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Jonathan s-a întors la noi în a doua zi după Crăciun. Mama a petrecut toată dimineața în bucătărie, pregătind alte feluri de mâncare, deși tata a întrebat-o de ce nu puteam pur și simplu să mâncăm resturile rămase de ieri. Mie mi se părea un plan logic, dar mama a insistat că nu ar fi fost OK să procedăm așa, deși abia dacă mai puteam închide ușa frigiderului, care era ticsit.

Ne-am așezat toți cinci la masă înainte de ora prânzului, în jurul unei fripturi de pui cu garnitură de cartofi gratinați.

— Echipa e pregătită pentru competiție? a întrebat mama.

— Cred că da, a răspuns Jonathan. Suntem foarte puternici anul ăsta. Mulți jucători buni, inclusiv Annika.

— În ce domeniu îți dai licența, Jonathan? a întrebat Will.

— Afaceri.

— Mi-am luat diploma în afaceri la Universitatea din Illinois, în 1985. Masteratul l-am absolvit doi ani mai târziu. L-am făcut la seral, în New York.

— Sper să urmez exact aceiași pași ca tine.

— Serios? a întrebat Will, încruntându-se la mine. De ce nu mi-ai spus, Annika?

— Nu m-ai întrebat, am răspuns eu. În plus, n-am mai vorbit cu tine de vara trecută.

— Poate reușesc să pun o vorbă bună pentru tine, când vei începe să te duci la interviuri de angajare, a zis Will.

— Ți-aș fi recunoscător. Mulțumesc.

— Cum e puiul? a întrebat mama.

— Foarte bun, a zis Jonathan.

— Te-ai întrecut pe tine, mamă, a comentat Will.

Eu și tata am rămas tăcuți. Mâncaserăm de o mie de ori pui gătit de mama, iar ea știa că ne plăcea.

În timp ce o ajutam să strângă masa, Will a venit la mine și mi-a zis:

— Îmi place tipul ăsta. Să-l păstrezi.

— O să încerc.

Nu eram sigură cum se procedează ca să păstrezi pe cineva, dar, în sfârșit, Will se purta drăguț cu mine și, în plus, ultimul lucru pe care mi-l doream era să pierd singurul iubit pe care-l avusesem până acum. Mi-ar fi fost mai ușor să-mi țin promisiunea dacă aș fi înțeles cum reușisem să-l câștig.

Jonathan m-a însoțit la etaj, când m-am dus să-mi fac bagajul.

— Mulțumesc pentru parfum, i-am zis, arătându-i locul de onoare ocupat de sticluță, pe măsuța de toaletă. E un cadou foarte drăguț și-mi place mult.

Cuvintele au curs lin, pentru că mama mă pusese să exersez ce aveam să-i spun lui Jonathan, până când mi-a ieșit cum trebuia.

Mi-a zâmbit.

— Cu plăcere.

Mi-am mai îndesat câteva lucruri în valiză și am tras fermoarul.

— Asta-i tot? m-a întrebat Jonathan.

— Îm-hm.

— Nu mai ai nevoie de nimic altceva?

— Nu.

Jonathan a luat valiza și s-a îndreptat spre ușă.

L-am urmat, dar, înainte de a ieși din cameră, am luat panglica aurie pe care o lăsasem lângă parfum și mi-am îndesat-o în poșetă.

Jonathan locuia într-o casă mică, în stil *ranch,* la capătul unei fundături. Interiorul era îngrijit și auster, în contrast cu harababura pe două etaje a părinților mei, cu mulțimea de nimicuri, jucării pentru pisici și cărți. Mama lui ne aștepta și, după ce l-a îmbrățișat pe Jonathan și l-a sărutat pe obraz, s-a întors spre mine și a zis:

— Tu trebuie să fii Katherine. Eu sunt Cheryl.

— Mamă, ea e Annika. Ți-am zis de o mie de ori cum o cheamă.

— Da, bineînțeles, Annika. Îmi pare rău. Nu știu de ce ți-am zis așa.

— E în regulă.

Mi-a strâns mâna.

— Mă bucur să te cunosc. Jonathan vorbește tot timpul despre tine.

— Mamă! a avertizat-o Jonathan.

— Scuze!

Mama lui mi-a zâmbit și mi-a făcut cu ochiul. N-aveam habar ce semnificație avea gestul ăsta. I-am zâmbit și eu. Cheryl părea drăguță și m-am simțit imediat în largul meu în preajma ei. Atitudinea ei nu mi se părea amenințătoare. Uneori aveam impresia asta liniștitoare când făceam cunoștință cu unii oameni. Poate că era vorba de energia lor sau de un fel de aură, dar, indiferent care ar fi explicația, întotdeauna mă bucuram să-i cunosc.

— Când vreți să plecați? a întrebat ea.

— Peste vreo douăzeci de minute. Trebuie să-mi strâng lucrurile.

— Îmi pare rău că mama ți-a spus pe alt nume, s-a scuzat Jonathan când am intrat în dormitorul lui. Katherine a fost iubita mea din liceu. Poate că mama era puțin confuză. Amândouă sunteți blonde.

— Nu-i nimic, am zis, pentru că, sincer, nu mă deranjase.

Nici eu nu prea reușeam să rețin fețele și numele.

Camera lui Jonathan semăna mult cu a mea, dar era mult mai ordonată. Avea o grămadă de amintiri din liceu, în mare parte trofee de la concursurile de înot și poze cu echipa, lângă piscină. Pe podea, lângă dulap, zăcea un teanc de manuale, iar pe perete atârna un steag al Liceului Waukegan. Emblema lor era imaginea unui buldog. Mă simțeam ca un arheolog care descoperea relicve ale unui loc pe care nu-l vizitase niciodată. Mi se părea fascinant.

— Ai atâtea lucruri din liceu!

— Păi, da. Nu toată lumea are așa ceva?

— Eu nu. Am făcut școala acasă.

— Vrei să spui… dintotdeauna?

— Am învățat la o școală obișnuită până pe la mijlocul clasei a șaptea, când m-au retras ai mei.

— Te-au retras? De ce?

— Mama a zis că voia să fiu în siguranță.

Ne-am așezat pe pat.

— Ce-a vrut să spună cu asta? m-a întrebat el.

Refuzasem să vorbesc despre incidentul acela cu oricine altcineva în afară de părinții mei, iar psihologul pe care școala îl chemase în grabă

susținuse că era posibil să fi refulat complet amintirea. Dar nu era deloc adevărat. Îmi amintesc foarte limpede ziua în care Maria și celelalte trei fete m-au atacat. I-am povestit lui Jonathan cum mă loviseră și mă pălmuiseră până când nasul îmi sângerase, cum mă trăseseră de păr, cum mă împinseseră într-un closet, stingând lumina în toaleta fetelor și proptind un scaun sub clanță, pe dinafară, ca să nu pot ieși. Plânsesem atât de tare și urlasem atât de mult, încât, într-un târziu, când o profesoară mă găsise, cu buza spartă și un ochi umflat, nu mai aveam glas.

— Annika, a spus încet Jonathan.

— Janice e singura căreia i-am povestit. Dar mă bucur că acum ai aflat și tu.

Să-i povestesc despre incidentul acela mi s-a părut normal, așa cum mi se păruse și când îi povestisem despre Jake. Parcă m-aș fi eliberat de un secret vechi și sumbru și mi-a plăcut cum m-am simțit după aia: mai ușoară. Nu mi-am dat seama în momentul respectiv, dar, câțiva ani mai târziu, aveam să înțeleg că, împărtășindu-i experiențele mele dureroase, îmi întărisem legătura cu Jonathan.

M-a strâns tare în brațe.

— Nu știu ce să spun.

Am rămas surprinsă, pentru că Jonathan nu rămânea niciodată în pană de cuvinte.

— E în regulă.

M-a strâns și mai tare în brațe. Când în sfârșit mi-a dat drumul, s-a dat un pic înapoi și mi-a studiat fața, plimbându-și ușor degetul mare peste sprânceana și gura mea, ca și când ar fi vrut o dovadă că rănile mele se vindecaseră.

— S-a întâmplat demult, am zis eu.

S-a uitat în ochii mei și a încuviințat. Mi-am întors privirea și am văzut etuiul unui ruj. Era auriu și strălucitor. Am arătat cu degetul și am întrebat:

— Ce-i ăsta?

— Nu e al altei fete.

A răspuns repede. Însă posibilitatea asta nu-mi trecuse prin minte înainte ca el s-o pomenească.

— Vânzătoarea l-o fi pus în pungă când am cumpărat parfumul pentru tine, mi-a explicat Jonathan. Nu l-am văzut decât când m-am dus să împachetez cadoul. N-am știut ce să fac cu el, așa că l-am adus acasă.

Am luat etuiul și i-am scos capacul, brusc captivată de nuanța intensă de roșu și, mai ales, de forma lui: era cilindric, neted și strălucitor, ca un creion nou-nouț.

— Îți place? m-a întrebat el, iar eu am dat din cap. Ai lăsat parfumul acasă.

Am coborât privirea, rușinată că nu-mi trecuse prin cap c-ar fi trebuit să-l iau cu mine, după ce-i spusesem că îmi plăcea tare mult.

— Majoritatea mirosurilor sunt prea puternice pentru mine.

— Ar fi trebuit să-ți fac cadou rujul, dar n-am știut de problema ta cu parfumurile. Baia e de partea cealaltă a holului. Du-te să-l încerci.

Am intrat în baie și m-am privit în oglindă. Speram ca rujul să nu aibă textura luciului de buze, care nu-mi plăcea deloc. Oare trebuia să colorez interiorul buzelor sau mai întâi să le trasez conturul? Asta era specialitatea lui Janice, nu a mea, și m-aș fi simțit stânjenită să recunosc în fața lui Jonathan că nu știam ce aveam de făcut. Am pus capacul la loc și am lăsat rujul pe polița oglinzii. Plănuiam ca, după întoarcerea la facultate, s-o rog pe Janice să mă învețe cum să mă rujez. Fața lui Jonathan a apărut în oglindă, lângă a mea. M-am răsucit spre el.

— Nu-l încerci?

— Nu m-am mai rujat niciodată.

— Nici eu.

Probabil că păream nedumerită, pentru că a râs.

— Era o glumă, Annika.

— Aha!

— Vino aici, m-a chemat el, bătând cu palma în dulăpior.

M-a ridicat și m-a așezat pe el, rămânând în picioare, în fața mea.

— Pun pariu că e ca și cum ai colora un desen.

Cu precizie de chirurg, Jonathan mi-a trasat conturul buzelor folosindu-se de partea alungită a rujului. Apoi, cu mișcări scurte, le-a colorat. Am strâns din buze, savurând sunetul discret care s-a auzit când le-am deschis din nou.

— Uită-te în oglindă, m-a îndemnat el.

M-am uitat peste umăr, holbându-mă uimită la reflexia mea.

— Uau!

Roșul intens îmi punea în evidență trăsăturile. Eram curioasă: oare nu cumva un pic de rimel ar echilibra și îmbunătăți efectul rujului? Janice avea să fie *entuziasmată* auzind întrebarea asta.

M-am răsucit spre el. După ce Jonathan mi-a cuprins bărbia în palmă, mișcându-mi capul la dreapta și la stânga, studiindu-mi gura, a declarat:

— Îmi place.

S-a uitat în ochii mei când a spus-o și, chiar înainte ca privirea lui să devină prea apăsătoare pentru mine, a închis ochii și și-a lipit fruntea de a mea. Poate că alții simțeau ce simțeam eu în clipa asta atunci când se uitau adânc în ochii partenerului, dar când Jonathan și cu mine eram alături într-un mod pe care-l puteam gestiona, știam ce înseamnă să fii profund legat de cineva.

După ani de zile, în ședințele de psihoterapie, când Tina m-a ajutat să înțeleg că Jonathan făcuse intenționat gestul ăsta, mă cuprinsese o tristețe imensă la gândul că-l pierdusem. În clipa aia, mi-a lipsit mai mult decât îmi lipsise orice vreodată, iar șansele de a-l revedea mi se păreau foarte mici. Dar în ziua aia, în Waukegan, în baia din casa mamei sale, am știut că Janice avusese dreptate: chiar dacă încă nu puteam identifica singură sentimentul iubirii, mă îndrăgostisem de Jonathan.

— N-o să permit nimănui, niciodată, să te rănească la fel ca fetele alea, mi-a declarat el.

— OK, am spus eu, pentru că nu mă îndoiam absolut deloc că spunea adevărul.

Apoi Jonathan mi-a șters tot rujul cu un sărut.

El voia să plecăm înainte de ora patru, ca să ne cazăm la hotel și să ne întâlnim cu restul echipei, în camera lui Eric, pentru un discurs de încurajare.

— Mamă, de ce mașina ta e pe alee, și nu în garaj? E ger și au zis că la noapte o să ningă. Dă-mi cheile, să-ți mut eu mașina.

— Cred că le-am rătăcit.

— Atunci, dă-mi cheile de rezervă.

— *Alea* erau cheile de rezervă. Pe primele le-am pierdut acum o lună. Am crezut că o să apară mai devreme sau mai târziu.

— Când le-ai văzut ultima oară?

— Am fost la magazin ieri și, când m-am întors acasă, am crezut că le-am pus în bolul ăla de pe blat. Bolul pe care mi l-a adus sora mea, de la Paris.

Jonathan s-a dus în bucătărie și s-a întors ținând în mână un set de chei.

— Acolo le-ai pus, mamă. Erau în bol.

Cheryl a râs și a clătinat din cap.

— O, Doamne! Cred că anul ăsta m-au dat gata Sărbătorile. Mulțumesc, dragule!

L-a sărutat pe obraz și i-a luat cheile din mână.

— Mă duc să le pun înapoi în bol chiar acum. Încă nu le găsesc pe celelalte, a spus ea, în drum spre bucătărie.

Mama lui Jonathan ne-a făcut cu mâna, de pe alee, în timp ce porneam la drum. I-am făcut și eu cu mâna, entuziasmată.

— Ce ciudat! s-a mirat Jonathan. Mama nu pierde nimic, niciodată.

— Eu pierd totul, i-am spus. Poate de-asta îmi place mama ta așa de mult.

Jonathan și-a luat ochii de la drum pentru o clipă și mi-a zâmbit.

— Îți place?

— Îm-hm. A fost foarte drăguță cu mine.

— Și ea mi-a spus că te place. Te-a strigat din nou Katherine, dar, chiar și-așa, la naiba! Te place!

Am râs și eu.

— Îm-hm.

Mă place.

23
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Campionatul Panamerican de Șah se desfășură la hotelul Palmer House. Mama insistase să plătească ea cazarea pentru cele patru nopți de sejur, având în vedere că Jonathan mă dusese cu mașina peste tot, așa că îmi dăduse cardul ei de credit, avertizându-mă să nu-l pierd. Le spusesem alor mei că tatăl lui Jonathan murise, iar el lucra cu jumătate de normă și-și plătea singur studiile. Will îșI dăduse cu părerea că probabil o ducea prost cu banii, ceea ce m-a făcut să mă simt și mai stânjenită în legătură cu suma cheltuită cumpărându-mi parfumul. Aveam niște bani puși deoparte și am hotărât să-l scot pe Jonathan la o cină specială, ca să mă revanșez pentru cadoul de Crăciun. Mamei i s-a părut o idee foarte bună. Lui Jonathan nu i-a plăcut perspectiva ca eu să fac cinste, dar, când a protestat, i-am spus că insist.

Ne-am lăsat bagajele în camera de hotel și am coborât două etaje, ca să ne întâlnim cu restul echipei, în camera lui Eric. Participanții la campionat umpluseră hotelul și, în timp ce traversam holul, studenții intrau și ieșeau din camere ducând găleți pline cu gheață, baxuri de băuturi răcoritoare și teancuri de cutii de pizza.

Dintr-un casetofon aflat în dreptul unei uși deschise răsuna melodia „One night în Bangkok”, din music-hallul *Chess*[4]. Când am ajuns în camera lui Eric, am găsit restul echipei relaxându-se pe paturi și bând din doze de Cola.

— Bună, Jonathan, Annika! ne-a salutat Eric. Sunteți pregătiți pentru ziua de mâine?

— Absolut, a răspuns Jonathan.

— Absolut, am repetat eu ca un papagal.

De obicei, îmi formulam răspunsurile în minte înainte să le pronunț cu voce tare, dar mi-era greu să dau un răspuns așa, din scurt. Din cauza asta, dacă era posibil, preferam să tac. Mă temeam să nu spun ceva aiurea.

Nimeni n-a părut să dea atenție răspunsurilor noastre și, mai târziu, mi-am dat seama că întrebarea fusese mai degrabă retorică. În camera asta de hotel se adunaseră cei mai buni jucători de șah ai Universității din Illinois. Bineînțeles că eram pregătiți.

— Vreți niște pizza? Avem destulă.

— Sigur, a zis Jonathan. Mersi.

— Mersi, am spus și eu.

Ne-am așezat pe singurele spații rămase libere pe pat și am mâncat pizza. Era cu *pepperoni*, iar mie nu-mi plăceau alte toppinguri în afară de brânză, dar am strecurat feliile de *pepperoni* într-un șervețel și, când am terminat de mâncat, l-am aruncat la coș.

Eric ne-a dat detalii despre partidele de mâine.

— Ne întâlnim mâine, la prima oră, a spus el.

— În regulă, a zis Jonathan, ridicându-se.

M-am ridicat și eu.

— Ne vedem mâine.

— Noi coborâm să ne întâlnim cu niște tipi din Nebraska. Tu și Annika vreți să ne însoțiți?

— Mulțumim pentru invitație, dar o să ne retragem. Sunt cam obosit.

Nu era foarte târziu, dar poate că Jonathan ostenise fiindcă șofase foarte mult.

Ne-am întors în cameră ținându-ne de mână. Mi se părea ciudat să locuiesc într-o cameră de hotel cu Jonathan, de parcă ne-am fi jucat de-a locuitul împreună. Petrecusem multe nopți în apartamentul lui, dar de data asta era altceva. Aveam patul *nostru,* dulapul *nostru.* Dacă voiam, puteam face duș împreună, în baia *noastră,* în fiecare dimineață. Din experiență, știam că așa avea să se întâmple.

— Nu știam că ești epuizat. Vrei să te culci? l-am întrebat pe Jonathan, în timp ce descuia ușa.

— Nu sunt epuizat.

— Dar asta i-ai spus lui Eric.

Jonathan a deschis ușa, apoi a încuiat-o în urma noastră și a pus lanțul. Mi-a răspuns cu un sărut prelung, apăsat, care m-a cam luat prin surprindere.

— Nu voiam să le spun tuturor că vreau să rămân singur cu tine. Au trecut aproape patru săptămâni. Mi-a fost dor de tine. Ție nu ți-a fost dor de

mine?

— Aha, am spus când, în cele din urmă, am priceput aluzia. Ba da!

Stătusem multe nopți întinsă în pat, tânjind după săruturile și atingerile iubitului meu. M-am aruncat în brațele lui și l-a pufnit râsul. M-a ridicat în brațe, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui și l-am sărutat în timp ce m-a dus spre pat.

Am aterizat amândoi pe saltea. Stătea deasupra mea, dar nu m-a deranjat, pentru că patul a preluat o parte din greutatea lui, așa că nu m-a strivit. Ne-am sărutat câteva minute, apoi m-a dezbrăcat.

Jonathan știa exact cum să mă atingă. Și-a plimbat ferm palmele pe pielea mea, pentru că o mângâiere mai ușoară m-ar fi gâdilat, o senzație pe care n-o suportam. Degetele lui erau îndrăznețe, căutau cele mai ascunse unghere ale corpului meu. Jonathan îmi provoca de fiecare dată orgasm cu degetele, apoi mă penetra și, după orgasmul lui, rămâneam îmbrățișați. Așa că m-a alarmat și m-a bulversat când și-a retras mâna, s-a dezbrăcat de toate hainele – în afară de chiloți – și a spus:

— Annika, atinge-mă.

— Nu știu cum.

Ajunsesem să am încredere în rutina noastră precisă și previzibilă și nici nu voiam, nici n-aveam nevoie de diversitate.

— Te învăț eu.

Mi-a luat mâna și mi-a călăuzit-o între picioarele lui; am simțit că avea erecție. A înghițit în sec.

— Te rog…

Eram obișnuită cu penisul lui. Ca și mine, Jonathan se simțea complet în largul său când era gol. Îi cunoșteam mărimea și forma suficient de bine încât l-aș fi putut desena. Mă penetrase de multe ori. Îl urmărisem punându-și prezervative și scoțându-le. De fiecare dată, avea erecție cu ușurință și, din moment ce nu fusese niciodată nevoie să-l ating ca să-l excit, nu-mi trecuse niciodată prin minte că voia s-o fac.

— Și acum ce fac?

— Freacă în sus și în jos, cu palma.

L-am frecat ușor, iar materialul mi-a oferit o barieră subțire, care mi-a înlesnit puțin mișcarea.

— Așa?

— Un pic mai apăsat.

Când m-am supus, Jonathan m-a încurajat:

— Da. Așa e bine.

— Ce să fac în continuare?

— Scoate-mi chiloții.

Ar fi trebuit să știu că ăsta era următorul pas, pentru că Jonathan mi-i scotea mereu pe ai mei. Am tras de boxerii negri și, imediat ce i-au alunecat de pe coapse, mi-a luat mâna și mi-a înfășurat degetele în jurul penisului. Apoi și-a trecut mâna peste a mea și mi-a arătat ce să fac. Deși penisul i se întărise ca piatra, pielea care-l acoperea era fină și mai mătăsoasă decât orice altă parte a corpului său pe care o atinsesem.

Și-a pus din nou mâna între picioarele mele și simțeam atâta plăcere, încât am încetat să-l ating nu pentru că nu voiam să-l fac să se simtă bine, ci pentru că nu puteam să fac decât un singur lucru odată. Jonathan mi-a apăsat din nou mâna pe membrul lui și am început să-l mângâi iar, străduindu-mă să-l satisfac și să mă bucur de felul în care mă satisfăcea el.

Dar apoi, când eram în pragul orgasmului, și-a curmat atingerile.

— Ce se întâmplă? am întrebat și am deschis ochii, uitându-mă în jur.

Jonathan era în genunchi și își punea prezervativul.

— Desfă picioarele.

L-am ascultat și a intrat în mine. Era mai bine, pentru că nu mai trebuia să mă concentrez decât asupra unui singur lucru. Dar n-am mai putut să mă apropii de orgasm. Jonathan a gemut – semn că se simțea bine –, însă eu n-am reușit să-mi regăsesc ritmul și mă simțeam un pic ciudat. Simțeam nevoia s-o iau de la început, dar Jonathan părea că mai avea puțin și ejacula.

— Nu mai rezist mult, a anunțat el, gâfâind.

Nu știam ce să fac. Îmi plăcea să-l simt în mine, dar era exclus să ajung așa la orgasm.

— Annika, vorbesc serios. Nu mai pot.

— Nu-i nimic.

Îndată ce am rostit cuvintele astea, a gemut și s-a cutremurat ca niciodată. Respira cu greutate. Gâfâia cu buzele lipite de gâtul meu, strângându-mă tare, și l-am simțit pulsând în mine.

— Doamne! a spus el, aproape șoptit.

Părea că se simțise extraordinar și mă bucuram, pentru că-mi făceam griji că greșisem cumva. M-a sărutat pe frunte, pe obraji, pe gură.

— Tu nu te-ai simțit bine?

— Ba da.

— N-ai avut orgasm, așa-i?

— Nu.

— De ce?

— Nu știu!

— Pot să te ating din nou. Pot s-o iau de la capăt și să te fac să te simți bine.

— Nu-i nevoie.

A tăcut.

S-a ridicat și s-a dus la toaletă. Când s-a întors, s-a băgat sub așternuturi și m-a cuprins în brațe.

— Îmi pare rău.

— Și mie.

Deși nu știam unde greșisem, eram convinsă că așa se întâmplase.

— N-ai de ce să te scuzi. A fost vina mea, mi-a spus Jonathan.

N-aveam nici cea mai vagă idee cum ar fi trebuit să-i răspund, așa că, decât să risc și să spun o prostie, am preferat să tac. Jonathan s-a răsucit pe spate. În cele din urmă, am adormit amândoi, deși a părut să dureze mai mult decât de obicei.

M-am trezit după câteva ore și n-am mai putut adormi, îngrijorată că micul incident de mai devreme avea să-l convingă pe Jonathan că era ceva în neregulă cu mine și că eram cea mai groaznică iubită din lume. Mi-am derulat în minte scena din nou și din nou, până la momentul în care el modificase rutina noastră. Atunci s-a întâmplat ceva ciudat. Dorința pe care nu putusem să mi-o prelungesc mai devreme m-a invadat din nou. N-aveam suficientă experiență încât să știu că uneori se întâmplă așa, că poate fi imprevizibilă și trecătoare, întorcându-se când te aștepți mai puțin.

Eram dezbrăcați. Jonathan stătea întins pe-o parte, nu chiar lipit de mine – pentru că, deși începuse să-mi placă să mă cuibăresc lângă el după ce făceam sex, recunoscusem că mi-era greu să adorm în brațele lui –, dar suficient de aproape încât să-mi simtă prezența când mă mișcam. M-am întors cu fața la el și mi-am lipit corpul de al lui. Mă excita senzația pe care mi-o isca goliciunea lui, căldura pielii, dar și faptul că nu știa ce făceam.

M-am lipit mai mult de el și s-a mișcat, fără să se trezească. Am simțit că începea să aibă erecție, iar asta m-a derutat.

Cum trebuie să procedez acum? Ce se întâmplă dacă-l ating?

L-am sărutat ușor pe gât și, prinzând curaj, i-am strecurat o mână între picioare și i-am cuprins penisul cu degetele, așa cum mă învățase. S-a trezit cu un geamăt atât de profund, că m-am speriat.

— E OK că am făcut asta?

Mi-am retras repede mâna, în caz că gestul meu îl deranjase. El mi-a luat-o și a dus-o la loc.

— E mai mult decât OK. E super! Doar că m-ai luat prin surprindere.

Mi-a răspuns gâfâit, ca și când îi era greu să respire. Apoi m-a sărutat pasional, iar eu i-am răspuns la fel.

Jonathan voia mereu să ținem lumina aprinsă când făceam sex. Janice mi-a explicat motivul: bărbații sunt mai ușor de stimulat vizual decât femeile. Asta nu mă deranja, dar mi-era greu să suport acea latură a intimității care presupunea să stăm față în față. Când Jonathan mă atingea, se uita în ochii mei, dar eu trebuia să-i țin închiși ca să mă pot concentra. Bezna din camera de hotel nu permitea contactul vizual, iar asta a descătușat în mine ceva cu totul nou. Mă simțeam sigură pe mine, lipsită de inhibiții, stăpână pe situație. Ne-am transformat într-un vârtej de mâini și guri, fiecare încercând să ofere mai multă plăcere decât primea. Mi-a sărutat tot corpul, de sus până jos, iar când și-a strecurat gura între picioarele mele, nu l-am mai oprit, pentru că voiam s-o facă. A fost intens, dar nu copleșitor. Când m-au invadat senzațiile alea incredibile, l-am apucat de păr și am strigat atât de tare, încât am sperat să nu dau niciodată ochii cu oamenii din camera de alături.

Jonathan s-a întins să ia prezervativul de pe noptieră.

— La naiba, ce se întâmplă? a exclamat când l-am încălecat.

A început să râdă. Am râs și eu, pentru că în sfârșit pricepeam. Făceam exact ce dorise el să fac, ceva mai devreme. Nu era vorba neapărat de sex, ci de faptul că voiam să renunț la rutină și să încerc ceva nou.

Era atât de bine, încât nu voiam să se termine niciodată. Nu credeam că era posibil să mă simt și mai apropiată de Jonathan, dar în noaptea aia, în camera de hotel, am aflat că apropierea dintre doi oameni nu cunoaște limite.

Dintre toate premierele pe care le-am trăit alături de Jonathan, pe asta am prețuit-o cel mai mult.

24
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1991

Când am intrat în sala mare, palmele mele au început să transpire. Murmurul vocilor jucătorilor umplea încăperea și am simțit că pulsul meu o lua razna. Ne număram printre puținele echipe de studenți fără antrenor, așa că eram pe cont propriu și trebuia să ne bazăm unii pe alții pentru sfaturi și sprijin. Dacă unul dintre membrii echipei n-ar mai fi putut participa la competiție și ar fi trebuit să-i iau locul, nu cred că m-aș fi descurcat.

— Ești agitat? l-am întrebat pe Jonathan. Eu am emoții mari.

A zâmbit și m-a luat de mână, de parcă n-avea nicio grijă pe lume.

— N-am emoții. Sunt pregătit. Avem o echipă excelentă. Am un presentiment bun.

Pe lângă Eric și Jonathan, din echipă mai făceau parte un masterand la Fizică, pe nume Vivek Rao, și Casey Baumgartner, un student din anul întâi, din Wisconsin, extraordinar de talentat la șah.

În ziua aia, l-am urmărit pe Jonathan jucând, fascinată de talentul lui și foarte mândră că tipul ăsta inteligent și bun era al meu. A fost limpede încă de la început că echipa din Illinois avea șanse să se califice în finală și, pe măsură ce zilele de competiție treceau, continua să câștige.

Am avut grijă de Jonathan așa cum el avusese adesea grijă de mine. M-am asigurat că aveam ceva de mâncat și de băut pentru el, în pauzele dintre partide. Am notat mereu cu cine urma să joace, când și unde. L-am ajutat să se relaxeze și, la sfârșitul zilei, când ne întorceam în camera noastră de hotel, mă simțeam un pic ca și când ne-am fi jucat de-a soțul și soția. Deși nu eram genul de persoană care visează la cereri în căsătorie și la o casă în doi, mi-a plăcut mult să împart același spațiu cu Jonathan, chiar și numai pentru o vreme.

M-am simțit în siguranță, fericită și liniștită.

În ultima zi a campionatului, Vivek Rao l-a învins pe Gata Kamsky din șaptezeci și trei de mutări, în partida celei de-a patra runde, obținând astfel trofeul pentru Universitatea din Illinois. În timp ce ne strângeam în jurul lui Vivek, țipând și ovaționând, m-a surprins faptul că simțeam o umbră de regret din cauză că nu apucasem să joc.

Apoi, amețiți de victorie, am dat năvală în barul hotelului, înconjurați de numeroși membri ai echipelor adverse. Jonathan pășea în fața mea, făcându-mi loc și ținându-mă strâns de mână în timp ce mă trăgea prin mulțime, către o masă micuță. Odată ce am revendicat-o, m-a pus să mă așez pe un scaun înalt, cu spatele la perete.

— E în regulă dacă stăm aici? m-a întrebat.

Era gălăgie și trebuia să strige un pic ca să-l aud, dar, spre surprinderea mea, *era* în regulă. Datorită poziției mele, puteam să văd tot ce se petrecea în jur, fără ca nimeni să mă împingă sau să-mi invadeze spațiul personal. Aveam un perete la stânga, iar Jonathan stătea la masă, în dreapta mea, așa că mă simțeam protejată. A comandat o bere pentru el și m-a întrebat ce vreau să beau.

— Au șpriț cu suc? am întrebat.

— Sunt sigur că da. Ce fel de suc vrei?

— De cireșe.

Asta aducea mereu Janice acasă, când se ducea la cumpărături.

Mi-a plăcut să stăm acolo, să mâncăm *nachos* și să beau șpriț, dar, un pic mai târziu, formația care până acum se pregătise într-un colț a început să cânte. Simțeam vaietul chitarei și tunetul tobelor asemenea unor cuțite înfipte în timpanele mele. Mi-am acoperit urechile și am închis ochii, încercând să țin la distanță zgomotele groaznice.

Jonathan mi-a tras mâinile deoparte de pe urechi și a strigat:

— Annika, ce s-a întâmplat?

— E prea tare.

Mi-am acoperit iar urechile, pentru că simțeam că avea să-mi explodeze creierul și că timpanele aveau să-mi sângereze. Jonathan și-a pus brațul pe după umerii mei și m-a ajutat să ies din bar. Când am ajuns în hol, m-a așezat pe o bancă și s-a lăsat pe vine, în fața mea.

— Ești bine?

— Muzica era prea tare!

— Așa e.

Mi-a luat mâinile într-ale lui.

— Vrei să ne întoarcem în cameră?

— Se poate?

— Sigur. Rămâi aici. Mă duc să plătesc consumația și mă întorc imediat.

Când am ajuns în cameră, liniștea sublimă care domnea aici m-a alinat și mi-a calmat țiuitul din urechi. Jonathan m-a luat în brațe.

— E mai bine?

Nu i-am răspuns la întrebare. În schimb, am șoptit:

— Te iubesc, Jonathan.

— Și eu te iubesc. M-am tot gândit cum să ți-o spun.

— Dacă te-ai gândit, de ce nu mi-ai spus, pur și simplu?

— Pentru că, atunci când i-o zici cuiva pentru prima oară, speri să ți se răspundă la fel. Și, dacă nu ești foarte sigur c-o să fie așa…

— De ce nu ți-aș răspunde la fel? Tocmai ți-am spus că te iubesc.

Și crezusem că eu eram cea bulversată de relații și de tot ce are legătură cu ele!

— Poate că eram puțin îngrijorat că n-o să se întâmple așa. Nu știu mereu ce se întâmplă în căpșorul ăsta, a zis el, ciocănind ușor în tâmpla mea.

— Eu nu știu niciodată ce e în capul celorlalți. E ca și când ai vizita o țară a cărei limbă n-o cunoști; încerci din răsputeri să pricepi, dar, ori de câte ori comanzi un suc, ți se aduce lapte. Și nu suport chestia asta.

Jonathan a zâmbit.

— Te iubesc, Annika. Te iubesc foarte mult.

— Și eu te iubesc.

Când am rememorat momentele petrecute la hotelul Palmer House, mi-am dat seama că au fost printre cele mai fericite din viața mea.

25
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1992

— Ești emoționată? m-a întrebat Janice în timp ce stăteam în mica sală de așteptare a centrului medical studențesc.

— De ce să fiu? Nu mi-ai spus că aș avea motive.

— Adevărat, dar am crezut că până acum n-ai mai fost la un control ginecologic.

— Păi, n-am mai fost.

Mama mă dusese la un control medical general înainte să plec la facultate. Medicul mă întrebase dacă eram activă sexual, eu îi spusesem că nu.

— De ce m-ai întrebat dacă sunt emoționată? Doare?

— Nu. Poate fi un pic neplăcut, dar senzația trece foarte repede. O să fii bine.

Am completat formularul pe care mi-l dăduse asistenta medicală de la recepție și i l-am înapoiat.

— Ai fost și tu aici, la control? am întrebat-o pe Janice când m-am întors la locul meu.

— Da. Toată lumea vine aici sau la Planificare Familială.

Asistenta mi-a strigat numele.

— O să te aștept aici, mi-a spus Janice, răsfoind o revistă. Vino să mă iei când termini.

Asistenta m-a cântărit și mi-a măsurat tensiunea. Apoi mi-a dat un halat de unică folosință și mi-a spus să mă dezbrac complet, așa că am coborât de pe masa de consultație și am început să-mi scot hainele.

— Ah! Stați puțin… Vă las singură.

Rămăsesem doar în lenjerie intimă. Mi-am scos chiloții și i-am lăsat să cadă pe podea, alături de celelalte haine. Halatul era puțin mai complicat de

îmbrăcat și asistenta mi-a arătat cum să-l aranjez așa încât să se deschidă în față. Apoi mi-a dat un prosop de hârtie, ca să mi-l așez în poală.

— Îl anunț pe doctor că sunteți gata.

— Bine.

Medicul semăna un pic cu tata. Mai târziu, când i-am spus asta lui Janice, mi-a zis că pe ea ar fi șocat-o, dar în clipa aia, n-am dat importanță. În general, medicul mi s-a părut blând și neamenințător.

În clasa a cincea, aflasem informațiile de bază despre reproducere. Mama nu pierduse vremea cu subiectul ăsta. Se limitase la a mă ajuta când îmi venise ciclul prima oară. Despre sex învățasem doar de la Jonathan, din practică.

În timpul examinării, i-am pus o mulțime de întrebări doctorului, începând cu palparea sânilor.

— Puține femei sunt la fel de interesate ca tine de subiectul ăsta. E admirabil că ești atât de dornică să înțelegi tot procesul, m-a lăudat medicul.

— Vreau să știu cum funcționează corpul meu.

Nu înțelegeam de ce n-ar vrea toată lumea să știe asta.

Când examinarea a luat sfârșit, doctorul mi-a spus să urc din nou pe masă.

— În formularul pe care l-ai completat scrie că vrei să începi să iei pilule contraceptive și că ești activă sexual.

— Da. Cu prietenul meu, Jonathan. Ne iubim.

Medicul a zâmbit.

— Mă bucur când aud de câte un cuplu de îndrăgostiți.

După vacanța de iarnă, fusesem foarte nerăbdătoare să mă întorc la facultate, ca să-i povestesc lui Janice că eu și Jonathan ne spuseserăm „te iubesc”. Dar, când îi descrisesem cum se petrecuse totul, Janice exclamase:

— A!

Cunoșteam semnificația acestei reacții.

— Am procedat greșit? întrebasem eu, cu vocea sugrumată de panică.

Bineînțeles că greșisem. De ce-ar fi fost altfel decât toate celelalte ocazii când o dădusem în bară?

— Nu, deloc. Doar că de obicei băiatul o spune primul.

— În clipa în care mi-am dat seama că-l iubesc, am vrut să i-o zic imediat. Nu știam că există reguli pentru așa ceva!

Janice îmi cuprinsese mâinile într-ale ei.

— Știi ce? E o regulă idioată. De fapt, nici măcar nu e o regulă. Nu contează cine o spune primul. Tot ce contează e că-l iubești și că el te iubește.

Voiam s-o cred. De când reîncepuse facultatea, Jonathan îmi mai declarase de vreo șapte ori că mă iubește și de fiecare dată o spusese primul.

— Ce metodă contraceptivă folosești acum? m-a întrebat doctorul.

— Prezervative. Dar colega mea de cameră, Janice, crede că sunt pregătită să iau pilula.

— Tu ce crezi?

— Același lucru.

Doctorul mi-a explicat cât de important era să iau pilula cu regularitate. Preferabil, la aceeași oră, în fiecare zi.

— Abia după ce le iei treizeci de zile consecutiv o să fii complet protejată. Dacă uiți să iei una, asigură-te că folosești o metodă contraceptivă de rezervă, până când termini folia.

Janice își ținea pilulele pe noptieră și lua câte una în fiecare dimineață, dar eu am hotărât să le țin pe ale mele în poșetă. Petreceam multe nopți la Jonathan, însă uneori rămânea el la mine. Dacă le țineam în poșetă, le-aș fi avut mereu cu mine, indiferent unde hotărâm să dorm.

Am vorbit cu doctorul despre sexul protejat și mi-a spus că mă puteam proteja asigurându-mă că toate persoanele cu care întrețineam relații intime își făceau analize pentru depistarea bolilor cu transmitere sexuală. Medicul m-a întrebat dacă mai aveam vreo nelămurire, dar nu mai aveam. Mă simțeam atât de matură și de responsabilă! Janice începuse să ia pilula încă din ultimul an de liceu, dar pentru mine era un teritoriu necunoscut. Tocmai fusesem primită într-un club feminin special și eram mândră că făceam parte din el, pentru că mă săturasem să fiu mereu în urmă, în toate privințele.

Până acum, ultimul an de facultate se dovedise a fi cel mai bun din viața mea. Aveam un iubit, participasem la un campionat de șah și, cu toate că nu contribuisem direct la victoria echipei, nivelul abilităților mele de șahistă îmi dăduse dreptul să fac parte din ea. Manifestam multă responsabilitate în privința sănătății mele sexuale, lucru care-mi dădea o satisfacție imensă. În

plus, cu fiecare zi, mă apropiam tot mai mult de cariera la care râvneam de atâta vreme.

Viața era din ce în ce mai frumoasă și începeam să cred că viitorul meu era la fel de luminos precum îmi promisese Janice.

Mai târziu, Jonathan a venit să mă conducă la cursuri.

— Azi-dimineață am fost la centrul medical din campus, am spus eu, în timp ce-mi luam haina și rucsacul și încuiam ușa.

— Te simți rău?

— Am fost să mi se prescrie pilula.

Jonathan s-a oprit din mers.

— Pilula contraceptivă?

— Mai există vreuna căreia i se zice „pilula”?

— Nu cred. Serios? Ai început s-o iei?

— Așa procedează femeile care au relații monogame. Janice mi-a zis că ar ușura totul și că probabil ți-ar plăcea.

— Păi, da. Îmi place mult ideea.

— N-o să fiu protejată decât după ce le iau treizeci de zile consecutiv. Și doctorul mi-a spus că trebuie să-ți faci analize. Nu pot să fac sex fără prezervativ dacă nu știu că n-ai nicio boală cu transmitere sexuală.

— Te asigur că n-am nicio boală de genul ăsta.

— Doctorul a spus că s-ar putea să zici asta.

— Annika, o să-mi fac analizele. Promit.

M-a strâns de mână și m-a sărutat.

— O să fie super.

26
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN

Unul dintre prietenii lui Jonathan dădea o petrecere, iar Jonathan voia să mergem și noi. Adusese vorba despre asta dimineață, la micul dejun, dar nu reținusem detaliile, pentru că petrecerea nu mă prea interesa. Eram obosită, aveam crampe și mă durea spatele, iar vremea mohorâtă nu îmi îmbunătățea deloc starea de spirit. Era mult mai frig decât de obicei pentru începutul lunii aprilie și plouase toată ziua. Era genul ăla de ploaie rece care apare la trecerea dintre anotimpuri, când iarna s-a terminat, dar primăvara nu s-a instalat pe de-a-ntregul. Stătusem toată ziua cuibărită în patul lui Jonathan, alături de el și de o carte, iar ideea de a petrece toată seara așa mi se părea mult mai atractivă decât orice activitate în afara celor patru pereți ai dormitorului.

— O iau razna dacă mai zac mult în casă, a spus el, după cină. Nu e nevoie să stăm până târziu la petrecere. Dar tare aș vrea să te cunoască mai mulți prieteni de-ai mei.

Janice îmi spusese că Jonathan părea mereu mândru să fie văzut cu mine. Gândul ăsta mă făcea să mă simt bine, pentru că, înainte să-l cunosc, nu-mi imaginam c-o să fiu vreodată genul de fată cu care cineva se mândrește să fie văzut în public. Iar Janice îmi amintea mereu că în relații trebuie să faci compromisuri.

— Ca atunci când ai zis că Joe nu sărută grozav, dar are penisul mai mare decât majoritatea băieților? o întrebasem.

— Am spus eu așa ceva? se mirase Janice.

— Da. După ce ai băut al șaptelea șpriț.

Însă în urmă cu câteva săptămâni locul lui Joe fusese ocupat de un masterand care se deplasa peste tot cu bicicleta și al cărui penis, din spusele lui Janice, era doar de dimensiuni medii.

— În schimb, are mâini magice, completase colega mea de cameră.

Jonathan făcuse multe concesii pentru mine și nu era nevoie ca Janice să mi-o spună. Mă îndepărta de zgomotele puternice înainte ca ele să mă

copleșească. Era mereu amabil cu oamenii, cu animalele, cu străinii. Mă făcea să mă simt specială și inteligentă.

Jonathan voia să mergem la petrecere, iar eu doream să fiu genul de iubită care acceptă compromisuri și face concesii. Așa că, la nouă și jumătate seara, ne-am îmbrăcat și am pornit prin ploaie către petrecere.

Mi-a plăcut mai mult decât mă așteptasem. Numele gazdei era Lincoln și am schimbat cu el câteva vorbe, când Jonathan ne-a făcut cunoștință. Din motive necunoscute, iubita lui Lincoln m-a plăcut imediat când m-a găsit așezată pe podea, în capătul holului, jucându-mă cu cea mai grasă pisică pe care o văzusem vreodată. Pe fată o chema Lily, iar pisica – al cărei nume era Tiger, în ciuda faptului că n-avea nici măcar o dungă – era a ei. Am descoperit că lui Lily îi plăceau pisicile aproape la fel de mult ca mie. I-am povestit despre Domnul Bojangles și i-am sugerat să-i cumpere lui Tiger o minge cu clopoțel.

— Dar să scoți clopoțelul, pentru că o să te înnebunească zgomotul. E oribil, i-am zis eu.

— Tiger urăște mingile, dar adoră sforile.

Lily a dispărut brusc și, când s-a întors, aducea un băț cu o bucată de sfoară legată la un capăt. Tiger parcă a luat-o razna când a văzut jucăria, iar eu și Lily ne-am jucat pe rând, în timp ce pisica vâna sfoara.

Nu-mi dădeam seama dacă bunăvoința ei era sinceră. Încă îmi venea greu să disting adevăratele intenții ale celorlalți, deoarece aflasem pe propria-mi piele că uneori oamenii se poartă frumos doar pentru că vor ceva de la tine.

— Nu-ți plac petrecerile? am întrebat-o eu pe Lily, în cele din urmă.

Având în vedere că iubitul ei era gazda, m-a surprins că prefera să stea pe hol, cu o străină.

— Îmi plac, dar eu nu beau, iar Line și amicii lui devin gălăgioși după câteva beri.

— Nici eu nu prea beau. De fapt, beau, dar e vorba de un gust care se educă, și încă nu l-am educat suficient.

Jonathan a scos capul pe hol.

— Hei, aici erai, a zis el și s-a lăsat pe vine, lângă mine și Lily. Văd că ți-ai făcut o prietenă.

— Te referi la Lily sau la pisică? am întrebat eu.

— La amândouă, a răspuns Lily.

Jonathan a zâmbit larg.

— Ești bine? m-a întrebat.

— Sigur, i-am răspuns, pentru că voiam să-i demonstrez că era OK să mă ia cu el la petreceri și că mă integram.

Nu mă deranja că deocamdată interacționasem doar cu o fată și cu pisica ei.

Lily avea dreptate: mai târziu, gașca a devenit gălăgioasă. Tiger a dispărut pe la unsprezece și jumătate noaptea, când holul s-a umplut de oameni care se foiau peste tot. Eu am găsit un locșor lângă oficiul lipit de bucătărie și am stat o vreme acolo, singură. Sufrageria era plină ochi și nu voiam să-mi fac loc prin mulțime ca să-l caut pe Jonathan. În schimb, m-a găsit el, un sfert de oră mai târziu.

— Unde-ai dispărut? Te-am căutat peste tot. Mi-am făcut griji.

— Sunt prea mulți oameni în sufragerie, i-am zis. M-am gândit să mă ascund aici până la plecare.

— Hai să plecăm acum. Sunt gata să mă bag iar în pat. O să-mi iau la revedere de la Lincoln.

Jonathan m-a apucat strâns de mână și m-a condus prin mulțime. Lincoln se așezase pe canapea, cu Lily în poală. Mai mulți tipi erau așezați lângă el și câțiva stăteau în fața canapelei, discutând.

— Ea e prietena mea, Annika, a zis Jonathan.

— Bună, Annika! m-au salutat ei.

Mi-au zâmbit toți și m-am bucurat că venisem aici.

— Noi o s-o întindem, a zis Jonathan. Mersi pentru invitație. A fost super.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Annika, a spus Lily.

Eram amuțită de emoție și n-am reușit decât să dau din cap și să zâmbesc.

Un tip foarte înalt și blond, cu o barbă neuniformă, mi-a făcut cu ochiul.

— Când te plictisești de Jonathan, dă-mi un telefon. N-oi fi eu la fel de deștept sau de frumos și niciun copil-minune al șahului, dar sunt de treabă.

Toată lumea se uita la mine, fără să zică nimic. Am tăcut și eu, pentru că-l iubeam pe Jonathan și n-aveam să mă plictisesc de el niciodată. În plus, cu siguranță nu intenționam să-l sun pe tipul ăsta, pe care abia îl cunoscusem și despre care nu știam nimic. În schimb, Lily părea genul de persoană cu care aș fi vrut să mă întâlnesc din nou. Din nefericire, nu mă prea pricepeam să creez ocazii pentru întâlniri.

— Dacă aș fi în locul tău, n-aș aștepta de pomană, i-a zis Jonathan, cuprinzându-mă pe după umeri.

Toată lumea a râs, apoi Jonathan m-a tras mai aproape și m-a întrebat dacă eram pregătită de plecare.

I-am spus că da, pentru că era mare gălăgie. În plus, nu-l mai văzusem pe Tiger de ceva vreme și mă durea din nou spatele.

În drum spre casă, am urmărit ștergătoarele măturând ploaia de pe parbriz și m-am bucurat de mișcarea lor ritmică și de liniștea din camionetă. Era o adevărată alinare. Am încercat să-i povestesc lui Jonathan despre Lily și pisica ei, dar el se uita în față, la șosea, și-mi răspundea doar când îi adresam o întrebare directă. Mi-am dat seama că greșisem, dar nu știam când și de ce.

Acasă, m-am pregătit de culcare și m-am băgat sub așternuturi, dar Jonathan n-a venit lângă mine. Am citit o vreme, apoi m-am dus în sufragerie, să văd ce făcea. Butona telecomanda și pusese o bere pe măsuță.

— Nu vii în pat?

Jonathan a schimbat canalul TV.

— O să vin, la un moment dat.

— Nu înțeleg de ce ești supărat pe mine.

Voiam să știu ce făcusem, ca să nu repet greșeala.

— Nu sunt supărat, a negat el.

Ba da, iar eu nu eram atât de grea de cap încât să nu-i simt iritarea din voce.

— Ba ești. Și nu pricep de ce. Nu știu ce am făcut rău!

Jonathan a lăsat deoparte telecomanda.

— Trebuie să-mi dai ceva de care mă pot agăța, Annika. M-ai transformat într-un… *neghiob* îndrăgostit și tot ce primesc de la tine când fac gesturi romantice e o privire absentă. Când un tip se dă la tine, mai ales când e direct și pomenește de iubitul tău, mi-ar plăcea să te aud spunând că n-o să te intereseze niciodată altul, pentru că ai deja pe cineva. Cineva pe care susții că-l iubești. Așa că ajută-mă. Aruncă-mi câte-un *os* din când în când.

N-am priceput deloc partea cu osul, dar în sfârșit m-am lămurit că toată lumea așteptase să fac un fel de declarație despre sentimentele mele pentru

Jonathan. Furioasă, am strâns din pleoape. Eram foarte supărată pe mine. M-au năpădit lacrimi de frustrare.

— Dar am gândit asta! am strigat eu. Am zis-o în mintea mea, dar mi-a fost teamă că, dacă o spun cu voce tare, o s-o dau în bară și toată lumea o să mă creadă proastă. N-am mai fost îndrăgostită niciodată, așa că nu știu ce ar trebui să fac și să spun. Însă când intri tu în cameră, mi se relaxează tot corpul, pentru că îmi spun: „Jonathan e aici". Și nu vreau niciodată să pleci, chiar dacă e vorba doar de mersul la cursuri, la muncă sau la piscină. Vreau să fii mereu lângă mine. Iar atunci când mergem în diverse locuri și-mi faci cunoștință cu oameni, sunt atât de fericită că mă ține de mână cineva ca tine, că sunt lângă un om ca tine, încât nu mă mai gândesc la altceva. Te văd doar pe tine și-mi zic: „Jonathan vrea să fim împreună". Te iubesc mai mult decât am iubit orice altceva, poate cu excepția Domnului Bojangles, dar pe el nu-l iubesc prea mulți oameni. Probabil doar mama și cu mine și, poate, veterinarul, adică nu prea mulți, și asta mă întristează tare.

Când am terminat de vorbit, deja boceam, iar Jonathan m-a luat în brațe.

— Îmi pare rău, Annika. Îmi pare tare rău. N-am vrut să te fac să plângi. Știu că mă iubești. Mi-o arăți mereu, în felul tău special. Sunt un ticălos.

Și-a lipit fruntea de a mea și am rămas amândoi așa, cu ochii închiși, până când m-am oprit din plâns.

— Te simți bine? m-a întrebat el.

Mă ghemuisem ca o minge mică în poala lui și nu voiam să plec de acolo niciodată.

— Da.

— Te iubesc, Annika Rose.

Mi-a șters lacrimile și m-a sărutat pe frunte, pe obraji, pe buze.

— Te iubesc, Jonathan Hoffman.

A început să râdă.

— M-ai pus în aceeași oală *cu pisica* ta.

— Dar îl iubesc pe Domnul Bojangles!

— Știu. Îl iubești la fel de mult ca pe mine. Și e amuzant, pentru că nu încerci deloc s-o ascunzi.

— Dar *de ce* e amuzant?

— Fiindcă majoritatea oamenilor țin la partenerii lor un pic mai mult decât la animalele de companie. Și, chiar dacă nu-i așa, probabil că n-o spun cu voce tare.

— Poți să-i iubești pe amândoi.

— Da, așa e.

Jonathan m-a sărutat din nou și, în scurt timp, nu mai vorbeam deloc. Janice mi-a spus că făcuse mai mult sex de împăcare cu Joe decât cu orice alt tip cu care avusese o relație. Mi-a povestit că, datorită sexului de împăcare, certurile meritau osteneala și, având în vedere cum m-am simțit în noaptea aia, când am făcut-o pe canapeaua lui Jonathan, trebuie să-i dau dreptate, deși canapeaua nu era nici pe departe la fel de comodă ca patul.

— Vreau să locuim împreună după absolvire, mi-a spus Jonathan după ce am făcut sex. Sunt o grămadă de biblioteci în New York. O să ne angajăm amândoi și o să mergem seara la cursurile de masterat. Probabil că o să trăim într-un apartament de rahat, chiar mai mic decât ăsta, dar într-o zi o să câștig suficienți bani încât ne vom permite să locuim oriunde vrem. Spune că vii cu mine, Annika!

I-am repetat că-l iubesc, apoi i-am zis că aveam să vin cu el.

27
Jonathan

CHICAGO
AUGUST 2001

Când Annika și cu mine ajungem la restaurant, Nate și noua lui prietenă așteaptă așezați la bar. În mod clar, femeia e genul lui Nate sau cel puțin se încadrează în tipologia femeilor cu care a tot ieșit la întâlniri după divorț: puțin sub treizeci de ani, în haine de club, drăguță. Abia după ce o să ne așezăm și-o să începem să vorbim o să-mi dau seama dacă e mai răsărită decât tipa de dinainte, care vorbea nonstop despre emisiunea *Survivor* și bea multe cocktailuri daiquiri, care, după cum se exprima ea, îi făceau creierul să înghețe.

Dau mâna cu Nate.

— Ea e Sherry, mi-o prezintă el.

— Mă cheamă Jonathan. Mă bucur să te cunosc. Ea e Annika.

Annika zâmbește, îi întinde mâna și menține o clipă contactul vizual cu amândoi. Poartă o fustă lungă, strânsă în talie, care contrastează puternic cu rochia superscurtă și cu tocurile amețitoare ale lui Sherry. Dar bluza Annikăi e ușor mulată exact acolo unde trebuie și încă de când am ajuns acasă la ea am tot aruncat priviri aprobatoare spre decolteul ei adânc, în anchior. Nate o cântărește din ochi și-mi aruncă o scurtă privire aprobatoare, pe care o ignor, pentru că nu mai avem douăzeci de ani. În plus, el nu poate să-mi citească gândurile, așa că nu știe ce cred eu despre decolteul Annikăi.

Ne așezăm și citesc lista de băuturi. Nate o întreabă pe Sherry ce ar vrea să bea, iar ea răspunde „Chardonnay” ca și când a avut o zi grea, una din zilele alea peste care poți să treci doar bând un pahar cu vin.

— Vrei un pahar cu vin sau preferi asta? o întreb pe Annika, arătând spre numele băuturii nonalcoolice pe care o oferă restaurantul: un amestec de suc de mango, de merișoare și de portocale, cu un strop de bere de ghimbir.

— O să comand Chardonnay, spune Annika.

— Jonathan mi-a povestit că ești bibliotecară, i se adresează Nate.

— Așa e.

Nate așteaptă ca Annika să-i dea mai multe amănunte, dar e întâmpinat cu tăcere.

— Unde lucrezi? întreabă el în cele din urmă.

— La Biblioteca „Harold Washington”.

— De cât timp?

— De șase ani, trei luni și treisprezece zile. Tu de când ai jobul actual?

Nate izbucnește în râs.

— Nu știu dacă pot să răspund la fel de precis ca tine. M-ai luat la faza asta.

Annika îmi aruncă o privire scurtă, încercând să-și dea seama dacă el glumește, așa că-i zâmbesc.

— Nu-l asculta. Pun pariu că poate să-ți spună precis când o să iasă la pensie, până la ultimul minut.

— M-ai prins, zice Nate.

— Tu cu ce te ocupi, Sherry? o întreb pe însoțitoarea prietenului meu.

— Sunt om de știință.

Aha. Nu mă așteptasem la răspunsul ăsta.

Nate nu se obosește să-și ascundă rânjetul: probabil că ardea de nerăbdare să-mi dezvăluie acest mic detaliu. Fata care bea cocktailuri daiquiri era între joburi și nu părea deloc interesată să-și îndrepte situația profesională în viitorul apropiat. Nate s-a despărțit de ea în scurt timp.

Chelnerița ne aduce băuturile, iar Annika gustă cu prudență din a ei.

— Îți place? o întreb.

— E foarte bun.

Își ține buzele puțin, probabil pentru că vinul e un pic mai sec decât se aștepta.

— Trebuie să mă duc la toaletă, anunță Sherry, apoi se uită la însoțitoarea mea. Vrei să vii cu mine?

— Nu, răspunde Annika, strâmbându-se și folosind același ton cu care ar refuza o obturație de canal.

Sherry se uită la ea, nedumerită.

— Nu?

Annika tace o secundă. Apoi își dă deoparte șervetul din poală și zâmbește.

— De fapt, da. Merg și eu la toaletă.

Îmi mențin chipul inexpresiv, dar în sinea mea râd. Reacția ei sinceră la cea mai răspândită convenție socială feminină e foarte comică, dar a vorbit cu atâta farmec – fără urmă de sarcasm –, încât există o mare posibilitate să fiu singurul care își dă seama că, de fapt, Annika nu s-a răzgândit din senin. Pur și simplu a durat câteva secunde să caute în minte care e reacția socială adecvată. Nu e de mirare că era atât de obosită după cina formală organizată de compania mea. Trebuie să fie extenuant pentru ea, iar gândul ăsta mă face să fiu și mai protector.

— E întotdeauna atât de sinceră? mă întreabă Nate, după ce fetele pleacă de la masă.

Sorb din băutura mea.

— Întotdeauna. Ce-i în gușă, și-n căpușă. Fie că Annika te place, fie că nu, fii sigur că o să afli, spun eu râzând.

— Fără jocuri, fără abureală. Pun pariu că e plăcut. Ai avut dreptate. E frumoasă.

— Și pe dinăuntru e la fel.

În ciuda felului ei foarte direct de a vorbi, nu pot să mi-o imaginez spunând ceva răutăcios despre altcineva. A fost hărțuită de multe ori, a suportat foarte multe abuzuri, așa încât niciodată nu i-ar provoca altuia stânjeneală, în mod intenționat.

— Deci, până la urmă, chiar voia să vă împăcați.

— Amândoi voiam.

N-o să-i spun niciodată lui Nate și nici Annikăi că fusesem cât pe ce să nu mai acord relației a doua șansă. Dar acum nu mai contează.

Sherry și Annika se întorc de la toaletă. Sherry ia o gură zdravănă din paharul ei cu vin, iar Annika o imită, înecându-se ușor.

— Vinul e excelent. Exact ce-mi trebuie după o zi ca asta, zice Sherry.

— Și pentru mine la fel, spune Annika oftând.

— Asta e soiul meu favorit de Chardonnay, dar uneori prefer un Sauvignon Blanc răcoros. Iar în unele zile, singurul lucru care mă remontează e un pahar uriaș de Cabernet, zice Sherry. Tu ai un vin preferat? o întreabă pe Annika.

— Pentru mine nu prea contează. În facultate beam șpriț cu suc, dar acum nimeni nu mai comandă așa ceva.

Rămân nemișcat, cu paharul la jumătatea drumului spre buze, așteptând reacția lui Sherry.

— Da! Ce vremuri! *Adoram* șprițul cu aromă de pepene verde.

— Mie îmi plăcea cu aromă de cireșe. Mi se înroșeau buzele după ce îl beam, povestește Annika.

— Dar erau foarte dulci. N-aș mai putea să beau asta.

— A, nici eu, zice Annika peste câteva secunde, înfiorându-se de parcă nici ea nu se poate închipui făcând așa ceva.

Este adorabilă. În plus, sunt sigur că ar bea un șpriț cu suc de cireșe chiar acum, dacă i-aș pune unul în față.

Doamnele își golesc paharele și, când chelnerița le întreabă dacă mai vor vin, amândouă acceptă.

— Probabil că-ți plac cărțile, din moment ce lucrezi într-o bibliotecă, spune Sherry.

— Îmi plac cărțile mai mult decât îmi plac majoritatea oamenilor.

Nate și Sherry își înăbușă un hohot, dar reacția lor n-are nimic condescendent. Chiar e plăcut să ai o relație cu o femeie care își asumă propriile alegeri. Când eram însurat cu Liz, uneori comportamentul ei era la fel de cameleonic ca al Annikăi, însă, în cazul fostei mele soții, purtarea asta n-avea de-a face cu integrarea în societate, ci mai degrabă cu manipularea competitorilor ei din domeniul afacerilor. Chiar dacă nu e corect să scuz unul dintre scopuri, în vreme ce îl denigrez pe celălalt, tot o fac.

Cina continuă fără incidente. După ce terminăm de mâncat, refuzăm toți oferta chelneriței de a ne aduce desert, iar Nate comandă al treilea rând de băuturi. Annika nici măcar n-a terminat al doilea pahar. E îmbujorată și se sprijină de spătarul scaunului, în locul poziției rigide, pe care de obicei o adoptă în public. Nate, Sherry și eu suntem amețiți, dar statura Annikăi și toleranța ei scăzută la alcool potențează efectul vinului. A băut mai mult decât am văzut-o bând vreodată și, când termină al doilea pahar, se uită prudentă la al treilea.

— Nu-i nimic dacă nu vrei să-l bei, o asigur eu.

— Nu vreau să-l beau.

Răspunsul ei tăios îmi amintește că n-ar trebui să presupun automat că are nevoie să-i vin în ajutor.

Chiar dacă a refuzat a treia băutură, vinul încă își face efectul. Îi pun lui Sherry câteva întrebări despre munca ei, iar ea vorbește despre o subvenție pe care speră s-o primească.

— Dar nu reușesc să-l conving pe șeful meu, adaugă Sherry.

— Să nu permiți niciodată cuiva care n-are puterea să-ți spună da să-ți spună nu, zice Annika.

Teoretic, așa e, însă în cazul de față sunt sigur că șeful lui Sherry are puterea să spună și da, și nu.

— A cui e replica asta? întreabă Sherry.

Șovăie. Pare că nu știe încotro bate Annika.

— A lui Eleanor Roosevelt. Cunoști citatele ei?

— Știu câteva, răspunde Sherry.

— Prietena mea cea mai bună mi-a făcut cadou o carte cu expresii celebre de-ale ei. „Fă în fiecare zi un lucru de care ți-e frică” m-a ajutat să supraviețuiesc când aveam douăzeci de ani. „Fă ceea ce simți că e bine, pentru că oricum o să fii criticat.”

Până în momentul de față s-a descurcat foarte bine, iar comportamentul ei neobișnuit ar fi putut trece neobservat, dacă s-ar fi oprit după un citat-două. Însă când Annika abordează un subiect care o pasionează, îi e greu să se oprească. Recită citat după citat, cu fața îmbujorată de vin și de entuziasm. Gesticulează în timp ce vorbește, iar mișcările ei devin din ce în ce mai apăsate. Sherry și Nate sunt în continuare politicoși, dar apoi, când își dă seama că a lăsat garda jos și a monopolizat discuția,

Annika tace brusc și se înroșește mai tare, trecând de la entuziasm la rușine.

Nimeni – nici măcar eu – nu știe ce să spună.

În timp ce mă gândesc cum ar fi cel mai bine să gestionez momentul, Sherry se apleacă spre Annika și îi strânge mâna.

— E în regulă. Am un nepot care îți seamănă mult.

Poate pentru prima oară în viață, Annika și cu mine schimbăm aceeași privire șocată. A ei se transformă rapid într-o expresie de rușine copleșitoare. Se ridică de la masă și iese în fugă din restaurant.

— Îmi pare foarte rău, zice Sherry. Poate că nici eu n-ar fi trebuit să beau al treilea pahar. A vorbit gura fără mine.

— Nu-i nimic. Pur și simplu nu prea vorbește despre subiectul ăsta.

Nici măcar cu mine.

— Să-mi spui cât îți datorez pentru notă, îi zic lui Nate. Îți dau mâine banii. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sherry.

Împing scaunul, înșfac poșeta Annikăi și ies după ea.

O găsesc afară, pe trotuar, umblând agitată de colo colo și foindu-se de pe un picior pe celălalt. Nu încerc să-i împiedic mișcările. Vreau s-o alin și să-i șterg lacrimile care-i curg pe obraji, dar în schimb opresc un taxi și urcăm repede, apoi îi dau șoferului adresa ei.

28
Jonathan

CHICAGO
AUGUST 2001

Înainte ca taxiul să ajungă la adresa ei, Annika se oprește din plâns și începe să respire adânc și rar. Când intrăm în apartamentul ei, se ghemuiește pe canapea. Nu vrea să se uite la mine. Mă așez lângă ea și aștept. Abia după cinci minute vorbește.

— Voiam să-ți arăt că m-am schimbat, că nu mai sunt aceeași persoană ca în facultate.

Are tonul unui om învins.

— Ei bine, ghici ce? Nu te-ai schimbat chiar așa de mult. Ești aceeași fată de care m-am îndrăgostit la douăzeci și doi de ani. Și am o veste pentru tine: îmi place fata aia, mi-a plăcut dintotdeauna și n-am spus niciodată că *vreau* să se schimbe.

Annika întoarce puțin capul spre mine, curioasă.

— Sherry n-ar fi trebuit să-ți vorbească așa, îi zic eu. A fost foarte arogantă. În plus, nu era nici locul, nici momentul potrivit. Dar chiar credeai că nu știu care e problema?

Fața i se schimonosește. La naiba! Asta credea.

— Mă străduiesc atât de tare să fiu asemenea celorlalți! strigă ea. Petrec ore în șir analizând care ar fi comportamentele potrivite, spune ea și schițează cu degetele ghilimele în aer, marcând ultimele două cuvinte. N-o să reușesc niciodată! Știi cum e să fii ca mine? E cel mai frustrant lucru din lume.

— Nici nu pot să-mi imaginez, recunosc eu.

— E ca și cum toată lumea din jurul tău are un exemplar din scenariul vieții, dar ție nu ți-a dat nimeni unul, așa că orbecăi și speri să supraviețuiești cumva. Dar de cele mai multe ori o dai în bară.

— Fosta mea soție ar fi fost capabilă să scrie ea însăși scenariul. Era expertă în situații sociale și de afaceri. Iar dacă avea de-a face cu un amestec între astea două, îi convenea și mai mult, pentru că era un as în

domeniu și n-avea de gând să se lase eclipsată de nimeni, nici măcar de soțul ei.

Cu atât mai puțin de soțul ei.

— Dar Liz n-ar fi oprit mașina pentru un animal rănit, zăcând pe marginea șoselei, dacă asta ar fi însemnat să-și dea programul peste cap câtuși de puțin. N-ar fi oprit deloc, chiar dacă ar fi avut tot timpul din lume.

— Cum?! strigă Annika.

Din cauza analogiei mele brutale, acum nu se gândește decât la ipoteticele animale rănite.

— Încerc să-ți explic că felul în care te descurci în lume n-o să fie niciodată mai important decât caracterul tău.

— Cum îți poți dori să ai o relație cu un om ca mine? Cum de te-ai îndrăgostit de cineva care se comportă așa cum mă comport eu?

— E mai ușor decât crezi.

Pufnește sarcastic, ca și când nu mă crede.

Annika mi-a împărtășit foarte multe dintre adevărurile ei dureroase. Poate că a venit vremea să-i destăinui și eu câteva de-ale mele.

— Când sunt lângă tine, am o părere mai bună despre mine însumi.

— Și asta se întâmplă pentru că măcar nu-mi semeni? se interesează Annika.

— Nu. Când ne-am cunoscut, trăiam o perioadă în care nu prea aveam încredere în mine. Și mi-am spus că măcar am o șansă cu tine.

Annika pare șocată, iar eu îmi trec mâinile prin păr și oftez.

— Însă mi-am dat seama repede că-mi supraestimasem mult șansele și că trebuia să lupt din greu dacă voiam să fii a mea, pentru că *nimic* nu era ușor la tine. Dar tocmai de-asta momentul în care ai început să mă accepți a fost cu totul special. Te-am văzut ieșind din carapace și am descoperit o grămadă de lucruri minunate despre tine, inclusiv cât de aprig mă iubeai. Nu ți-am pus niciodată loialitatea sub semnul întrebării, chiar și atunci când aș fi vrut să le arăți celorlalți ce simți pentru mine. Știam că nu te-aș răni niciodată.

Annika își ferește iar privirea.

— Și dacă există o femeie care e o combinație între mine și Liz?

Întrebarea mă descumpănește, pentru că m-am gândit și eu la ea, cu toate că mă detest pentru asta. Dar Annika are dreptate.

— Poate că există. Dar n-am nicio garanție că o s-o găsesc și, cu siguranță, nu am nicio garanție că se va îndrăgosti și ea de mine.

— Poți să ai pe oricine vrei, îmi zice ea.

— Dar nu înseamnă că pot să conving pe oricine să rămână cu mine. Liz m-a înșelat. S-a întâmplat când încă încercam să ne refacem relația, înainte să renunțăm la terapia de cuplu, care nu ne ajuta deloc, și să apelăm la avocați. Nu e vorba că am descoperit un e-mail pe care n-ar fi trebuit să-l citesc sau ceva de genul ăsta. Mi-a spus ea, în față. M-a înșelat cu un coleg de muncă de-al ei și a recunoscut doar fiindcă știa că o să mă doară. A avut exact efectul pe care-l dorea. Încă de la început, am fost convins că tu nu mi-ai face niciodată așa ceva. Eram conștient că, dacă ne împăcăm, exista riscul să te pierd din nou într-o zi, dar și că, dacă s-ar întâmpla, nu te-aș pierde din cauza altui bărbat, ci din cauza ta. Din cauza lucrurilor care se petrec în mintea ta. Poți să lași complet garda jos, să-mi spui sincer cu ce problemă te confrunți și ce simți? În mare, mi-am dat singur seama și vreau să știi că nu mă deranjează faptul că uneori ai nevoie de ajutor.

— Tina e de părere că probabil am o formă funcțională de tulburare de spectru autist. Aș putea da un test, ca să fiu sigură, dar de ce s-o fac? N-o să schimbe nimic.

— Chiar nu știu cum te-ar ajuta testul ăsta. Ți-a spus Tina ce-ai avea de câștigat?

— A zis că poate așa mi-aș găsi liniștea.

— Atunci, cred că ar trebui să-l dai.

Annika ezită.

— Și dacă, după ce fac evaluarea, se dovedește că n-am o tulburare de spectru autist și că sunt, pur și simplu, ciudată? Nu știu dacă aș suporta.

— Nu ești ciudată.

— Fii serios, Jonathan! Toată viața mea am fost *întruchiparea* ciudățeniei. Să nu-ți închipui că oamenii ca mine nu știu cum îi percep ceilalți. Dar, pentru noi, *voi* sunteți cei ciudați și noi trebuie să ne schimbăm, dacă vrem să ne integrăm în societate.

— Ai depășit multe obstacole ca să ajungi aici: hărțuirea de care ai avut parte în copilărie, cei care au încercat să profite de tine. E dureros că oamenii se poartă atât de urât unii cu alții.

— Nu vreau să ai o relație cu mine din milă.

— Nu mi-e milă de tine. Te admir. E nevoie de o forță incredibilă ca să faci ce ai făcut tu, și meriți toată fericirea din lume.

— Problema mea e ereditară, spune ea încet.

— Mi-am dat seama de asta încă din ziua în care am făcut cunoștință cu tatăl tău.

— O să regreți. O viață întreagă cu mine, o familie cu mine… O să ai de tras mult, exact ca mama.

Probabil că e cel mai intuitiv lucru pe care mi l-a spus vreodată. Deși Annika se chinuie să *identifice* emoțiile mele, să empatizeze cu mine, e foarte capabilă să le înțeleagă sensul.

— Singurul meu regret ar fi să ratez ocazia de a afla dacă relația noastră poate funcționa. Am crezut c-o să ne construim o viață împreună după facultate, dar te-ai răzgândit. Nu crezi că a venit momentul să vorbim despre asta? Dacă o să tot eviți chestiile dificile, indiferent cât de neplăcute sunt amintirile, nu știu cum vom face relația să funcționeze. Iar eu vreau foarte mult să funcționeze. Tu nu?

Annika încuviințează din cap.

— Știu că n-am procedat bine, dar eram devastată.

— Știu. Și eu am simțit același lucru.

O trag mai aproape și-mi lipesc fruntea de a ei, cum făceam pe vremuri. Închidem ochii și rămânem în poziția asta până când respirația i se calmează și o aud răsuflând ușurată.

— Dar acum sunt aici, cu tine.

— Întotdeauna ai fost cu mine, spune ea și-și lipește buzele de ale mele.

Avem timp să vorbim mai târziu și o să vorbim. Dar acum vreau să fac un singur lucru. Am așteptat zece ani și nu mai am răbdare.

Ne sărutăm pasional. Ne sărutăm așa cum nu se face în public, cu o sălbăticie pe care nu am trăit-o când eram în facultate. Pe vremea aia, tot ce făceam în legătură cu Annika era plin de grijă și de prudență, ca și când ea ar fi fost din sticlă și s-ar fi putut sparge. Acum e mai puternică. Poate că nu se consideră puternică, dar este. Puterea ei se manifestă în multe feluri. O simt când mă apucă de braț.

Ne întindem pe canapea. Nu e un loc potrivit pentru nicio formă de gimnastică sexuală, dar nu contează. Trag aer în piept, inspir mirosul ei din nou și din nou, lipindu-mi fața de gâtul ei și sărutându-l. Apoi îi sug pielea gâtului, iar Annika își arcuiește spatele când îi scot bluza și sutienul. Îmi

trec degetul peste sfârcurile ei, cu un gest ferm, iar ea geme. Fusta lungă are elastic în talie, așa că mi-e ușor să i-o scot dintr-o mișcare rapidă. La fel și lenjeria. Va trebui să ne descurcăm cum putem pe canapea, pentru că acum, când Annika e goală, nu vreau să mă opresc nicio secundă. Își desface picioarele fără nicio urmă de timiditate și zâmbesc nu doar datorită priveliștii pe care mi-o oferă, ci și pentru că asta e fata pe care mi-o amintesc. Ador cum se deschide complet în fața mea. Când eram mai tineri, îi lua mai mult timp să se simtă suficient de relaxată încât să se lase purtată de val, dar apoi simțeam că avea încredere în mine mai mult decât în oricine altcineva. Și pe bună dreptate, pentru că nu i-aș da niciodată un motiv să nu se încreadă în mine.

Annika încearcă să mă dezbrace fără să-și dezlipească gura de a mea, mișcându-se pe o suprafață mai mică decât trupurile noastre întinse. E comic. Dar ea se încăpățânează, fiindcă e la fel de hotărâtă ca mine să facem sex pe canapeaua asta. Apoi îmi cuprinde penisul cu mâna și zâmbesc din nou, pentru că n-a uitat cum îmi place să fiu atins.

Pipăi podeaua și-mi scot portofelul din buzunarul blugilor. Aș putea s-o întreb dacă ia pilula, dar tot aș folosi prezervativ, și nu doar de dragul sexului protejat. Ea mi-ar înțelege motivele mai bine ca oricine.

Suprafața disponibilă nu ne îngăduie decât o singură poziție și, când mă ridic și întind brațele spre ea, Annika mă încalecă, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Când își coboară trupul peste al meu, cu o mișcare rapidă, scot un geamăt, dar nu de durere.

Apoi pufnesc într-un hohot gâfâit.

— Și mai zici că nu știi niciodată ce gândesc!

Râde la rândul ei, dar hohotele noastre se estompează, înlocuite de murmurul meu: îi șoptesc cât de bine mă simt, cât de mult a trecut și cât de dor mi-a fost de ea.

29
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1992

M-am trezit dintr-un somn agitat, pe la șase dimineața. Jonathan dormea dus lângă mine, cu un picior lipit de al meu. Dormisem cu întreruperi, pentru că în partea de jos a burții simțeam o durere insistentă și mocnită, care nu-mi îngăduia să mă odihnesc. Îmi schimbasem poziția, închisesem ochii, făcusem tot ce puteam ca să-mi alin disconfortul, dar nimic nu funcționase. Acum o săptămână îmi venise ciclul. Sângerarea fusese mai puțină decât de obicei și mai închisă la culoare, dar măcar îmi dispăruse durerea de spate. Neplăcerea durerii de spate pălea în comparație cu ce se întâmpla acum în burta mea, iar durerea părea să se fi întețit în ultimul sfert de oră.

Pe la șapte dimineața, m-am dat jos din pat și m-am dus la toaletă – deși nu simțeam nevoia –, în speranța că așa urma să rezolv problema. Mă durea un umăr și aveam o senzație ciudată când pășeam: eram amețită, ca și când aș fi fost pe punctul de a leșina. M-am sprijinit de perete și, când am aprins lumina, am strâns tare clanța ușii de la baie. Purtam o pereche de chiloți din bumbac și un tricou de-al lui Jonathan pe care mi-l însușisem.

Acum, când stăteam în picioare, gravitația și-a spus cuvântul și sângele mi-a inundat chiloții, scurgându-mi-se pe picioare. Poate că-mi venise ciclul din nou, iar durerea era provocată de crampe. Vedeam puncte negre în fața ochilor și am reușit să-l strig pe Jonathan înainte să mă prăbușesc.

Credeam că leșinasem doar câteva secunde, iar când mi-am revenit, Jonathan era lângă mine.

— Ce se întâmplă? Ce-ai pățit? a strigat el.

A încercat să mă ajute să mă ridic în capul oaselor și m-a săltat în picioare, cuprinzându-mă în brațe, lipindu-mi spatele de pieptul lui.

— O, Doamne! Annika, spune-mi ce se întâmplă!

Nu puteam să-i răspund, pentru că durerea care-mi sfâșia burta mă împiedica să vorbesc. În schimb, am țipat.

Jonathan m-a întins pe podea și a fugit.

Mi-am recăpătat cunoștința când paramedicii îmi puneau masca de oxigen. L-am auzit pe Jonathan vorbind undeva, ca din depărtare:

— Annika, sunt aici. Totul o să fie bine.

Am întors capul în direcția vocii lui și l-am zărit lângă ușă, cu mâinile însângerate. Purta o pereche de pantaloni scurți și picioarele îi erau mânjite de sânge. Eram convinsă că paramedicii aveau să mă scape în timp ce cărau targa pe scările exterioare ale casei în care locuia Jonathan. Am auzit sunetul roților pe asfalt și apoi m-au condus la ambulanța care aștepta afară, cu ușile din spate deschise. Atunci m-a lovit un val de durere atât de crunt, încât am început să plâng isteric. În timp ce mă urcau în ambulanță, am încercat să le spun că simțeam că o să mor. Voiam să le spun cât de frig îmi era. Aveam senzația că-mi înlocuise cineva sângele cu apă rece ca gheața; probabil doar mi-am imaginat că le vorbeam, pentru că nu mi-a răspuns nimeni. Odată targa băgată în ambulanță, au trântit portierele și mașina a demarat, cu sirena în funcțiune.

*

La spital, o asistentă mă tot întreba în a câta lună de sarcină eram. Îmi venea greu să mă concentrez și o mulțime de oameni roiau în jurul meu: unii îmi tăiau tricoul și lenjeria, alții îmi măsurau tensiunea. Am încercat să-i spun că nu eram însărcinată, pentru că luam pilula și-mi venise de curând ciclul, dar îmi tot pierdeam cunoștința. Au adus un aparat și mi-au plimbat pe burtă o baghetă, mișcând-o încolo și-ncoace. Mai târziu, aveam să aflu că ecografia nu fusese concludentă, pentru că aveam prea mult sânge în abdomen și nu se vedea nimic.

Toată lumea țipa. Asistentele dădeau instrucțiuni, iar Jonathan încerca să răspundă la întrebările lor. Leșinam și mă trezeam alternativ. Pulsul și tensiunea îmi scăzuseră periculos de mult. Apoi asistentele i-au cerut lui Jonathan să plece și am încercat să țip, să le spun că voiam să rămână cu mine. Mi-era foarte frig și eram groaznic de obosită.

M-au dus pe targă în sala de operații și m-au operat de urgență, ca să oprească hemoragia, care mi-ar fi fost fatală. Au descoperit că fusesem însărcinată, iar ceea ce considerasem a fi o sângerare menstruală fusese

primul semn că aveam o problemă. Embrionul se fixase într-una dintre trompele mele uterine și, când crescuse, trompa se sfâșiase. Cel mai probabil, se întâmplase chiar înainte să fiu urcată în ambulanță.

Medicii nu l-au putut salva.

30
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1992

Când m-am trezit, părinții mei și Jonathan stăteau la capul patului meu. Fusesem într-o stare foarte gravă și primisem o transfuzie sangvină, dar starea mea era stabilă când ajunseseră ai mei la spital. Pentru că mi se rupsese o trompă, operația fusese mai invazivă decât dacă sarcina extrauterină ar fi fost descoperită mai devreme. Medicii mă tăiaseră, în loc să intervină laparoscopic, și din cauza asta trebuia să rămân internată mai multe zile, iar recuperarea totală avea să dureze până la șase săptămâni.

Era și Janice acolo. M-a strâns în brațe și a plâns așa de tare, încât am întrebat-o dacă se simțea bine.

— Am foarte îngrijorată când m-a sunat Jonathan. Îmi pare atât de rău! îmi tot spunea ea la nesfârșit.

Nu înțelegeam de ce-i părea rău. Eu eram de vină. Jonathan avusese inspirația să ia poșeta mea cu el, înainte de a ieși în urma paramedicilor. Se gândise că în portofel aveam cardul de sănătate și nu se înșelase. Tot acolo îmi țineam pilulele contraceptive, iar cei de la spital și-au dat repede seama că în folie rămăseseră destul de multe. Trăisem având convingerea că luam una în fiecare zi, pentru că voiam să le iau exact cum trebuia. Nu le omisesem intenționat și nu voiam un copil, fiindcă abia dacă eram capabilă să am grijă de mine. Pur și simplu uitasem, așa cum uneori uitam să mă pieptăn, să mănânc micul dejun sau să duc gunoiul, atunci când îmi venea rândul.

Uitasem de pilule atât de frecvent, încât făcusem un copil.

Părinții mei au stat la spital din zori până seara târziu, apoi au preferat să se retragă la un hotel din apropiere, în loc să parcurgă zilnic un drum de patru ore, până acasă și înapoi. Jonathan mi-a stat alături tot timpul, cu excepția unor scurte absențe, când se ducea la apartamentul lui ca să facă duș și să se schimbe. Noaptea, dormea într-un fotoliu, lângă patul meu, în timp ce eu dormitam sub efectul calmantelor. În prima noapte de după

plecarea părinților mei – după ce doctorul îi asigurase că eram în afara oricărui pericol –, Jonathan mi-a strâns tare mâna într-a lui, cu ochii în lacrimi.

— Mi-a fost așa de frică, Annika!

— Și mie, am șoptit.

Dar nu i-am zis că tristețea mea, provocată de tot ce se întâmplase, era mai apăsătoare decât frica de ceea ce nu se întâmplase. În clipele mele cele mai lucide, mă gândisem la copilul care se dezvoltase în trompa mea uterină. Medicul îmi spusese că, atunci când sarcina e extrauterină, embrionul e imposibil de salvat. În plus, era adevărat și faptul că nu eram deloc pregătită să am un copil.

Cu toate astea, tot mi s-a frânt inima la gândul că ființa minusculă nu avusese nicio șansă de supraviețuire.

Janice mi-a adus o pijama și m-a ajutat să mă îmbrac în baie, lăsându-i pe părinții mei și pe Jonathan să vorbească în salon.

— Cred că urăști să porți chestia asta, a spus Janice în timp ce mă dezbrăca de halatul de spital și-mi punea bluza de pijama.

M-a ajutat să desfac șiretul pantalonilor și i-am tras pe mine cu grijă, pentru că până și cea mai mică mișcare îmi provoca durere în jurul inciziei. De fapt, nu mă deranja halatul. Era larg și destul de moale, probabil din cauza spălărilor repetate. Aici, la spital, cel mai mult detestam zgomotele și mirosurile. Mirosul înțepător de substanțe antiseptice și anunțurile repetate în difuzoare tulburaseră calmul aparent pe care reușisem să-l obțin. Nu voiam decât să dorm, să evadez din coșmar prin singura metodă pe care o cunoșteam. Cu toate astea, asistentele veneau din oră în oră la mine, să-mi verifice starea și să mă răsucească pe altă parte, să-mi măsoare temperatura și tensiunea. Incizia mea avea nevoie de îngrijire constantă, ca să ne asigurăm că nu se infecta. Când o asistentă m-a ajutat să merg la toaletă, la scurt timp după ce mi-au scos cateterul, am aruncat o privire spre dunga urâtă a suturilor mele, după care am avut grijă să nu mă mai uit în direcția aia.

Janice a deschis ușa și m-a sprijinit, ajutându-mă să ies din baie. Eram încă ametită, iar asistentele m-au avertizat să nu cobor din pat dacă nu aveam pe cineva care să se asigure că nu cădeam.

— I-am promis mamei tale că o să vorbesc cu toți profesorii tăi, să văd ce se poate face ca să nu rămâi în urmă în ultimele săptămâni de școală, mi-a zis ea. Sunt sigură că vor fi de acord să predai referatele mai târziu și vor face și alte concesii pentru examenele de final de semestru.

N-am răspuns, pentru că nu mă puteam concentra la două lucruri în același timp, iar în clipa aia nu-mi doream decât ca Janice să mă ducă înapoi în pat.

— O să plec de-aici imediat după cursurile de vineri, mi-a spus Jonathan în ziua în care m-au externat.

— Unde te duci?

— La tine acasă. Vreau să fiu lângă tine.

— OK.

Eram încă obosită și slăbită și nu-mi doream decât ca, odată ajunsă acasă, să mă culc, dar tot mă bucuram să-l am lângă mine.

Au ajuns și părinții mei. În timp ce așteptam documentele de externare, Jonathan a întrebat:

— E în regulă să o vizitez pe Annika weekendul ăsta?

— Sigur, a răspuns mama.

Când asistenta mi-a spus că puteam pleca, tata a ieșit să aducă mașina în fața spitalului.

— O să te aștept pe hol, a zis mama.

Jonathan m-a strâns la piept, strivindu-mă într-o îmbrățișare. Când s-a desprins de mine, m-a sărutat pe frunte.

— Te iubesc. Totul o să fie bine.

— Și eu te iubesc, i-am răspuns.

N-am zis nimic despre restul afirmației lui, pentru că nu credeam că situația avea să se îmbunătățească vreodată.

Am urcat pe bancheta din spate a mașinii părinților mei, m-am întins acolo și am adormit.

— Ce să-ți aduc? m-a întrebat mama după ce m-a băgat în pat, ca pe un copil.

Ochii mi-au poposit pe sticluța de parfum dăruită de Jonathan, pe care o abandonasem fără remușcări, pe măsuță. Am rugat-o să mi-o dea.

Am strâns sticluța în mână și am plâns până am adormit, de tristețe pentru faptele mele și pentru copilul pe care îl făcusem cu Jonathan și pe care-l pierdusem.

Jonathan a ajuns la noi vineri, așa cum promisese, și l-am găsit lângă mine când m-am trezit dintr-un pui de somn. Mi-a dat la o parte părul de pe față și mi l-a aranjat.

— Ce face frumoasa mea din pădurea adormită?

Am zâmbit. Chipul lui era unul dintre puținele lucruri care încă mă bucurau. A dat așternuturile la o parte și s-a urcat în pat, iar eu mi-am cuibărit capul în mica scobitură dintre gâtul și umărul lui.

— Sunt bine.

Era prima dată când îl mințeam.

După întâia minciună, cele care au urmat au fost mult mai ușor de rostit.

Într-o noapte de sâmbătă, am auzit ușa camerei mele deschizându-se.

— Annika? a spus Jonathan, aproape șoptit.

— Sunt trează.

Când Jonathan ajunsese la noi, mama îi dusese bagajul în camera lui Will. Părinții mei nu erau foarte stricți în legătură cu chestiile astea. Știam că mama nu s-ar supăra dacă ne-ar găsi împreună, în patul lui Will sau într-al meu. Când a intrat Jonathan eram trează pentru că dormisem atât de mult în timpul zilei, încât acum nu mai puteam ațipi. Stăteam întinsă în pat și-mi analizam viața. Greșelile altora mi se păreau minuscule, în comparație cu cele pe care le făcusem eu. Ale mele păreau din ce în ce mai mari, iar acum îi afectau și pe alții.

— Știu că n-o să fie ușor să recuperezi la facultate, dar o să reușești, mi-a zis Jonathan. Poți să absolvi și apoi să mergi la New York cu mine.

Jonathan avea planuri mari și țeluri pentru care muncea încă din liceu. Nu eram atât de ignorantă și nici atât de ruptă de realitate încât să nu pricep că prezența mea în viața lui îi putea strica planurile. Chiar dacă aș fi reușit să recuperez materia și să absolv facultatea la timp, tot aș fi fost un obstacol în calea lui și nu m-aș fi descurcat în New York. Sincer vorbind, până și gândul la această variantă mi se părea copleșitor și extenuant. Aveam nevoie de mai mult timp ca să mă refac nu doar după efectele fizice ale evenimentelor recente, ci și după cele emoționale.

Pur și simplu nu mai aveam nimic de oferit nimănui, nici măcar lui Jonathan, pe care îmi dădusem în sfârșit seama că-l iubeam mult mai mult decât aveam să-l iubesc vreodată pe Domnul Bojangles.

*

Vălul de depresie care a coborât asupra mea era apăsător, întunecat și sufocant. Nu ieșeam din dormitor decât ca să merg la controalele medicale; mergeam la medic numai pentru că mama mă amenințase că tata avea să mă bage cu forța în mașină, dacă nu veneam de bunăvoie. Doctorul ne trimisese acasă cu un flacon de calmante și, când i-am spus mamei că suportam durerea și fără ele, le-a pus în dulăpior. Aș fi putut să intru în baie, să deschid dulăpiorul și să le înghit pe toate. Să mă cufund într-un somn mai adânc de oricare altul. Un somn veșnic. Am petrecut două zile cântărind posibilitatea asta. Am întors ideea pe toate fețele. Ar fi fost atât de ușor! Probabil că nici n-ar fi durut.

Reușisem să mă dau jos din pat și să mă duc la toaletă, când tata a intrat în camera mea, să verifice cum mă simțeam. N-a fost niciodată vorbăreț, iar în ziua aia nu mi-a spus nimic. Dar a tras scaunul meu de birou la marginea patului și mi-a luat mâna, strângând-o ușor în palma lui netedă, uscată, în timp ce lacrimile mi se rostogoleau pe obraji.

A rămas acolo toată ziua.

N-am mărturisit niciodată, nimănui că datorită tatei am rămas în viață. I-am spus mamei că ar trebui să arunce pastilele, pentru că nu mai aveam nevoie de ele.

Jonathan m-a înfruntat în cele din urmă, când a priceput că nu făcusem niciunul din lucrurile pe care făgăduisem să le fac.

— Știu că încă te refaci, dar nu mai ai cum să recuperezi materia, din moment ce nici nu te-ai apucat.

N-am răspuns.

— Annika, vorbește-mi!

— Vreau să te duci la New York și să te angajezi. Eu o să mă întorc la școală toamna viitoare, iar în decembrie, când o să absolv, promit că vin și eu.

Avea un aer învins.

— Vreau să te cred, a spus el.

Așa că, într-o sâmbătă frumoasă de mai, Jonathan și-a luat diploma. În ziua următoare, s-a urcat într-un avion cu destinația New York și a dormit pe canapeaua unui prieten, în timp ce începea lucrul la firma care îl angajase și căuta un apartament pentru noi. În ziua absolvirii, nimeni nu mi-a pronunțat numele cu voce tare. Trebuia să repet semestrul, ca să-mi închei studiile. Janice mi-a povestit mai târziu că vorbise cu Jonathan după ceremonie.

— I-am invitat pe el și pe mama lui la cină, acasă la familia mea, dar a refuzat politicos.

— Cum era? am întrebat eu.

— Nu atât de fericit pe cât ar fi trebuit.

A trecut luna mai și au venit iunie, apoi iulie. Deși hotărâsem să trăiesc, mama începea să se enerveze pentru că, în continuare, dormeam prea mult.

— Nu poți să stai în pat și să lași viața să treacă pe lângă tine! a țipat ea.

— Care viață? Asta? am țipat la rândul meu, gesticulând în jur. Singura viață pentru care sunt pregătită e cea între pereții ăștia.

Am arătat spre ușă, spre ferestre.

— Urăsc tot ce-i acolo. Tot ce e afară e aiurea! Și știi de ce? Pentru că nu mi-ai spus niciodată la ce să mă aștept. Nu m-ai ajutat niciodată să-mi dezvolt vreo abilitate. M-ai lăsat… m-ai lăsat să stau în casă și să mă joc de-a școala, izolată de tot și de toate, iar pe urmă m-ai trimis la facultate, complet nepregătită. Janice e singura care m-a învățat vreodată ceva despre viața reală.

„Și Jonathan”, a șoptit o voce în mintea mea.

— N-am avut de ales. Nu puteam să te las să mergi la școală, să le las pe nenorocitele alea să te chinuie și să te lovească. Niște fete de clasa a șaptea! a țipat mama. Cum pot fi copiii atât de cruzi la o vârstă atât de fragedă? Trebuia să te scot de acolo, să te țin aici, cu mine, unde erai în siguranță.

Până acum, mama nu mai folosise niciodată limbajul ăsta cu mine. Se înșela: fetele alea erau mai mult decât niște nenorocite. Erau rele până-n măduva oaselor.

S-a așezat pe marginea patului meu.

— Tatăl tău mi-a povestit despre hărțuirea și abuzurile pe care le-a suferit în copilărie, cum nu intervenea nimeni, pentru că toată lumea se aștepta ca băieții să fie puternici și să se descurce. Am jurat că n-o să

permit să ți se întâmple același lucru. Într-o zi, când o să ai copii, o să înțelegi.

— Dacă o să mai pot avea copii, am precizat eu.

— Mai ai o trompă uterină. O să ai copii, dacă o să vrei.

Și-a șters lacrimile.

— Am început să te pregătesc pentru viața de afară din ziua în care te-ai născut. Am făcut ce-am crezut că e mai bine și am făcut-o până când nu mai aveam *ce* să fac. Erai pregătită și singurul fel în care te mai puteam ajuta era să te trimit în lume. Crezi că nu mi-a fost frică? Ai impresia c-am vrut să las viața ta în mâinile unei fete de optsprezece ani, care era o străină și pentru mine, și pentru tine?

N-aveam nici cea mai vagă idee despre ce vorbea.

— Cum adică?

— În ziua în care universitatea ne-a anunțat cu cine ai fost repartizată în cameră, am sunat-o pe mama lui Janice. Îmi tremura mâna pe receptor, pentru că nu știam cum avea să reacționeze la ce urma s-o rog. Voiam să stea cineva cu ochii pe tine. Ceream mult din partea lui Janice și voiam să mă asigur că mama ei era de acord. A acceptat. La fel și Janice. După ce ne-ai rugat să venim să te luăm din campus în primul an de facultate, când ai vrut să renunți, am sunat la voi în cameră. Din fericire, a răspuns Janice.

Îmi aminteam de ziua aia: sunase telefonul, iar Janice ieșise cu el pe hol. Apoi mă rugase să merg cu ea până la Asociația Studenților, să luăm limonadă. Mi-am adus aminte cum descoperisem clubul de șah.

— Nu ți-a fost prietenă doar pentru că am rugat-o eu. Vreau să știi că Janice te iubește ca pe o soră. Îmi aduc aminte de sfârșitul primului tău an de facultate, când am sunat ca s-o întreb dacă voia să fiți colege de cameră și în anul următor. Mi-a spus: „Linda, nici nu-mi trece prin minte să stau cu altcineva. Annika e o prietenă adevărată”. Mi-a repetat de nenumărate ori cât de mult ține la tine și cât prețuiește prietenia ta.

Acum ne ștergeam amândouă lacrimile. Simțeam o recunoștință fără margini față de Janice, pentru ce făcuse ca să pot termina facultatea.

— Annika, ai lucruri minunate de oferit. Ești sinceră și loială. Nu toată lumea o să aprecieze trăsăturile astea, ba chiar unii n-or să te placă, indiferent ce ai face. Viața nu e ușoară pentru nimeni. Cu toții avem parte de provocări. Cu toții ne izbim de greutăți. Felul în care le depășim ne definește.

Pe atunci, eram prea tânără, prea egoistă, prea copleșită de trauma pierderii sarcinii și de lupta zilnică de-a răzbi la lumină ca să înțeleg că mama îmi oferise cel mai mare dar pe care îl poate primi un copil de la părintele său. Dar, după câțiva ani, aveam să pricep și să apreciez faptul că toate speranțele mamei în ceea ce mă privește se împliniseră doar *pentru că* îmi făcuse vânt din cuib. Și funcționase, în ciuda câtorva obstacole.

— Mereu va trebui să faci lucruri pe care nu vrei să le faci și o să-ți fie mai greu decât fratelui tău sau lui Janice, decât lui Jonathan sau mie. Dar cred sincer că în viața ta vor fi oameni care te vor ajuta și te vor iubi exact așa cum ești.

Abia după ce a ieșit din camera mea mi-am dat seama că nu-l inclusese pe tata în enumerarea ei.

31
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1992

În august 1992 m-am întors în campus, pentru semestrul de toamnă. Am închiriat un apartament cu un dormitor, în același complex în care locuisem cu Janice. Jonathan a fost prima persoană care mi-a lăsat un mesaj pe noul robot telefonic: „Bună! Eu sunt. Sper că te-ai acomodat. Am vești bune. Am găsit în sfârșit un apartament pentru noi. Annika, n-o să te mint, e o dărăpănătură. Dar te-am avertizat că probabil așa o să fie. Măcar nu va trebui să împărțim canapeaua amicului meu. Tot e ceva. Când ajungi aici, o să-l aranjăm împreună. Acum nu prea am timp pentru asta. La birou, parcă ne-am întrece să vedem care vine cel mai devreme la muncă și care pleacă ultimul noaptea. Și în weekend e la fel. Dar n-o să fie mereu așa. Sună-mă când poți. Mi-e tare dor de tine. Te iubesc".

M-am uitat la ceas și l-am sunat, deși știam că probabil nu era acasă.

— Bună! Annika la telefon. Am terminat cu mutatul. Apartamentul e drăguț. Seamănă mult cu cel vechi. Mă bucur că ai găsit un apartament și că nu mai dormi pe canapea. Și mie mi-e dor de tine. Te iubesc, Jonathan.

Încă făcea planuri pentru ziua în care aveam să-l urmez la New York, dar eu nu mă puteam gândi la viitor. Îmi consumam toată energia încercând să mă repun pe picioare, iar mutarea la New York ar fi presupus s-o iau de la capăt. Chiar dacă Jonathan ar fi fost lângă mine ca să mă ajute, simplul gând la mutare mă extenua. Mă puteam ocupa doar de ce se întâmpla aici și acum; trebuia să las restul pentru mai târziu.

Câteva săptămâni mai târziu, când ieșeam dintr-o sală de curs, l-am văzut pe Tim, un membru al clubului de șah. Era prea târziu ca să fac stânga-mprejur și să mă prefac că nu-l văzusem, manevră la care apelam de obicei ca să-i evit pe oamenii cu care nu voiam să vorbesc.

— Salut, Annika! Am crezut că ai absolvit.

— Mai am de terminat câteva cursuri.

— Primăvara trecută parcă ai dispărut de pe fața pământului.

— Am avut niște probleme de sănătate, am spus, sperând să nu-mi ceară detalii. Sunt bine acum.

— Mă bucur.

Și-a săltat rucsacul pe umăr.

— Bine. Păi, trebuie să plec, ca să nu întârzii la curs. Sper să te văd la întâlnirea de duminică a clubului. Le-ai ratat pe primele. Avem nevoie de tine.

— OK, i-am zis. Ne vedem atunci.

Dar nu m-am mai dus la clubul de șah, iar de data asta în jurul meu nu mai era nimeni care să mă convingă să particip la întruniri.

Într-o zi de octombrie, m-am întors de la bibliotecă și am descoperit că yala ușii mele de la intrare se stricase. Când răsuceam cheia, broasca nu mai scotea zgomotul obișnuit. Sau poate că-l scotea? Am stat acolo, în hol, întorcând întrebarea pe toate părțile în timp ce încuiam și descuiam ușa, pândind zgomotul care se încăpățâna să nu apară. Indiferent în ce direcția răsuceam cheia, ușa se deschidea cu ușurință.

În seara aia, când a apus soarele, întunericul s-a așternut în apartamentul meu asemenea unui strat negru de anxietate. Am proptit un scaun sub clanța ușii de la intrare și încă unul sub clanța ușii camerei mele. Am dormit agitat, cu luminile aprinse, ascunsă sub așternuturi ca un animal în vizuina lui. Fiecare zgomot părea să fie iscat de un hoț care intra încet în casă.

În fiecare zi din săptămâna aia, când plecam de-acasă, încercam cheia în broască, sperând să aud zgomotul care anunța că o încuiasem. Și, cu fiecare zi în care nu-l auzeam, frica mea creștea. Am încetat să mai dau la o parte draperiile, dimineața, pentru că apusul și neliniștea care venea odată cu el mă tulburau atât de tare, încât era mai bine să le țin trase.

Problema nu era că nu știam ce să fac, ci că nu știam cum să fac și eram prea îngrozită ca să întreb pe cineva. Înainte, Janice se ocupase mereu de treburile astea. Odată, când plecase acasă, în weekend, la întoarcere descoperise că centrala termică nu mai funcționa. Mă găsise sub plapumă, înfofolită cu trei pulovere, cu un fes de lână îndesat pe cap și purtând o pereche de mănuși fără degete. Buricele degetelor îmi erau înghețate, dar mi-era greu să dau paginile cărții purtând mănuși obișnuite, așa că nu avusesem de ales.

— Sunt un’șpe grade în casă! strigase Janice.

— De ce țipi la mine?

— Pentru că sunt un’șpe grade în casă.

— Ai mai zis asta o dată.

— Mă întorc imediat, spusese ea.

La întoarcere, îmi spusese că administratorul sunase la compania de reparații și a doua zi, când ne-am trezit, în apartament erau douăzeci și două de grade. N-o întrebasem niciodată cum procedase, pentru că în clipa în care situația se rezolvase, uitasem cu totul de problemă.

Am respirat profund de câteva ori și m-am dus în biroul administratorului, aflat lângă intrarea în imobil. Și dacă nu reușeam să-i explic ca lumea problema? Dacă-mi spunea că nu era nimic în neregulă cu yala mea, că eu eram prea toantă și nu știam cum să răsucesc cheia?

Înaintea mea, la rând, era o altă chiriașă, o tânără pe care o văzusem de câteva ori pe hol.

— Vreau să fac o cerere pentru o reparație, a zis ea. Robinetul de la chiuveta din bucătărie are scurgeri.

— Sigur, a răspuns bărbatul. Completează foaia asta.

Omul i-a întins un formular, ea a mâzgălit ceva și i l-a înapoiat. Bărbatul a aruncat o privire pe formular și i-a spus că mai târziu, în aceeași zi, avea să vină un meșter ca să verifice robinetul.

— Și eu vreau să fac o cerere pentru o reparație, am anunțat eu când mi-a venit rândul, iar cuvintele mi s-au rostogolit din gură, într-o grabă semicoerentă.

Mi-a întins același tip de formular pe care i-l dăduse fetei, iar eu am notat numele meu și numărul apartamentului.

— Am o problemă cu yala ușii de la intrare.

— Notează asta în formular și o să ne ocupăm imediat. Problemele de siguranță au mereu prioritate.

Am scris „broască de la intrare stricată” și i-am întins formularul. Câteva ore mai târziu, mă bucuram de o încuietoare perfect funcțională și de multă liniște sufletească. „N-a fost greu deloc”, mi-am spus, mustrându-mă aspru că fusesem atât de neajutorată, în loc să abordez problema frontal.

În dimineața următoare, am dat la o parte toate draperiile și-am lăsat lumina soarelui să inunde apartamentul.

Revelația că lumea e plină de oameni pe care-i puteam imita, așa cum făcusem cu Janice și Jonathan, mi-a dat noi speranțe. Odată ce am priceput asta, am descoperit că aveam totul la îndemână: puteam analiza persoana care aștepta la rând, în fața mea, în cafenea. Puteam fi atentă la cum se îmbracă oamenii, așa încât schimbările de vreme să nu mă prindă niciodată pe picior greșit. Puteam să ascult cum răspund alții, apoi să le imit răspunsurile și tiparele verbale, limbajul corporal și comportamentul. Mă epuizau vigilența permanentă și teama sporită că urma s-o dau în bară, în ciuda eforturilor mele, dar am perseverat.

Fiindcă eram mereu atentă și observam ce era în jurul meu, am văzut lucruri pe care nu voiam să le văd. Studentele care râdeau și pălăvrăgeau în drum spre cursuri sau mâncau împreună, la restaurantul unde eu și Janice obișnuiam să mâncăm. Cuplurile care se țineau de mână, oprindu-se și sărutându-se înainte s-o ia în direcții diferite. Un tânăr care se plimba prin iarbă, ducând în spate o fată ce râdea, cu obrazul lipit de gâtul lui. Un coleg de-al meu care-și săruta delicat iubita pe frunte, înainte de a pleca. „Odată, aveam și eu parte de asta”, îmi spuneam. Durerea surdă pe care mi-o provoca absența lui Jonathan îmi făcea buza de jos să tremure și mă luptam cu lacrimile.

Făceam liste interminabile, ca să țin minte ce aveam de făcut în fiecare zi. Erau lucrurile pe care obișnuia să le facă Janice, în ordinea pe care o respecta mereu. Când locuiserăm împreună, o imitasem. Dar Janice nu mai era în preajmă, așa că bifam eu fiecare sarcină din listă: bagă cecul pentru chirie în fanta cutiei metalice de lângă biroul de închirieri. Plătește facturile. Cumpără de mâncare. Du gunoiul. În serile de duminică, aliniam pe blatul din bucătărie șapte căni, pentru fiecare zi a săptămânii, cu câte un plic de ceai înăuntru. Stivuiam șapte boluri cu tot atâtea linguri; apoi luam câte unul în fiecare dimineață, turnând în el cereale și lapte. Lunea spălam rufe. Miercurea făceam curat. În cele din urmă, am început să iubesc să trăiesc de una singură. Aveam mereu parte de liniște. Rutina mea era bine împământenită și nimic n-o întrerupea, niciodată.

Deși în general mă descurcam, lipsa companiei mă consuma. Cu Janice puteam vorbi la telefon, dar apelurile lui Jonathan erau altă poveste. Îl sunam înapoi mereu, dar m-am trezit telefonându-i din ce în ce mai des când știam că nu era acasă și, într-un final, am ajuns să comunicăm mai mult prin robotul telefonic decât direct. Îmi spuneam că nu voiam să-i

deranjez viața și că procedam așa pentru binele lui, dar era doar o altă minciună. De fapt, nu mă temeam că eram o piedică în calea lui; pur și simplu aveam nevoie să trăiesc de una singură ca să mă dezvolt.

Într-o seară, mi-am dat seama că laptele pe care-l scosesem din frigider și-l turnasem peste cerealele pentru cină se acrise. Deși pe lista mea de cumpărături scria clar „lapte”, uneori tot uitam să cumpăr. Soarele apusese și nu voiam să ies, dar deja turnasem cerealele în bol, așa că, resemnată, m-am îmbrăcat și am plecat.

Când mă întorceam de la magazinul din colț, am trecut pe lângă un bărbat care sorbea dintr-o sticlă pe care o scosese din buzunarul hainei de blugi murdare. Părea mai în vârstă decât mine – poate un angajat al unuia dintre barurile din apropiere. A gesticulat cu sticla în direcția mea și a pășit spre mine.

— Hai să bei cu mine, frumoaso! m-a invitat el.

Am grăbit pasul, vrând cu disperare să mă îndepărtez de el, dar asta a părut să-l atâțe și mai mult.

— Haide, nu te mușc! Poate doar dacă-ți plac chestiile de genul ăsta, a adăugat, iar vocea lui a răsunat și mai aproape.

Purtam la gât un lanț de care atârna un fluier și, fiindcă pașii lui erau din ce în ce mai sonori, am scos fluierul de sub bluză și l-am dus la gură. Era argintiu, strălucitor, drăguț. Aproape ca un pandantiv. Nu-l lăsam niciodată la vedere.

M-am simțit trasă de mânecă și, cu toate că gestul fusese blând, m-am răsucit pe călcâie, iar șuieratul strident al fluierului a străpuns tăcerea. Am suflat din toate puterile și am făcut un pas spre el, oprindu-mă doar ca să trag aer în piept, să pot sufla din nou. Trecătorii și martorii s-au oprit în loc și câțiva s-au apropiat. Dar nu era bărbatul cu sticla. Cel care mă trăsese de mânecă era cam de vârsta mea și a ridicat împăciuitor palmele, strigând:

— Scuze! Te-am confundat.

— De ce te furișezi pe la spatele oamenilor?! l-am apostrofat eu. E foarte nepoliticos.

— Iisuse! Calmează-te!

A făcut stânga-mprejur și s-a îndepărtat cu pași apăsați, de parcă ar fi fost furios. Pe mine! M-am uitat în jur și mi-am strecurat fluierul sub bluză. Apoi m-am dus acasă și am mâncat cereale.

S-ar putea crede că ideea cu fluierul fusese a lui Janice, dar de fapt venise din partea mamei. A fost ultimul lucru pe care mi l-a dat înainte ca ea și tata să urce în mașină și să plece spre casă, după ce mă ajutaseră să mă mut în noul meu apartament.

— Dacă te sperie ceva sau ești în pericol, trebuie să ripostezi, îmi spusese ea. Dacă nu poți, lasă fluierul să fie vocea ta.

— Nu-l vreau, refuzasem eu, îndesându-i-l în palmă.

De ce ținea mama să mă sperie? Fluierul ăsta îmi stârnea gânduri despre pericolele care pândeau la fiecare colț și-mi întărea ideea că lumea e un loc nesigur, în care oamenii ca mine n-au ce să caute singuri. *N-o mai ai pe Janice să te dădăcească*, *Annika. În schimb*, *poftim un fluier.*

— Chiar și-așa, ia-l, insistase ea, petrecându-mi lanțul pe după gât. S-ar putea să ai nevoie de el într-o zi și atunci o să fii recunoscătoare că-l ai.

Ca de obicei, mama avusese dreptate.

Jonathan mi-a lăsat un ultim mesaj pe robotul telefonic cu puțin timp înainte de Crăciun. Înscriindu-mă la masterat, îmi amânasem pe termen nelimitat plecarea la New York. Simțeam în sfârșit că dețineam controlul asupra vieții mele și dovedisem că puteam trăi pe cont propriu. Dacă aș fi plecat atunci, mi-aș fi întrerupt rutina care-mi aducea atâta liniște și s-ar fi clătinat barca pe care mă luptasem atâta s-o mențin în echilibru.

Mesajul pe care i-l lăsasem în căsuța vocală îl anunța că aveam nevoie de mai mult timp: „Cred că ar trebui să termin masteratul înainte să mă mut în altă parte”.

Acum ascultam mesajul pe care mi-l lăsase el și lacrimile îmi scăldau obrajii. N-ar fi trebuit să mă surprindă. Știam că n-avea să mă aștepte toată viața.

Deși mi se frângea inima, nu mi-am regretat decizia. Cu toate astea, am plătit scump pentru independența mea, iar pierderea lui Jonathan a fost mai dureroasă decât toate lucrurile care se întâmplaseră înainte, la un loc.

32
Annika

UNIVERSITATEA DIN ILLINOIS
URBANA, CHAMPAIGN
1992

M-am trezit cu Will în fața ușii mele; venise să mă ducă acasă, de Crăciun. Mă așteptasem să vină ai mei, dar, când am deschis ușa, am dat cu ochii de fratele meu.

— Ce cauți aici?

— Sărbători fericite și ție, surioară!

— Mama zicea că vine cu tata să mă ia.

— Mda, păi, mama e prinsă cu gătitul și tata… Tata e tata. Șoselele n-au fost curățate de zăpadă, iar eu mă plictiseam, așa că m-am oferit să vin.

— Niciodată nu vii acasă așa devreme.

— Anul ăsta am venit.

Will mi-a luat valiza, iar eu am încuiat ușa.

— O să vină și Jonathan pe la noi? m-a întrebat Will în timp ce mașina rula pe autostrada înzăpezită.

— Nu. S-a terminat.

N-o spusesem niciodată cu voce tare. Faptul că tocmai le rostisem însemna că era adevărat, iar asta mă durea. Mi-am derulat în minte ultimul mesaj al lui Jonathan. *În mod clar s-a terminat.*

— Apropo – am adăugat eu –, în caz că te întrebi, problema n-a fost că n-am putut să-l păstrez. Pur și simplu am decis să-l las să plece.

Will nu ajunsese niciodată acasă la timp pentru împodobitul bradului. În fiecare an, eu și tata îl doboram și-l târam până la mașină, dar iarna asta era năprasnică, așa că Will le-a spus părinților să rămână acasă.

— Eu și Annika ne descurcăm.

Am mers la plantația de brazi de unde cumpărasem pomi de Crăciun toată viața și ne-am plimbat printre șirurile de arbori până am găsit bradul perfect, înalt de peste doi metri. Am așteptat cu răbdare ca Will să-l taie.

— M-au concediat, a spus el în timp ce urmăream amândoi cum bradul cădea.

— Ah!

— Nu vrei să știi de ce?

Mi se părea o întrebare-capcană.

— Tu *vrei* să știu de ce?

Am apucat fiecare de câte un capăt al bradului și ne-am îndreptat spre parcare.

— Am făcut o greșeală. Una mare. Compania a pierdut o grămadă de bani. Mama și tata nu știu. Le-am zis că mi-am dat demisia pentru că nu-mi plăcea jobul.

N-am mai spus nimic. Era frig și vedeam aburul stârnit de respirația noastră în vreme ce gâfâiam și târâm bradul masiv prin zăpadă.

— Ai vreo părere în legătură cu asta?

— Eu fac greșeli tot timpul, Will. Le-am făcut constant, aproape toată viața.

— Ei bine, când lucrezi în domeniul investițiilor bancare și greșești, treaba e serioasă.

A lăsat în zăpadă capătul lui de brad. Nu-l puteam căra singură, așa că am dat și eu drumul capătului meu.

— Eu nu mi-am luat pilulele contraceptive așa cum trebuie și am rămas însărcinată.

— Știu. Credeai că mama și tata n-o să-mi spună? Mi-au zis că ai fi putut muri. Mi-am făcut griji pentru tine.

— Nu mi-ai spus niciodată că ți-ai făcut griji și nici nu m-ai sunat. N-ai venit să mă vizitezi.

— Așa e. Ar fi trebuit s-o fac. Îmi pare rău.

— Și ce-o să faci acum? O să renunți? l-am întrebat eu.

— Ce? Nu. Ce vrei să zici?

Am ridicat din nou partea mea de brad și i-am răspuns:

— Vreau să zic că nu e un capăt de lume.

După ce am ajuns acasă, am împodobit bradul. Lui Will nu-i plăcuse cum îl decoraserăm cu tata, anul trecut, și m-a convins să-l aranjăm în felul clasic, plictisitor.

— Nu e deloc creativ, dar fie, am acceptat eu.

Totuși a fost un mod plăcut de a petrece după-amiaza. Îmi plăcea să atârn ornamentele cu sclipici, m-am entuziasmat când am băgat în priză instalația luminoasă și am văzut explozia de culori din brad. Mama se tot oferea să mai arunce un lemn în focul care trosnea în șemineu, să ne aducă ciocolată caldă, să pună colinde de Crăciun. Am acceptat ciocolata și am refuzat colindele.

— Mama e foarte fericită, a zis Will.

— Cum îți dai seama?

— Glumești?

— Nu.

Am adus un scaun lângă brad, ca să mă urc pe el și să potrivesc în vârf decorațiunea în formă de îngeraș.

— Nu e mereu fericită? l-am întrebat.

— Nimeni nu e fericit mereu.

Când am terminat de împodobit bradul, Will s-a așezat lângă mine, pe canapea. M-am acoperit cu o pătură veche, de lână, care iarna stătea mereu pe spătarul canapelei. Will ținea pe genunchi o farfurie plină cu prăjiturele de Crăciun și a desfăcut o bere. A mușcat dintr-o prăjiturică și a luat o gură de bere, iar stomacul mi s-a întors pe dos.

— Arată scârbos.

— Până nu încerci, nu știi cum e. Mai e bere în frigider.

Mi-a întins farfuria și am luat o prăjitură.

— Mie îmi place doar sprițul cu suc, am zis, cu gura plină de glazură. Preferabil, cu aromă de cireșe.

— Am văzut că avem cu aromă de piersici, în frigider. Pare să fie oribil. Dar poate c-o să-ți placă.

Will s-a dus în bucătărie. Când s-a întors, aducea un pahar de vin plin cu un lichid auriu.

L-am mirosit și mi s-a părut OK. În mod clar, avea aromă de piersici. Prima dușcă a alunecat mai greu pe gât, dar, cu cât beam mai mult, cu atât îmi plăcea mai tare.

— Dă-mi și mie o bucățică de pătură, a cerut Will.

Am împins-o spre el, iar Will a întins-o așa încât să ne acopere pe amândoi.

— Ce le-ai cumpărat mamei și tatei de Crăciun? m-a întrebat.

— Tatei i-am luat o carte și am ales niște prosoape de vase pentru mama.

— Nu le-ai dat același lucru și anul trecut?

Cum de-și amintea Will ce le dăruisem alor noștri? Când încercasem să găsesc idei de cadouri pentru anul ăsta, îmi scormonisem prin memorie ca să-mi amintesc ce le cumpărasem anul trecut.

— Da, dar e o alegere sigură, i-am explicat eu. Mi s-a părut că le-a plăcut ce-au primit Crăciunul trecut.

Sincer, eram puțin îngrijorată. Anul următor trebuia să găsesc altă idee de cadouri. Să le iau același lucru trei ani la rând ar fi fost prea de tot.

— Ar trebui să-i spun lui Janice de șprițul ăsta.

Will și-a terminat berea, iar eu i-am întins paharul gol.

— Mi se pare că ai nevoie să ți-l umplu iar, a zis el.

În zilele de dinaintea Sărbătorilor, am bifat toate obiceiurile de Crăciun. Will avea dreptate: mama chiar părea fericită. Zâmbea întruna și fredona și tot intra în sufragerie când eram noi doi acolo. Se oprea în ușă și *se uita* pur și simplu la noi, apoi Will râdea și zicea:

— Ajunge, mamă!

Ne-am uitat toți patru la filmul *It's a Wonderful Life* și mi-a fost greu să-l urmăresc pe George Bailey când era pe podul ăla[5]. Dar eram înconjurată de familie și, pentru prima dată, am simțit că ne sprijineam cu toții reciproc.

Când vacanța s-a încheiat, Will s-a oferit să mă ducă înapoi la școală.

— Drumurile încă n-au fost deszăpezite cum trebuie. O duc eu pe Annika.

Era binedispus pentru că săptămâna viitoare avea programat un interviu la o mare firmă newyorkeză și urma să ia avionul spre casă a doua zi, ca să se pregătească. M-a rugat să-i țin pumnii și am spus c-o s-o fac, deși așa nu influențam cu nimic șansele lui de a primi postul.

Mama m-a strivit într-o îmbrățișare și mi-a spus:

— A fost un Crăciun cu adevărat minunat. Anul ăsta, am primit tot ce mi-am dorit vreodată, Annika. Tot!

Îmi făcusem griji degeaba: până la urmă, prosoapele alea se dovediseră a fi cadoul perfect.

— De ce te-ai purtat așa de drăguț cu mine? l-am întrebat pe Will, în drum spre campus.

Mă liniștea faptul că relația cu fratele meu nu mai era atât de conflictuală, dar nu înțelegeam cum de se schimbase situația și voiam să-mi explice.

— Poate că acum te înțeleg mai bine. Înainte, nu cred că te înțelegeam.

— Eu nu înțeleg pe nimeni.

— Vreau să știi că-ți sunt alături dacă ai vreodată nevoie de mine, Annika. Într-o bună zi, când tata și mama n-o să mai fie, o să rămânem doar noi doi.

— OK, Will. Mersi.

Nu-mi aminteam să-l fi îmbrățișat vreodată pe fratele meu, dar, înainte să plece, a întins brațele, iar eu m-am apropiat și îmbrățișarea lui a fost la fel de puternică precum a mamei.

*

Doi ani mai târziu, după ce mi-am terminat studiile la Universitatea din Illinois, aveam diploma de licență și pe cea de masterat. Mi-am căutat un apartament de închiriat în oraș și am mers la interviuri, ca să-mi încep cariera de bibliotecar la care râvneam de atâta vreme.

Când am traversat campusul pentru ultima dată, am pășit cu capul sus.

33
Jonathan

CHICAGO
AUGUST 2001

În dimineața de după cina alături de Nate și Sherry, mă trezesc cu Annika în brațe. În cele din urmă, am renunțat la canapea și ne-am mutat în patul ei confortabil, pentru a doua și a treia rundă de sex, și ne-am prăbușit extenuați, câteva ore mai târziu. O să fie obosită mai multe zile de acum încolo. Când în sfârșit se trezește, pe la prânz, facem duș împreună și, după ce pregătim cafea și ceai, ne băgăm iar în pat.

Annika zice că-i pare rău că a uitat să ia pilulele contraceptive. Înainte să intre în operație, nu fusese în măsură să interpreteze expresiile faciale ale personalului medical și, oricum, e puțin probabil că le-ar fi descifrat. Dar am văzut ceva pe fața doctorului, când ne-a explicat ce se întâmplase cu sarcina. Oricine aflat în situația noastră ar fi înțeles cu ușurință: crezi că ți-ai plănuit viața în amănunt, iar apoi stai deoparte, neajutorat, în timp ce universul îți râde în nas.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, îi spun Annikăi. Nu suntem primul cuplu care a dat-o în bară la capitolul contracepție.

— Acum am un implant contraceptiv.

Ridică brațul și-mi arată locul în care medicul i-a implantat niște vergele mici sub piele.

— Am scăpat de-o grijă, îmi zice ea.

Sorb din cafea.

— Eram așa de tineri! mă minunez. Îmi imaginam c-o să cucerim orașul împreună, c-o să ne trezim în fiecare dimineață unul lângă celălalt, într-un apartament dărăpănat. Dar nu m-am gândit la ce era mai bine pentru tine. Nu făceam decât să mă întreb de ce nu mă mai iubeai.

Iată ocazia ca Annika să-mi scoată pietricica aia din pantof, odată pentru totdeauna.

— M-am simțit foarte rău în vara aia, după ce am pierdut sarcina. Mai rău decât vedeai tu, din afară. Aveam o stare de spirit oribilă, care m-a

speriat foarte tare. Mă gândeam că, dacă m-aș culca și nu m-aș mai trezi niciodată, n-ar mai trebui să sufăr și n-aș mai provoca suferință nimănui.

Înțeleg ce spune și mă cutremur. Pentru o secundă, mi se taie răsuflarea sub apăsarea cuvintelor ei. Îmi vine să vomit.

— Îmi pare foarte rău c-ai trecut prin așa ceva! îi spun.

— N-am încetat nicio clipă să te iubesc, dar nu puteam să vin la New York. Trebuia să-mi dovedesc că pot să termin ceva pe cont propriu, fără ajutorul tău și al lui Janice.

Pun ceașca de cafea pe noptieră și mă întind spre ea. Nu cred că sunt în stare să vorbesc deocamdată, așa că o strâng la piept și-o mângâi pe spate, reproșându-mi cât de egoist am fost pentru că, în clipa în care am aterizat la New York, nu-mi doream decât ca ea să fie acolo, cu mine.

— N-ai renunțat niciodată la mine, spune Annika.

— Ba da.

Când am cunoscut-o pe Liz, la o petrecere pentru noii angajați, mi s-a părut că ea era tot ce-mi doream. Fusese șefa de promoție a unui liceu dintr-un orășel din Nebraska, iar noi doi aveam în comun mai mult decât faptul că ne trăgeam din Midwest. Avea credite studențești de plătit și multă ambiție. Pe deasupra, seara învăța pentru masterat. Am petrecut ore în șir învățând împreună, promițându-ne că, atunci când ne vom obține diplomele, nimic nu ne va mai sta în cale. Între timp, eu urcam constant în ierarhia companiei, lucrând mai multe ore decât oricare alt coleg de-al meu. Liz era la fel de deșteaptă ca mine și, pe deasupra, inteligența ei venea la pachet cu un „ambalaj” frumos. Știa ce voia și avea răspunsuri pentru orice. În cele din urmă, abordarea ei a început să mi se pară agresivă, iar încrederea în sine pe care o afișa era la limita aroganței. Dar am avut revelația asta mai târziu. La începutul relației noastre, mă credea special, iar mie Liz mi se părea un colac de salvare aruncat de pe vasul naufragiat al relației mele cu Annika. M-am agățat din răsputeri de colacul ăsta.

Annika n-avea să mi se alăture niciodată la New York. Înțelesesem asta de mult, dar, până s-o întâlnesc pe Liz, încă nutrisem speranța că avea să vină. La începutul lui decembrie, am sunat-o pe Annika și am dat din nou de robotul telefonic. I-am lăsat un mesaj. „Eu sunt. Voiam să-ți zic că am cunoscut pe cineva. M-am gândit că ar trebui să-ți spun, în caz că totuși te gândești să vii aici. Aș vrea mult să primesc vești de la tine, dar, dacă n-o să mă suni, o să înțeleg. Pa, Annika.”

N-aș fi lăsat un mesaj atât de important în căsuța ei vocală, dar rareori ridica receptorul și, ultima dată când îi telefonasem, nu mă sunase. Mi-am spus că sigur conta faptul că eram sincer cu ea.

A fost ultima oară când am format numărul ei.

— Mesajul ăla m-a dărâmat. Am vrut să te sun înapoi și să-ți zic că încă te iubesc, îmi mărturisește Annika. Dar pur și simplu n-am putut. Știam ce aveam de făcut pentru mine însămi, dar nu m-am gândit la cum te afectează pe tine decizia mea. Până nu mi-a explicat Tina, nu pricepeam că acțiunile mele ar putea să te rănească.

— Nu-i nimic. M-am descurcat.

Acum mi se pare aproape caraghios că am suferit atât de mult. Am petrecut ore întregi ascultând melodii care mă trimiteau cu gândul la Annika. Luasem cu mine perna ei și îmi culcam capul pe ea în fiecare noapte. Îmi era dor de ea. Fetele blonde pe care le vedeam la metrou îmi aminteau de ea.

— Te-am sunat, dar câțiva ani mai târziu, și persoana care a răspuns mi-a spus că nu mai locuiai acolo. Probabil că aș fi putut să te găsesc sunând la serviciul de informații, dar nici măcar Tina nu m-a putut ajuta să-mi dau seama ce voiam să-ți spun, așa că n-am mai făcut-o. M-am concentrat pe ce realizasem până atunci, pe faptul că trăiam pe cont propriu și că lucram la bibliotecă, deși îmi lipseai cumplit de mult. Când ne-am întâlnit în magazin, am fost atât de fericită să te văd!

— Când te-am văzut, mi s-a părut că privesc o fantomă. La început, nu eram sigur că erai tu.

— Eu am știut imediat că tu erai, zice ea. Și, de atunci, sunt recunoscătoare.

34
Annika

CHICAGO
SEPTEMBRIE 2001

Astăzi mă întâlnesc cu Tina ca să-i povestesc despre rezultatele testului. Am urmat sfatul lui Jonathan și, când i-am zis Tinei că am decis să dau testul, m-a trimis la un neuropsiholog pe nume Sorenson. Tina mi-a spus că autismul este o tulburare de dezvoltare, nu o boală psihică și că neuropsihologii sunt specializați în diagnosticarea tulburărilor de spectru autist. Când am sunat să-mi fac o programare, am aflat că testul durează patru-cinci ore, dar că e alcătuit din două sesiuni separate. Mi s-a zis că voi primi un e-mail cu un chestionar care cuprinde câteva pagini, pe care să-l completez în avans și să-l aduc cu mine la cabinet.

Biroul doctorului Sorenson nu semăna deloc cu al Tinei. Mobila era masivă, luminile – puternice. Încăperea gemea de obiecte din crom și sticlă. Îmi tot surprindeam reflexia în suprafețele lucioase și mă speriam de fiecare dată, întrebându-mă cine era femeia aia. Până la urmă, m-am uitat la mâinile mele împreunate în poală și am încercat să nu zvâcnesc din degete.

Testele m-au epuizat, dar după aceea m-am simțit bine. Ca și cum înfruntasem, în sfârșit, o problemă care mă chinuise toată viața. Când am încercat să speculez în legătură cu rezultatele evaluării, neliniștea a apărut din nou. Și dacă temerile pe care i le împărtășisem lui Jonathan se dovedeau a fi întemeiate? Dacă nu găseau nimic în neregulă cu mine și eram doar o fată ciudată, ai cărei torționari din liceu avuseseră dreptate?

Când am revenit la cabinet, ca să aflu diagnosticul, doctorul Sorenson s-a așezat la birou și a deschis un dosar.

— Testele arată că te încadrezi în criteriile specifice tulburărilor de spectru autist. Ai o formă înalt funcțională și, cel mai probabil, folosești o serie întreagă de strategii adaptive și de metode de evitare a problemelor. Te putem ajuta să-ți fie mai ușor în viața de zi cu zi. Se pare că suferi și de anxietate generalizată, iar asta îți provoacă mai multe probleme decât tulburarea în sine.

— Am și o tulburare anxioasă?

— Adesea, cele două merg mână în mână. Vreau să-ți spun că nu-i nevoie să treci prin viață simțindu-te așa.

Ce am aflat în ziua aia, în biroul doctorului Sorenson, mi-a adus liniște și speranță. Știam de mult că mintea mea funcționează diferit, dar confirmarea pe care am primit-o m-a ușurat enorm.

Aș vrea să fi dat testele cu ani în urmă. Dacă aș fi știut atunci ce știu acum, poate că n-aș mai fi trăit atâția ani convinsă că e ceva în neregulă cu mine. Aș fi dezvoltat strategii adaptive mai bune, mult mai devreme. Dacă aș fi știut mai devreme ceea ce am aflat în biroul doctorului Sorenson, poate că aș fi excelat, în loc să mă limitez la a mă descurca.

Cu siguranță, nu mi-ar fi fost atât de rușine de mine.

— Doctorul Sorenson mi-a prescris și medicamente împotriva anxietății, îi zic Tinei după ce o pun la curent cu tot ce am aflat. A zis că ar putea să mă ajute să-mi fac mai puține griji și să gândesc mai limpede.

— Și funcționează? mă întreabă Tina.

— Nu le iau de multă vreme, iar el a spus că s-ar putea să dureze chiar și o lună până își fac efectul, dar deja mă simt altfel. Sunt mai calmă.

Am început să nu mă mai critic mereu pentru tot ce fac și spun. Am mai multă încredere în mine când interacționez cu ceilalți. Sau poate că pur și simplu nu mai sunt atât de îngrijorată că o să fac o gafă.

— I-ai spus lui Jonathan despre rezultatul testului?

— Da. I-am povestit tot și i-am zis cât de mult mă bucur că m-a încurajat să fac pasul ăsta. Aș vrea ca mama să mă fi dus să dau testul în copilărie.

— Având în vedere tot ce știu despre mama ta, sunt sigură că și-a dat silința. Pe vremea aia erau mai puțin resurse și se știau mai puține lucruri despre tulburările de spectru autist. Cred că a făcut tot ce a putut ca să te pregătească pentru viață.

— Ar fi trebuit să dau testul când am început să vin la tine, pentru terapie. De ce-mi dau seama de asta abia acum?

— Pentru că, atunci când privești în urmă, vezi totul altfel.

— Am o colegă la muncă. O cheamă Stacy. Oamenii îi zâmbesc în timpul ședințelor cu angajații și toată lumea o vizitează în birou și-i oferă prăjiturele. Am încercat să mă împrietenesc cu ea încă de când a început să lucreze la bibliotecă, acum câțiva ani. M-am străduit mereu să imit comportamentul celorlalți, dar n-a funcționat niciodată. Zilele trecute, când

eram în oficiu, m-am simțit mult mai bine doar salutând-o în timp ce așteptam să mi se încălzească ceaiul, în cuptorul cu microunde.

— Și ce s-a întâmplat?

— M-a salutat și ea. Pe urmă m-a întrebat cum merge treaba și eu i-am zis că bine. Apoi mi-am scos cana din cuptor și i-am urat să aibă o zi bună în continuare și am ieșit.

Tina pare încântată.

— Și cum te-ai simțit?

— Nu pot să descriu exact cum m-am simțit, în afară de faptul că mi s-a părut firesc. Înainte, aș fi interpretat greșit semnalele ei și aș fi început să bat câmpii. Apoi mi-aș fi făcut griji în legătură cu ce am spus, iar asta m-ar fi făcut să bat câmpii și mai mult și să înrăutățesc situația. Dar acum n-am procedat la fel. După câteva zile, Stacy și cu mine ieșeam din clădire în același timp, iar ea mi-a ținut ușa și m-a întrebat ce planuri de weekend am. I-am spus că probabil o să fac ceva cu prietenul meu, ea m-a întrebat cum îl cheamă și cum ne-am cunoscut. I-am povestit câte ceva despre Jonathan și i-am zis că am fost împreună în facultate. I s-a părut foarte romantic. Pe urmă, înainte să urce în mașină, mi-a spus „Distracție plăcută cu prietenul tău", și normal că i-am urat „Distracție plăcută și ție cu prietenul tău", pentru că așa sunt eu.

— Și ce e în neregulă?

— Stacy e *măritată*, îi explic.

— Ai fost pe-aproape, zice Tina și izbucnim amândouă în râs, iar finalul ședinței ne găsește tot râzând.

35
Annika

CHICAGO
SEPTEMBRIE 2001

— Nu ești chiar un as la treaba asta, îmi zice Jonathan când încerc să opresc mașina lângă trotuar, dar în schimb o izbesc de bordură.

— Scuze!

— E OK. Nu pățește nimic decât dacă o izbești de ceva mare.

Mașina lui Jonathan e mai arătoasă decât vechea lui camionetă. E argintie și, când l-am întrebat ce model e, mi-a zis că e un sedan.

Nu o folosește des, pentru că de obicei ia trenul. Îmi place mirosul din interiorul mașinii: miroase a nou, deși Jonathan susține că a cumpărat-o încă de când s-a mutat din New York.

— Ți-am zis că sunt o șoferiță groaznică, îi spun. Dacă-mi aduc bine aminte, am folosit exact cuvintele astea.

— Nu ești groaznică. Pur și simplu nu exersezi suficient.

Weekendul ăsta mergem în vizită la părinții mei, iar Jonathan a hotărât că orașul Downers Grove, aflat în drumul nostru, e locul ideal pentru câteva lecții de șofat, înainte să încercăm ceva mai complicat. Nu-i spun că sper să renunțe la idee până ajungem acolo. Traficul din Chicago are un efect paralizant asupra mea; chiar nu pot să conduc pe străzile din oraș. Dat fiind că există atâtea taxiuri, trenuri și că pot merge pe jos, nu am nevoie să conduc, dar Jonathan crede că ar trebui să-mi lărgesc puțin orizontul.

— Annika, stai! strigă el și izbește podeaua mașinii violent, cu piciorul.

Mă sperii.

— De ce-ai făcut asta? îl întreb, punând frână atât de brusc, încât mi se blochează centura de siguranță.

Aha! Poate pentru că nu semaforul de pe banda mea s-a făcut verde.

— N-ai idee cât mi-aș dori să am o pedală de frână pe partea mea.

După încă un sfert de oră de demarări smucite și opriri bruște, ne dăm bătuți și facem schimb de locuri. Mă simt extraordinar de ușurată. Mă așez

pe scaunul din dreapta șoferului, iar el pornește spre părinții mei, alături de care vom lua prânzul.

Părinții mei au fost încântați de vestea că am reluat legătura cu Jonathan și încă și mai entuziasmați când le-am spus că venim să-i vizităm. Așa a început povestea cu lecțiile de șofat. I-am zis lui Jonathan că ai mei vin în Chicago să mă ia ori de câte ori vreau să mă duc acasă.

— Locuiesc la doar jumătate de oră distanță de tine, a zis el. De ce nu închiriezi o mașină, să te duci tu la ei? Așa, ai exersa șofatul.

— Pentru că urăsc să conduc mașina. Mi-am găsit un loc de muncă și un apartament în centru ca să nu fiu nevoită s-o fac.

— Nu e vorba de condus.

— Nu? Atunci, despre ce?

Chiar nu înțelegeam.

— E vorba să faci în fiecare zi câte un lucru care te sperie. Nu așa zicea o femeie celebră?

— O zicea Eleanor Roosevelt. Să știi că șofatul nu mă sperie.

— Mmm…

— Știu ce înseamnă când scoți sunetul ăsta.

— Atunci, știi că o să mai ai parte de alte lecții de condus.

*

Jonathan vrea să ne întoarcem acasă în jur de ora patru, ca să aibă timp să se ducă la birou și să lucreze câteva ore. De dimineață, mi-a zis că Brad are nevoie de ajutor ca să le fie mai ușor luni, iar mie mi s-a părut un mod eficient de a distruge o duminică minunată. Ne luăm la revedere de la ai mei și urcăm în mașină. Sunt încântată că Jonathan nu sugerează să trec din nou la volan.

— De ce nu poți să-i spui lui Brad că nu vrei să lucrezi duminica?

Ar fi drăguț să ne uităm la un film împreună sau să facem altceva relaxant când ajungem acasă.

— Nimeni nu recunoaște asta în fața șefului. Ar însemna că nu suntem buni coechipieri și că viețile noastre personale sunt mai importante.

Îmi încrețesc fruntea, nedumerită.

— Păi, nu e adevărat?

— Bineînțeles, dar nu putem s-o admitem deschis.

— Nu pricep nimic, și nu cred că problema e cum funcționează creierul meu.

Jonathan râde.

— Așa e cultura corporatistă. Nu e musai s-o înțelegi, ci să respecți regulile.

— Mi se pare oribil.

— Pur și simplu așa merge treaba în domeniul ăsta.

— Și dacă ai hotărî că nu mai vrei să continui așa, ce altă slujbă ai putea avea?

— Nu știu. Nu m-am gândit niciodată. Tu ce-ai face dacă n-ai mai vrea să lucrezi la bibliotecă?

— Aș scrie piese de teatru toată ziua, răspund eu și mă prefac că tastez. Dar nu mă imaginez plecând vreodată de la bibliotecă. Îmi place foarte mult.

— Ești norocoasă, îmi zice el.

Ridic din umeri.

— N-aș putea să-mi petrec viața făcând ceva ce nu mă face fericită.

36
Jonathan

CHICAGO
10 SEPTEMBRIE 2001

— N-o să ne ajute deloc, spune Brad după ce un membru junior al echipei face o sugestie care contrazice propunerea lui Brad, dar care, de fapt, ne-ar ajuta destul de mult.

Șeful nostru irascibil își accentuează afirmația aruncând un teanc de rapoarte pe masa din sala de conferințe, ca un copil care face o criză de nervi. Brad suferă de o formă gravă de sindrom al impostorului și-l îngrozește ideea că o să descopere cineva că, în cea mai mare parte din timp, de fapt habar n-are ce spune. Dar când vorbește în fața altora e plin de energie, animat, ceea ce îi maschează incompetența generală, făcându-l să pară mai inteligent decât este în realitate. La impresia asta contribuie, de asemenea, faptul că, deși reprezintă munca mea, soluțiile cu care contribui eu în echipă sunt adesea prezentate prin gura lui mare, ceea ce-l face să pară superstarul care și-ar dori să fie.

Toată echipa trebuie să prindă ultimul avion spre New York din seara asta, ca mâine-dimineață, la opt și jumătate, să intrăm în sala de conferințe și să susținem prezentarea. Și, cel mai important, să ne dăm clienții pe spate. Din păcate, nu suntem pregătiți cum trebuie, ceea ce explică dispoziția groaznică a liderului nostru neînfricat. În cea mai recentă pauză de cinci minute, m-am furișat la mine în birou, am închis ușa și am sunat-o pe Annika.

— Să nu mă aștepți în seara asta. Treaba *nu* merge bine și nu sunt șanse să ajung la cină. Îmi pare rău.

— Dar cum o să mănânci?

Mă termină că Annika își face griji dacă o să mănânc sau nu.

— Nu știu. De obicei Brad comandă mâncare, dar acum a decis să n-o facă pentru că nu vrea să fim distrași. După cum arată situația, pot să-ți spun de pe acum că niciunul dintre noi n-o să plece decât când n-o să avem de ales, pentru că trebuie să ajungem la aeroport. O să mănânc acolo.

— Ce absurd! exclamă Annika.

— Nu-i nimic.

Cina e ultima mea grijă în momentul ăsta. Brad a făcut nenumărate aluzii la faptul că performanța și contribuția mea în New York o să influențeze direct șansa de a fi numit director de divizie, poziția ierarhică imediat sub a lui. Trei dintre noi vrem să obținem postul, iar Brad s-a folosit de puterea lui de decizie ca un adevărat tiran. A tot cugetat cu voce tare la punctele noastre forte și la cele slabe, asezonând totul cu un pic de îndoială, ca să ne mențină în priză. Nu suport să-i fac pe plac, dar îmi doresc jobul ăsta, iar el știe. Brad ar fi surprins să afle ce-mi doresc *cu adevărat,* postul lui. Departamentul ăsta ar înflori sub conducerea cuiva căruia îi pasă mai mult să ia decizii bune pentru companie decât să se asigure că toată lumea știe câtă putere are el.

Brad este deosebit de prost dispus în seara asta pentru că la New York o să aibă întrevederi cu șeful lui, iar această perspectivă îi provoacă panică. Va fi nevoit să se descurce singur și sunt convins că-l neliniștește faptul că va trebui să reacționeze prompt fără ajutorul și informațiile pe care i le oferim noi.

— Trebuie să închid, îi spun Annikăi după ce mă uit la ceas.

Am lipsit cinci minute și, dacă sunt ultimul care se întoarce în sală, va trebui să am o scuză bună, iar conversația cu iubita nu e una acceptabilă.

— Te sun de la aeroport.

— OK. Pa!

Am noroc: deși când mă întorc îi găsesc pe toți la locurile lor, Brad nu e nicăieri. Brian, și el luat în considerare pentru promovare, se apleacă și-mi șoptește:

— Am auzit că vorbește la telefon cu nevastă-sa. Cică ăla mic are cojunctivită sau ceva de genul.

Brad se întoarce în sală după cinci minute, roșu la față și un pic agitat. Suntem la limită cu timpul pentru prezentare. Pe parcursul orei următoare, oferim suficiente opțiuni viabile și cercetări solide ca Brad să încropească un *pitch* cât de cât rezonabil. Ne lăsăm pe spătarele scaunelor și ne împingem carnetele spre centrul mesei.

Suntem amețiți și epuizați după atâtea nopți petrecute la muncă și săptămâni de lucru de șapte zile, așa că, atunci când o zăresc pe Annika dincolo de peretele de sticlă al sălii de conferințe, clipesc și mă uit de două ori ca să fiu sigur că n-am halucinații. Zâmbește și ține în mână o sacoșă

cu mâncare de la Dominick's. Mă vede și-mi face cu mâna, entuziasmată. Îi fac și eu cu mâna, dar nu apuc să mă scuz și să ies pe hol, în întâmpinarea ei, că Annika împinge ușa și intră în sală. Toți bărbații de la masă se întorc spre ea. Doamne, s-o vezi pe fata asta e o desfătare! Zâmbește larg și părul ei strâns în coadă se leagănă când intră în sală. N-am nici cea mai vagă idee cum a trecut de securitate și a intrat în clădire, și nici nu-mi pasă. Bucuria ei aproape copilărească e singurul lucru care m-a făcut să zâmbesc azi.

De-a lungul timpului, soțiile și iubitele colegilor au trecut ocazional pe la birou să ne salute, să aducă un obiect uitat acasă sau să ne arate un nou-născut. Dar rareori a intrat vreuna în sală în timpul unei ședințe. Ele știu că așa ceva pur și simplu nu se face. Nu și Annika mea. Iar faptul că ea intră de-a dreptul în sală mă face s-o admir și mai mult. Are dreptate: de când am început să luăm lucrurile atât de în serios? Doar nu e zece dimineața. E șase seara și lucrăm de zece ore fără întrerupere. De fapt, chiar de mai mult timp, pentru că fiecare om din sala asta a început să muncească încă dinainte de a pleca de-acasă, de dimineață. Putem să renunțăm la aparențe pentru o clipă și să recunoaștem că suntem oameni? Că nu tot ce facem e menit să demonstreze cât de mult muncim?

Înfometați, câțiva membri ai echipei au dat iama în automatele cu gustări, iar masa din sala de conferințe este plină de cutii de Cola goale și ambalaje de bomboane, dar ce aduce Annika în sacoșă miroase incredibil. Îi știu bine pe oamenii ăștia și cu unii dintre ei lucrez de ani de zile. Expresiile lor amuzate sunt pline de blândețe, pentru că știu prin ce am trecut cu Liz, dar și pentru că gestul Annikăi li se pare foarte drăguț, deși inoportun.

Ei bine, Brad nu privește situația la fel.

— Bună! o salută el, pe un ton care mă irită instantaneu.

Mă îndrept de spate în scaun.

— Parcă Monica te cheamă, nu?

Brad îi zâmbește fals și condescendent, iar sângele începe să fiarbă în mine. Annika îi întoarce zâmbetul, dar al ei e sincer.

— Annika. Fără „M". Toată lumea crede că numele meu e Monica.

— Annika, suntem în toiul unei ședințe.

— Văd, zice ea. Dar sunt sigură că lui Jonathan îi e foame, fiindcă nu văd mâncare aici, așa că i-am adus cina.

— Haideți să luăm o pauză, băieți, propune Brad.

Colegii se ridică și încep să se întindă. Majoritatea se îndreaptă spre ieșire, dar cei mai curioși rămân. Annika se apropie și așază punga pe masă.

— E cu șuncă și cașcaval, zice ea.

Mă ridic, vrând s-o sărut pe obraz. Înainte s-o iau de mână și s-o conduc ușor afară din încăpere, Brad se postează lângă noi.

Annika poartă rochie și, cu toate că decolteul nu e adânc, materialul are un pliu în față, prin care îi zăresc sutienul și partea de sus a sânilor. Înălțimea lui Brad îi permite să se uite direct într-acolo, iar el profită din plin de treaba asta, ca și când faptul că Annika ne-a întrerupt îi dă dreptul – lui sau *oricui* altcuiva – s-o facă. Îmi vine să-i trag o palmă peste mutra arogantă.

— Jonathan, te aștept la mine în birou, zice Brad.

Se străduiește să-mi dea de înțeles că am intrat în bucluc, de parcă ar fi directorul școlii, iar eu – elevul prins chiulind.

O conduc pe Annika în biroul meu.

— O să ai probleme din cauza mea, nu? N-am vrut decât să fac un gest drăguț.

— E în regulă, Annika. Serios! A fost foarte drăguț din partea ta. O să înfulec sendvișul.

Probabil nu de față cu Brad.

— Ești supărat? Nu-mi dau seama dacă ești supărat, zice ea pe un ton îngrijorat.

Îi strâng mâinile.

— Nu sunt.

Și e adevărat. În mare parte, sunt furios pe mine însumi, pentru că am acceptat să umblu ca pe ouă, ca să nu-l supăr pe Brad, și să-mi fac mai multe griji pentru viața profesională decât pentru lucrurile care chiar contează.

— Așteaptă-mă aici.

Annika se așază pe scaunul meu și mă privește cu atâta teamă, încât o asigur că totul e bine și că mă întorc într-un minut.

Intru în biroul lui Brad. Stă așezat la masă și frunzărește niște documente. Rămân în picioare, ca un copil care a fost obraznic, și aștept să mă bage în seamă.

— Închide ușa, spune el fără să ridice privirea.

Iisuse! Are de gând s-o facă pe ticălosul manipulator.

Când se uită în sfârșit la mine, se sprijină de spătarul scaunului și învârte stiloul alene, între degete.

— Mă întreb… ce reprezintă femeia asta pentru tine?

— E iubita mea, îi spun, pentru că nu mai pot nega că-mi doresc să-mi fie iubită.

Răspund rar și apăsat, așa cum vorbești când interlocutorul e tont și vrei să te asiguri că pricepe. Și eu pot să joc rolul ăsta, Brad. Din expresia lui reiese că tonul meu nu-i place deloc.

— Mă întreb dacă *iubita* ta o să-și facă un obicei din a da buzna peste tine când ești la muncă.

— Nu știu. Nu pot să bag mâna în foc că n-o să mai încerce niciodată să-mi aducă cina la birou.

— Nu sunt supărat că ne-a întrerupt. Am muncit cu toții multe ore și-mi place să cred că suntem o familie. Dar în firmă trebuie să proiectăm o anumită imagine. Cineva care are o funcție directorială, așa cum ai putea avea tu, participă la multe evenimente sociale, adesea acompaniat de parteneră.

— Ce încerci să zici?

Pun întrebarea asta, cu toate că știu unde bate. Chiar are dreptul să spună așa ceva? Sunt convins că departamentul de resurse umane ar fi interesat să afle despre conversația asta.

— Într-un context de business, trebuie să adoptăm o anumită conduită.

Râd scurt, deși mă îndoiesc că lui Brad situația i se pare amuzantă.

— Mda, păi, poate c-ar trebui să nu te mai uiți în decolteul ei, pentru că nu e o conduită adecvată în niciun context.

Brad amuțește. Am tot dreptul să-i cer socoteală despre purtarea lui față de Annika, iar el o știe. Dar, fiindcă mi-e șef, dacă ar ceda în fața mea, și-ar știrbi din putere, iar el nu acceptă așa ceva.

— Nu m-am uitat în decolteul ei, Jon.

— În privința asta, avem păreri opuse, *Brad.* Dar sunt sigur că n-o să se mai repete.

Sunt tentat să râd din nou, pentru că acum chiar că-l zgândăr și suntem amândoi conștienți că o fac. Brad știe că sunt cel mai potrivit pentru postul pe care mi-l doresc. Și, dacă ar numi pe cineva ca mine în subordinea lui directă, i-ar scădea volumul de muncă. Îmi imaginez maldărul de dosare pe

care o să mi le pună în cârcă. O să mă chinuie cât timp aștept să aflu dacă am obținut promovarea, dar sunt aproape convins că, în cele din urmă, o să mă aleagă pe mine. O să mă fiarbă la foc mic o vreme și, cu siguranță, o să mă lase să aștept răspunsul până când ne întoarcem de la New York, ca pedeapsă pentru înfruntarea noastră. Brad se rotește cu tot cu scaun și se oprește cu spatele la mine, făcându-și de lucru cu un morman de dosare aflate pe dulapul lui. O iau ca pe un apropo că trebuie să plec.

Când mă întorc la mine în birou, Annika nu mai e aici.

37
Jonathan

CHICAGO
10 SEPTEMBRIE 2001

În sfârșit, Brad ne-a lăsat pe toți să mergem acasă, în urmă cu zece minute. E aproape ora șapte, iar eu sunt în criză de timp, pentru că ar trebui să fiu în drum spre aeroport, ca să prind zborul de 8:52 spre New York. În schimb, sunt într-un taxi care gonește spre apartamentul Annikăi.

Intru în clădire și, când deschide ușa, îi văd ochii plini de lacrimi și sunt iar furios pe Brad, pentru că din cauza lui e pe cale să plângă.

— De ce-ai plecat? strig eu.

Tresare. De obicei nu țip, și mai ales nu la ea.

— Ai pus că nu ești supărat, dar ești!

— Mă descurc cu Brad, dar sunt supărat că ai plecat. Știi cum m-am simțit?

Nu-mi răspunde, pentru că, evident, nu știe cum mă simt și nici n-o să afle, dacă nu-i spun.

— Impresia mea e că nu crezi că merită să lupți pentru mine. Poți să-mi spui într-un milion de feluri că ții la mine, dar am nevoie să mi-o arăți. Am nevoie să știu că ești gata să înfrunți orice obstacol care ne apare în cale. Nu poți să fugi și să te ascunzi de fiecare dată când se întâmplă ceva care te copleșește. Nu poți să te duci la culcare și să speri că lucrurile se rezolvă până te trezești. Nu eram obligați să reluăm relația, dar am vrut s-o fac pentru că eu cred că *merită* să lupt pentru tine și te iubesc exact așa cum ești.

— Mă iubești? întreabă ea, ca și când nu i-ar veni să creadă.

— N-am încetat niciodată să te iubesc. Uneori nu înțeleg de ce. Va trebui să accepți că sunt bărbat în toată firea și că fac față situațiilor. Ai nevoie de unele lucruri din partea mea și înțeleg asta. Dar și eu am nevoie să-mi demonstrezi că n-o să te dărâme orice mică neplăcere care-ți apare în cale. Am nevoie să-mi arăți că ne sprijinim unul pe celălalt.

Annika se uită în ochii mei și spune:

— Și eu te iubesc, Jonathan. Îmi pare rău. Promit că n-o să mai fug când lucrurile nu merg bine.

O strâng tare în brațe.

— Trebuie să plec. Mă întorc peste două zile și atunci vom vorbi mai mult.

Am senzația că, indiferent ce o să se întâmple în călătoria asta, la întoarcere o să am mare nevoie de afecțiunea ei. O sărut pasional, apoi plec.

Am noroc că șoferul de taxi e nebun și, când îi spun că trebuie să mă ducă la aeroport în timp record, apasă accelerația și n-o mai slăbește până când roțile scrâșnesc pe asfaltul aeroportului O'Hare.

Am ajuns la limită și încă sper să apuc să mă îmbarc. Trec de securitate și ajung la poarta de îmbarcare cu câteva secunde înainte să se închidă. Mă simt ușurat, pentru că, dacă aș fi ratat zborul, probabil că Brad m-ar fi concediat.

38
Annika

CHICAGO
11 SEPTEMBRIE 2001

A doua zi îmi iau liber, ceea ce nu fac aproape niciodată. Dar situația în care l-am pus pe Jonathan m-a agitat tare și n-am putut să adorm. Mi-e rușine de mine, pentru că are dreptate. Fug de probleme. Mă ascund. Am făcut-o întotdeauna. Cred sincer că mă iubește și că nu vrea să mă schimb, dar am stat trează toată noaptea, gândindu-mă la ce am făcut și la problemele pe care i le-am creat. Prognoza meteo pentru Chicago anunță cer senin și vreme călduță, așa că șeful meu probabil crede că trag chiulul ca să mă bucur de vremea superbă. Dar nu e deloc adevărat. Sunt foarte furioasă pe mine și nu mă pot liniști. Incidentul umilitor de ieri-seară o să mi se deruleze în minte zile în șir, într-o buclă nesfârșită.

Îmi fac ceai și iau cana cu mine, în pat. O sun pe Janice, așa cum fac mereu când o dau în bară. Janice tocmai pregătește micul dejun, cu micuța Natalia agățată de ea. Spune că-i călărește șoldul ca o maimuțică.

— Părerea mea e că oamenii ăștia de afaceri iau totul prea în serios, îmi zice ea după ce-i relatez repede povestea jenantă. În locul tău, nu mi-aș face griji. Ai făcut un gest frumos pentru Jonathan. Sunt doar afaceri. Nu e ca și cum ar lucra la vreun tratament pentru cancer sau la soluții pentru pacea mondială!

— Dar soțul tău lucrează în cartierul financiar.

— Știu. De-aia îmi și permit s-o spun. Clay și cu mine râdem uneori de chestiile pe care le aude în ședințe. Îți vine să-ți dai ochii peste cap. Dar trebuie să joace după regulile astea.

— Atunci, tu ești cea mai în măsură să înțeleagă cât de derutant e pentru mine.

— Jonathan te tratează ca pe egala lui pentru că așa te consideră. Situația era alta când v-ați cunoscut, și a recunoscut-o. Dar acum și-a schimbat părerea, așa că începe să te porți ca egala lui.

— Uau! Văd că mă iei tare.

— Știi că am dreptate.

— N-ar fi trebuit să plec, dar m-am speriat. Nu vreau să-i fac probleme.

— E om în toată firea. E capabil să-și poarte singur de grijă.

Și să aibă grijă de mine, îmi spun eu. Va trebui să am întotdeauna în viața mea pe cineva care să o facă.

Dar n-am curajul s-o spun cu voce tare, nici măcar lui Janice, care cu siguranță m-ar înțelege.

După ce închid telefonul, mă duc în bucătărie să-mi mai fac ceai. Când e gata, iau motanul pe care l-am adoptat de curând și pe care l-am botezat Domnul Bojangles, în onoarea primului meu motan, care a murit acum câțiva ani, și mi-l așez în poală. Pornesc televizorul. În emisiunea *Today,* Matt Lauer și Katie Couric pălăvrăgesc. Mă simt vinovată că trag chiulul de la muncă, dar îmi spun că o zi liberă pentru sănătatea mea mintală e aproape același lucru cu o zi liberă pe motiv de sinuzită sau indigestie – două cauze pe care colegii mei le invocă mereu pentru absențele lor. Matt o întrerupe pe Katie în toiul unei propoziții; se întâmplă ceva în sudul Manhattanului. Mă aplec spre televizor și urmăresc transmisia, plină de curiozitate. Am un presentiment. Motanul sare din poala mea, pentru că-l apăs prea tare.

Cineva a sunat în direct, în emisiune, ca să raporteze o explozie puternică lângă World Trade Center, adică acolo unde zicea Jonathan că echipa lui o să aibă întâlnirea de afaceri. El are un telefon șmecher, un BlackBerry, și ar trebui să-l sun, ca să-l întreb dacă a auzit explozia. Dar, dacă mai întrerup vreo ședință, șeful lui chiar o să mă urască și poate că Jonathan n-o să obțină promovarea la care speră.

Matt și Katie sunt perplecși. Nimeni nu pare să știe ce se întâmplă acolo. Un alt telespectator care îi contactează telefonic e de părere că un avion care face curse interne a lovit turnurile World Trade Center. Ridic receptorul telefonului fără fir și mi-l așez în poală. Și ce dacă-l sun pe Jonathan? Janice are dreptate. Nu e cazul să ia lucrurile așa de în serios.

Apoi se transmit imagini în care se văd turnurile World Trade Center: în mijlocul unui turn se cască o gaură din care se ițesc flăcări! Sunt atât de speriată, încât, când încerc să ridic receptorul la ureche, îmi alunecă din mână și aterizează pe podea. Will lucrează pe Wall Street, la fel și Clay. Nu știu exact cât de aproape e Wall Street de World Trade Center, dar mi-e teamă și pentru ei.

E rău de tot. Știu asta pentru că a izbucnit un incendiu și, în caz de incendiu, primul lucru pe care trebuie să-l faci e să ieși afară. Una dintre sarcinile pe care părinții mei mi le-au trasat când am început să locuiesc singură a fost să stabilesc un plan pentru cazuri de urgență. Dacă e o avertizare de tornadă, trebuie să mă duc în camera cea mai apropiată de centrul clădirii – în cazul meu, baia. Dacă se declanșează alarma de fum, trebuie să iau în brațe animalul de companie și să ies imediat afară. Nu trebuie să mă opresc și să sun la pompieri, sau să-mi pun sutienul, sau orice altă prostie care mi-ar veni în minte. Odată ajunsă afară, le pot telefona pompierilor de la un vecin.

Mă aplec după receptor. Mă uit la numerele de telefon ale lui Jonathan, stocate în memoria aparatului: numărul pentru birou, cel de acasă și cel de mobil. Aleg să-l sun pe telefonul BlackBerry. Sună încontinuu și, într-un final, se activează căsuța vocală, închid și sun din nou. Matt și Katie discută în direct cu o femeie care susține că avionul e mai mare decât cele navetiste, dar mi se pare imposibil: cum să nu observe pilotul niște clădiri atât de înalte ca turnurile World Trade Center? În plus, nu știu în care dintre ele se află Jonathan. Pare să se întâmple în turnul de nord.

În sfârșit, Joanthan răspunde.

— Annika.

Vocea lui sună ciudat și pare că a rămas fără suflu. E foarte multă gălăgie în fundal și abia dacă-l aud.

— În ce turn ești? țip eu în telefon.

— În cel de sud. Am auzit o explozie uriașă acum zece minute. Brad s-a dus să afle ce se întâmplă.

— Jonathan, mă uit chiar acum la televizor. A fost un avion.

— Ești sigură?

— Da! Matt și Katie au spus că un avion a lovit turnul de nord. Dintr-o parte a clădirii ies flăcări.

— Asta a zis și soția lui Tom. A spus că un avion mic, care a decolat de pe JFK, s-a abătut de la rută. O problemă cu controlul traficului aerian sau ceva asemănător. Ne uităm pe geam, dar de-aici nu vedem nimic. N-avem televizor în sala asta de conferințe.

— Clădirile sunt mult prea aproape una de alta. Trebuie să ieși chiar acum! Spune-le și celorlalți. Convinge-i să vină cu tine.

Jonathan le strigă colegilor:

— Hei! Chiar *a fost* un avion. E un incendiu uriaș. Hai, ieșiți! Luați-o pe scări.

— Du-te cu ei, îl îndemn.

— Ce? îl aud întrebând pe cineva, în fundal. Brad tocmai s-a întors, mă informează Jonathan. Cică trebuie să rămânem aici, pentru că s-ar putea ca afară să cadă resturi din celălalt turn. Acum se încearcă să se împiedice răspândirea focului. I s-a spus că pericolul ca incendiul să se extindă la turnul ăsta nu e iminent.

Mintea mea rațională nu poate să priceapă indicația lui Brad ca toți să rămână pe loc, pentru că n-are niciun sens. Dat fiind că evenimentele se desfășoară chiar sub ochii noștri, eu și toți cei care se uită la televizor știm ceva ce Brad nu știe: incendiul ăsta nu poate fi controlat.

— Jonathan, ascultă-mă! Pentru prima oară de când m-ai cunoscut, știu că, în sfârșit, am și eu dreptate o dată. Fă ce-ți spun. O să vezi cu ochii tăi cum stau lucrurile când o să ieși din clădire.

Cu siguranță își imaginează că exagerez, că nu înțeleg ce se întâmplă.

Dar nu-i așa.

Când se declanșează un incendiu, înseamnă că trebuie să pleci. Înseamnă că trebuie să ieși, să cobori.

— Bine, o să plecăm.

Aud țipetele întețindu-se în fundal. Jonathan le zice tuturor să iasă din sală, să coboare pe scări, spre parter, unde se vor reuni ca să reevalueze situația. Îl aud pe Brad spunându-le să rămână și pe Jonathan zicându-i să se ducă naibii. Asta mă bucură, pentru că-mi dovedește că *Jonathan mă crede.*

— Ne îndreptăm spre scări, mă anunță el. N-am reușit să conving pe toată lumea să ne însoțească. Unii au rămas. Brad n-a vrut să coboare.

— OK.

Gâfâi și încerc să ascult ce se mai zice în emisiune. Apelul cu Jonathan se întrerupe din când în când și nu aud tot ce spune. Scormonesc prin poșetă, căutând telefonul mobil pe care mi l-a cumpărat el, dar n-am capacitatea mintală necesară pentru a vorbi la două telefoane, în paralel. Imediat ce Jonathan ajunge la parter, o să-i sun pe Janice, pe Will, pe mama.

Aș vrea să am mai multe telefoane.

— Jonathan, unde ești acum? urlu eu în receptor, dar e posibil să nu mă audă, pentru că nu-mi răspunde. Jonathan, spune-mi la ce etaj!

Îmi ia câteva secunde să-mi dau seama că nu răspunde pentru că legătura s-a întrerupt.

Știu ce s-a întâmplat deoarece Matt și Katie difuzează o înregistrare video nou-nouță: un alt avion ne-a curmat convorbirea, însă, de data asta, aeronava a lovit turnul de sud, adică exact cel în care se află Jonathan.

*

Zvâcnesc frenetic din degete și abia reușesc să formez numărul. Încerc să dau de mama, dar sună continuu ocupat. Umblu de colo colo prin cameră, formez din nou și din nou și mi se pare că durează o veșnicie, dar în realitate au trecut mai puțin de cinci minute.

— Am vorbit cu fratele tău, îmi spune mama, în loc de salut. E bine.

Deși sunt disperat de îngrijorată pentru Jonathan și Clay, răsuflu ușurată auzind vestea că fratele meu e în siguranță.

— OK. E bine.

Gâfâi și tremur pentru că îmi curge atâta adrenalină prin vene, încât corpul meu nu știe cum s-o gestioneze.

— Mamă, Jonathan e în New York acum, în turnul de sud.

Anunțul meu e întâmpinat cu o tăcere mormântală. Apoi mama îmi spune pe nume și o aud plângând.

— Nu pleca nicăieri! îmi zice ea. Venim la tine.

Rămân lipită de televizor cât aștept să vină părinții mei. Deși știu că liniile telefonice sunt blocate, îl sun pe Jonathan din treizeci în treizeci de secunde, de pe telefonul fără fir. Sun și la Janice, de pe mobil. Amândouă liniile sunt ocupate.

Când ajung ai mei, văd că tata se mișcă greoi. Am uitat complet de operația pentru instalarea unei proteze de șold, intervenție pe care a suferit-o acum câteva săptămâni. Deși neintenționat, uneori sunt o fiică groaznică.

Operația a decurs fără probleme.

Mama îl ajută cu absolut tot și îi stă mereu la dispoziție.

Se pare că eu am trecut mai departe, fără să mă sinchisesc.

După ce îl așază pe tata pe canapea, mamei îi vine ideea să încercăm să contactăm filiala din Chicago a firmei la care e angajat Jonathan.

— Sigur au informații pentru familiile angajaților, explică ea.

Le telefonează, dar fără folos. Sunt la fel de confuzi ca noi, iar puținele informații care sosesc de la New York sunt bruiate de incendiu, de urletul mașinilor de intervenție, de oamenii care ies în valuri din clădiri. Totul se petrece foarte repede, și totuși, în același timp, există o încetineală chinuitoare.

Mama îmi pregătește ceai, dar nu pot să-l beau. Vreau să mă foiesc de colo colo și să zvâcnesc din degete. Să mă legăn și să sar. Fac toate lucrurile astea – pe unele, simultan –, dar nu mă ajută.

Hotărăsc să-l sun pe Will. Aș vrea să se ducă până la World Trade Center, să-mi spună dacă Jonathan a reușit să iasă din clădire.

Sună ocupat. Îmi izbesc mâna de brațul canapelei. La televizor se difuzează imagini în care apar obiecte căzând din Turnuri. Plouă cu hârtii, ca într-o paradă sinistră cu confetti.

Căldura provocată de incendiu a devenit insuportabilă, iar oamenii se aruncă de la ferestre și prin gaura căscată în clădire. Unii dintre ei se țin de mâini. Fusta unei femei fâlfâie în aer, în timp ce corpul ei e în picaj. Cum pot să difuzeze așa ceva la televizor?

Nu mai pot să mă uit la imaginile cu oameni care sar în gol. La gândul că Jonathan ar putea fi unul dintre ei, la gândul că *oricine* ar alege varianta asta, pentru că e preferabilă celorlalte, mă transform într-o grămăjoară isterică și înlăcrimată. Mă legăn. Oricât încearcă mama să mă aline, nu mă pot calma, iar intensitatea emoțiilor îmi provoacă o stare aproape paralizantă.

Nu sunt pregătită pentru așa ceva.

Nimeni nu e pregătit pentru așa ceva.

Îmi imaginez că nimic nu poate fi mai rău decât imaginea unor oameni sărind în gol din clădiri, dar mă înșel amarnic: la ora 9:59, turnul de sud, în care e Jonathan, se prăbușește în direct, la televizor. Douăzeci și nouă de minute mai târziu, se năruie și turnul de nord.

39
Annika

CHICAGO
12 SEPTEMBRIE 2001

Am stat treji toată noaptea și, în jur de șase și jumătate dimineața, reușesc în sfârșit să dau de Will.

— Sunt bine, mă liniștește el. Am vorbit deja cu mama și tata. Nu eram aproape de turnuri. Am încercat să te sun ieri, dar liniile telefonice picaseră.

— Mi-a spus mama. Ea și tata sunt aici, cu mine.

Vocea mi se frânge și încep să scâncesc.

— Annika, o să fie bine. Îți promit.

— Jonathan a zburat la New York luni noaptea. Era în turnul de sud, la o întrunire. Am vorbit ieri cu el și i-am spus să iasă din clădire. Eram la telefon cu el când a lovit al doilea avion. De atunci, n-am mai primit niciun semn de la el.

— Ce? Dumnezeule!

— Poți să te duci acolo, să-l cauți?

— Annika, turnurile *s-au prăbușit.* Chiar dacă m-aș apropia – cu toate că nu se poate –, n-aș ști ce să fac. Acolo s-a dezlănțuit iadul. E fum, și foc și… Garda Națională e aici.

Will amuțește când încep să plâng.

— Îmi pare foarte rău! strigă el, încercând să se facă auzit dincolo de hohotele mele.

Îi întind mamei telefonul. Stau într-un colț al sufrageriei, cu Domnul Bojangles al Doilea în brațe, și mă legăn. Realitatea pe care trebuie s-o înfrunt mă copleșește și, deși i-am promis lui Jonathan că o să fiu curajoasă, că n-o să fug și n-o să mă ascund când mă sperie ceva, evadez la fel cum am evadat întotdeauna când lucrurile merg prost.

Închid ochii și las întunecimea somnului să mă înghită.

Câteva ore mai târziu, când mă trezesc, sunt tot pe podea, dar am o pernă sub cap și cineva m-a acoperit cu o pătură, iar corpul meu e greu ca plumbul. Mă chinui să mă ridic în capul oaselor. Tata doarme pe canapea,

iar mama vorbește la telefon. Se uită la mine și primul lucru pe care-l observ e că expresia ei s-a schimbat. Nu știu ce înseamnă asta. Pe urmă zâmbește și, când închide telefonul, îmi dă prima veste îmbucurătoare pe care am primit-o de când avioanele au lovit turnurile. În timp ce dormeam, a hotărât să încerce din nou să ia legătura cu filiala din Chicago a firmei și-mi spune că Jonathan a fost văzut de un bărbat pe nume Bradford Klein.

— E șeful lui, îi explic.

— Mi-au zis că toți angajații trebuie să-și folosească telefoanele BlackBerry ca să comunice prin e-mail cu filiala din Chicago.

Telefonul meu nu e capabil de așa ceva, dar BlackBerry-ul lui Jonathan poate să facă lucruri pe care mobilul meu – un dar din partea lui Jonathan – nu le poate face. Nu mă interesează cum procedează, atâta vreme cât asigură un canal de comunicare deschis. Bucuria totală care mă cuprinde e atât de puternică, încât bat din palme și alerg prin cameră. Tata se trezește, speriat.

— Ce? Ce-i? Ce s-a întâmplat?

— Vești bune! zice mama. Se pare că Jonathan a scăpat cu bine.

Mă agit din nou prin încăpere, nerăbdătoare să aud detalii.

— Unde e? E rănit?

— N-au putut să-mi spună multe. Mi-au zis doar că numele lui e pe o listă cu numele angajaților care au reușit să iasă de acolo.

— Cum de nu știu unde e? mă mir eu.

— E mare învălmășeală acolo, explică mama. Mulți supraviețuitori au plecat pe jos și nu mai sunt în zona aia, mai ales după prăbușirea turnurilor. Jonathan cunoaște pe cineva în oraș?

— Îl cunoaște pe Will, dar nu sunt sigură că are datele lui de contact. Știe că Janice locuiește în Hoboken. Habar n-am dacă există vreun mijloc de transport care să-l ducă până acolo. O s-o întreb pe Janice imediat ce reușesc să dau de ea. Sunt convinsă că Jonathan are și alți prieteni sau cunoștințe de afaceri, pentru că a locuit acolo, dar nu le știu nici numele, nici numerele de telefon.

Poate că fosta lui soție va fi suficient de cumsecade încât să-l lase să stea la ea acasă. Mă întreb dacă Liz era într-unul din turnurile World Trade Center. Sper că a scăpat și ea de acolo.

— Fratele tău o să ne anunțe dacă Jonathan se duce la el. La fel și Janice. Între timp, va trebui să avem răbdare. Jonathan o să ajungă *undeva* și sunt

convinsă că o să ne sune după aia.

Janice nu-mi răspunde la telefon, dar, o oră mai târziu, mă sună ea.

— Clay e aici. A reușit să ia feribotul după ce a dormit pe canapeaua unui prieten, la câțiva kilometri de Zona Zero. Așa au botezat-o. Ce știi de Jonathan? Ai vești de la el?

— A ieșit din turn! Mama a vorbit cu cineva de la biroul din Chicago al firmei. Așteptăm să ne sune și să ne spună unde e.

— Slavă Domnului!

Janice plânge de ușurare. La fel și eu.

— Nu pot primi telefoane, dar pare că pot să telefonez. O să te contacteze în curând. O să-ți telefonez din oră-n oră. Va fi bine.

— Va fi bine, repet eu.

— Da.

— Știu.

O spun pentru că o cred și pentru că pur și simplu trebuie să fie bine.

Așteptăm. Mama pregătește prânzul și mă obligă să mănânc. Înghițiturile îmi rămân în gât, pentru că până acum Jonathan ar fi trebuit să sune.

Există un *motiv* pentru care n-a făcut-o.

Știu că asta gândim cu toții, dar nimeni nu poate s-o spună cu voce tare, pentru că ar însemna să recunoaștem că e posibil ca Jonathan *să nu fi ieșit* din clădire.

Mai așteptăm o vreme.

Janice mă sună din nou.

— Ai vești de la el?

— Încă nu.

— Clay a zis că mulți au fost nevoiți să-și găsească adăpost pe la prieteni, ba chiar și pe la străini. Liniile telefonice încă sunt varză.

— Asta a zis și Will. A sunat acum o jumătate de oră. I-a luat ceva să mă prindă la telefon. Sunt sigură că Jonathan o să sune.

Chiar și în urechile mele, propria-mi voce pare ciudat de monotonă și de neconvingătoare.

— Îmi pare rău, Annika.

Janice rămâne tăcută câteva clipe.

— Mi-aș dori să stăm împreună cât așteptăm, ca să te liniștesc.

S-ar putea să i se împlinească dorința, pentru că, dacă Jonathan nu sună în curând, data viitoare când prietena mea îmi telefonează, o s-o anunț ce am hotărât să fac.

Jonathan nu sună. E aproape opt seara. Când le dau de știre alor mei că am de gând să conduc până la Hoboken, în New Jersey, și apoi să merg în Zona Zero ca să-l caut pe Jonathan, protestează vehement. Nu-i învinovățesc. E un plan excentric, nesăbuit. Cu siguranță, ei nici măcar nu mă cred capabilă să-l pun în aplicare. La urma urmei, de ce m-ar crede capabilă? Există o grămadă de lucruri pe care toți sunt convinși că nu pot să le fac și, în mare parte, au dreptate. Dar, în cuvintele lui Eleanor Roosevelt, „Femeia e ca un pliculeț de ceai; habar n-ai cât de tare este până n-o pui în apă fierbinte”. Asta e cea mai fierbinte apă în care am fost pusă vreodată. Mi-e frică și mi se pare imposibil să conduc până la Hoboken.

Dar o voi face.

— Și pe urmă ce vrei să faci? mă întreabă mama.

— O să mă ajute Janice. O să-l căutăm pe Jonathan. Vom căuta prin toate spitalele. Vom pune afișe.

De la știri și din articolele de ziar, am aflat că așa se procedează. Lumea organizează priveghiuri cu lumânări și oamenii fac schimb de informații, se ajută între ei.

— N-am cum să vin cu tine. Nu e bine să-l las pe tatăl tău singur, iar el nu poate sta în mașină atât de mult timp.

— Ba pot, spune tata.

Dar ar fi prea dureros pentru el.

Nu pare să stea comod nici pe canapea. Iar ea n-o să-l lase singur.

— Nu vă cer să veniți cu mine. Nu *vreau* să veniți cu mine.

E o minciună sfruntată, pentru că habar n-am dacă sunt în stare să fac ce mi-am pus în gând. Și mai important decât abilitatea, nu știu dacă am sau nu *curajul* s-o fac. Revelația asta îmi provoacă rușine. Sunt o femeie în toată firea și e timpul să demonstrez – dacă nu tuturor, atunci măcar mie – că pot să fac ceva pe cont propriu. Janice mi-a spus că Jonathan are nevoie să acționez la nevoie, să fiu o persoană pe care se poate baza și care nu se retrage când dă de greu. Dar de data asta n-o să mă mai ascund în patul meu

din copilărie și n-o să mai sper că lumea se va îndrepta de la sine. Jonathan ar face orice să mă ajute, însă acum el are nevoie de ajutor, așa că o să fac un efort și o să i-l ofer.

Când o anunț ce am hotărât, Janice reacționează și mai vehement decât ai mei:

— N-ai idee cum e aici. Clay a zis că imaginile de la televizor nu se compară nici pe departe cu ce a văzut cu ochii lui. N-o să ne putem apropia de Zona Zero decât dacă reușim să dovedim că locuim în apropiere. Și s-ar putea ca nici măcar asta să nu fie suficient.

— Și dacă Jonathan e rănit? Dacă e la spital, dar, dintr-un anumit motiv, nu poate vorbi?

Nu vreau să mă gândesc la motivul cu pricina. Îmi spun că poate a răgușit inhalând fum și praf și că suferă de laringită, de-aia n-a sunat.

— Nu are nici frați, nici părinți. Nu-l caută nimeni, în afară de mine.

— Annika…

Janice pare obosită.

— Numele lui e pe lista supraviețuitorilor. A scăpat cu viață, insist eu.

— Și dacă apare pe listă din greșeală?

— De ce-ar fi o greșeală? Șeful lui trebuia să noteze numele tuturor celor care au scăpat și să le trimită filialei din Chicago, pe adresa de e-mail profesională. Și asta a făcut. N-ar minți în legătură cu așa ceva.

Janice nu spune nimic.

— Dacă ajung acolo, mă ajuți?

— Bineînțeles, mă asigură prietena mea.

Înainte să încheiem conversația, o anunț când să mă aștepte și îi zic că o să iau telefonul mobil cu mine, ca să vorbim pe drum.

— Ai grijă, mă roagă ea.

Mama sună din nou la biroul din Chicago, dar nu răspunde nimeni. Acum, telefonul sună fără întrerupere.

— Îi înțeleg, spune ea. Cred că sunt groaznic de ocupați.

Compania la care lucrează Jonathan a înființat o linie telefonică de urgență, dar și un centru de sprijin, într-un hotel. Familiilor angajaților dați dispăruți li s-a zis să contacteze centrul.

Vreau să merg acolo.

40
Annika

13 SEPTEMBRIE 2001

Pentru că traficul aerian este blocat, nu sunt singura care a decis să închirieze o mașină ca să ajungă unde are treabă. La coada din fața centrului de închirieri Hertz așteaptă treizeci și șapte de persoane. Unii înjură, se dau bătuți și se îndepărtează trăgând după ei valize pe roți, care se mișcă zgomotos pe trotuar. Îmi vine să fug după ei și să-i întreb unde se duc, pentru că e posibil să știe o coadă mai scurtă sau un loc magic de unde se pot închiria mașini și la care eu nu m-am gândit. Acum au mai rămas doar douăzeci și nouă de oameni înaintea mea, iar asta mă mai liniștește puțin. O să aștept oricât e nevoie, apoi o să plec direct spre Hoboken, urmând indicațiile pe care mama le-a scos la imprimantă folosind MapQuest. Clay și Natalia o să rămână acasă, iar Janice și cu mine o să mergem în oraș ca să-l căutăm pe Jonathan.

Nu cred că va fi așa de greu cum se spune.

Am ajuns la centrul de închirieri Hertz la șapte și jumătate dimineața, iar acum, înainte să-mi vină rândul, e aproape ora unu. Sunt ultima clientă, pentru că toți cei care erau după mine au renunțat cu mult timp în urmă. Mi se pare că e un semn rău, dar am așteptat foarte mult și ar fi o prostie să renunț acum, când în sfârșit am ajuns la ghișeu. Bărbatul aflat de partea cealaltă a geamului despărțitor mă anunță că mai au o singură mașină disponibilă.

— E în regulă.

— Are transmisie standard.

— Adică?

— Are schimbător de viteze.

— Nu pot să conduc o mașină cu schimbător de viteze. Abia dacă mă descurc cu o mașină obișnuită. Prietenul meu era la New York, în turnul de sud, și mă duc acolo, să-l caut.

Va trebui să găsesc un alt centru de închirieri și s-o iau de la capăt. Mă așez pe podea, pentru că-mi tremură picioarele, iar angajatul se apleacă peste tejghea și se uită la mine.

— Domnișoară?

— Fac eu schimb de mașini cu tine, îmi spune un bărbat care a stat înaintea mea la coadă.

După ce a primit cheile mașinii, a zăbovit prin preajmă ca să dea un telefon și probabil că a auzit conversația noastră.

— Eu mă descurc cu schimbătorul de viteze, spune el. Poți să iei mașina mea.

Îl îmbrățișez din senin. Nu se dă înapoi și nici nu înțepenește, așa cum aș proceda eu dacă un străin mi-ar face asta. Îmi răspunde scurt la îmbrățișare, mă bate ușor cu palma pe spate și spune:

— Ai grijă! Sper să-l găsești. Drum bun!

Ies din Chicago cu puțin după ora unu și mă îndrept spre est, pe autostrada I–90, începându-mi drumul de douăsprezece ore spre Hoboken. În majoritatea timpului, o să rămân pe I–90 sau pe I–80. Nu mă deranjează să conduc pe autostradă. Sunt depășită des de alte mașini, dar rămân pe banda din dreapta și-mi continui drumul. Nu mă deranjează nici oprirea pentru prima taxă de drum, pentru că știu cum funcționează lucrurile și m-am asigurat că am la îndemână suficienți dolari și monede înainte să plec. Singurul moment în care am emoții este când o altă mașină încearcă să intre pe autostradă. Doi șoferi m-au claxonat pentru că în stânga mea era o mașină pe care n-am putut s-o depășesc la timp, dar nu s-a tamponat nimeni.

În funcție de cât de des voi opri, o să ajung în Hoboken mâine după-amiază. Mama mi-a făcut o rezervare la un hotel din Pennsylvania, unde o să dorm peste noapte. Dacă n-aș fi plecat așa de târziu astăzi, aș fi încercat să trec pe acolo fără să mă opresc, pentru că *fac ceva* și asta mă umple de energie. Dar părinții mei au făcut tămbălău când le-am prezentat ideea și m-au obligat să promit că voi opri la hotel și-i voi suna când ajung acolo.

N-am la fel de multă încredere în mine când vine vorba de șofatul pe întuneric. În plus, plouă mărunt, așa încât totul lucește ciudat. Acum rulez cu doar 72 de kilometri la oră. Îmi vine să fac pipi încă de acum cincisprezece kilometri și, oricât mi-aș dori să evit opritul pe autostradă, n-am de ales. Văd în față semnul de ieșire de pe autostradă, spre o benzinărie, așa că semnalizez.

La capătul rampei, un bărbat stă pe marginea șoselei. Poartă o haină și și-a tras gluga pe cap, dar nu ține la vedere nicio pancartă care anunță că vrea mâncare sau bani. Când mașina din fața mea se oprește, bărbatul se apropie de portiera șoferului, ca să ia ce îi oferă acesta. Abia atunci observ că omul are niște piciorușe înfășurate în jurul taliei și că protejează un copil cu haina lui. Lumina semaforului se face verde și urmez mașina din fața mea prin intersecție, apoi în josul străzii, spre benzinărie. Rezervorul e pe jumătate plin, dar, dacă tot am ajuns aici, decid să alimentez cu benzină. În timp ce aștept să se oprească pompa, mă gândesc la bărbatul cu copil. De ce e aici, în ploaie? Ce s-a întâmplat cu mașina lor? Unde o să stea peste noapte? Probabil că le e frig. Mă foiesc întruna, pentru că ar fi trebuit să mă duc la toaletă înainte să fac plinul.

Pun la loc capacul rezervorului și fug înăuntru, la toaletă. Nu sunt suficient de atentă, pentru că nu-mi ies din minte bărbatul și copilul, iar când mă ridic să închei fermoarul pantalonilor, telefonul îmi alunecă din buzunar și cade în toaletă. Nu cred că s-a stricat, dar îmi imaginez cum ar fi să bag mâna și să-l scot din vasul de toaletă murdar.

Nu pot s-o fac, așa că-l las acolo.

Peste trei kilometri, încă mă gândesc la bărbatul însoțit de copil. În presă au apărut multe relatări oribile despre dezastrele provocate de teroriști, dar și reportaje despre oameni care s-au unit ca să-i ajute pe alții. Newyorkezi care au primit străini în casele lor, dându-le hrană și adăpost. Le-au dat haine și încălțări. Vreau să fac și eu asta. Vreau să arăt că și eu pot să-i ajut pe ceilalți.

Dacă îi iau în mașină pe omul ăla și pe copil, probabil că va fi unul dintre puținele lucruri bune care li s-au întâmplat azi, așa că, la următoarea ieșire de pe autostradă, fac cale întoarsă.

Bărbatul nu prea vrea să urce în mașină. Îmi spune că persoana care i-a luat mai înainte le-a cerut să coboare când băiețelul a vomitat.

— Nu cred că mai are ce să vomite, dar nu pot fi sigur, spune el.

Îi zic că nu mă deranjează, deși cu siguranță, dacă băiatul ar vomita, mirosul mi-ar crea probleme. Omul vrea să ajungă la mătușa sa, care locuiește în Allentown, ca să-i lase copilul în grijă cât timp își caută de lucru. Mașina i s-a stricat la câțiva kilometri de aici și n-are bani s-o repare.

— Eu merg spre Hoboken. Prietena mea cea mai bună și cu mine o să-l căutăm pe iubitul meu, care marțea asta era în turnul de sud. E dat dispărut. Am o rezervare la hotel, chiar vizavi de granița dintre Ohio și Pennsylvania. Doar până acolo merg în seara asta.

— Iubitul tău era într-unul din turnuri?

— Da, dar numele lui era trecut pe o listă, deci a reușit să iasă la timp de acolo. Trebuie să-l găsesc, fiindcă n-a sunat.

— Sunt sigur c-o să-l găsești. O să-i telefonez mătușii mele și o s-o rog să ne ia de la hotel. Avem nevoie să ne adăpostim de ploaie în seara asta.

Pe bărbat îl cheamă Ray, iar pe băiețel, Henry. Micuțul pare să aibă febră și, când îl așezăm pe bancheta din spate și-i potrivim centura de siguranță, mi se pare palid.

— A trebuit să las scaunul auto pentru copii pe marginea șoselei. Henry nu mai avea energie ca să meargă pe jos, iar eu nu puteam să car totul. Am fost supărat că a trebuit să-l abandonez.

— Sunt convinsă c-o să fie bine, îl asigur eu, deși nu știu care sunt regulile în privința transportării copiilor și habar n-aveam că Henry are nevoie de un scaun special.

Ray nu arată ca un criminal în serie sau ca vreun alt soi de răufăcător. I-am zărit fața când a deschis portiera și lumina s-a aprins în interior. Pare să fie de vârsta mea sau poate un pic mai tânăr. Are o cicatrice pe bărbie. E tare greu să intuiești cum este un om doar uitându-te la el. Oamenii fie sunt de treabă, fie nu sunt. Unii par cizelați pe dinafară, dar sunt putrezi pe dinăuntru. Alții se prefac a fi amabili, însă e doar o mască. Janice și Jonathan m-au învățat multe, dar nu cred că poți să-ți dai seama cu adevărat că o persoană e bună dacă nu îi acorzi încredere și dacă nu dai dovadă de bunăvoință.

— O să-ți revii, amice, îi zice Ray lui Henry. Acum ești la căldură.

— Mi-e sete, tati.

Băiatul închide ochii. Poate c-o să adoarmă. Aș vrea să am ceva de băut pentru el.

Ray nu comentează felul smucit în care accelerez și nici faptul că mașina rulează cu opt kilometri sub limita legală de viteză. Călătorim într-o tăcere prietenoasă. Chiar dacă mi-ar fi plăcut să pălăvrăgesc, mi-ar fi greu să susțin o conversație. Trebuie să mă concentrez la drum și la faptul că acum sunt responsabilă pentru încă doi oameni.

În spate, Henry începe să scâncească. Poate că totuși i-a mai rămas ceva în stomac. Ray se întoarce spre el.

— Crezi c-o să vomiți?

— Mi-e sete, tati, repetă Henry. Vreau suc.

— Ssst! face Ray.

— Pot să opresc.

— N-am cu ce să plătesc pentru suc. I-am dat toți banii șoferului care ne-a luat. Nu i-aș fi dat, dac-aș fi știut că o să ne dea afară din mașină.

— Nu-ți face griji. Am eu suficienți bani.

Cu următorul prilej, ies de pe autostradă și opresc în fața unei benzinării. În timp ce pășesc printre rafturi și pun în coș biscuiți, suc de mere și apă, îmi trece prin minte că a fost înțelept din partea mea să nu-i dau lui Ray bani sau cardul meu, ca să facă el cumpărături. Dacă nu mi l-ar fi înapoiat la întoarcere? Dacă mi-ar fi spus că mi-l dă înapoi, iar când am fi ajuns la hotel s-ar fi prefăcut că uită? Dar poate că n-ar fi trebuit să-l las în mașină; dacă o fură? Alung gândurile astea și plătesc produsele, iar când ies, îi văd exact unde i-am lăsat.

Ray îi dă lui Henry să soarbă din apă și, când vede că nu o vomită, îi permite să mai bea. Henry vrea să bea toată apa. Spune că are gust bun. Ray refuză să-i dea suc, dar îi întinde un biscuit.

— Vrei să conduc eu? propune Ray.

— Vrei să conduci?

— Da, dar numai dacă ești de acord.

— Sigur.

Urc pe bancheta din spate și, în timp ce Ray conduce pe autostrada întunecată, îi recit lui Henry din piesa la care lucrez, cea despre rățoiul albastru care știe că le-ar fi un bun prieten rățuștelor galbene, dacă ele i-ar acorda o șansă. Henry bea apă când i-o ofer și mai mănâncă un biscuit. Îi dau pe ascuns și suc, pentru că nu pot să-l refuz când îmi cere. Nu vomită, iar asta e bine; altfel, cu siguranță aș vomita și eu. M-aș simți aiurea, dar nu m-aș putea abține.

Ajungem în statul Pennsylvania la miezul nopții. Îi citesc lui Ray indicațiile mamei, care explică unde se găsește hotelul, și oprim în parcarea acestuia. Ray îl ia în brațe pe Henry, care doarme pe bancheta din spate.

— Are fruntea rece, anunță Ray.

La hotel mai au o cameră liberă, așa că pun cardul meu de credit pe tejghea și spun că o închiriem și pe asta. Ray nu protestează. În schimb îmi mulțumește așa de încet, încât abia îl aud. Probabil că nu vrea să-l trezească pe Henry.

— O sun pe mătușa mea și o chem să ne ia mâine, zice Ray când ieșim din lift, la etajul al unsprezecelea.

— OK.

Sunt mai mult decât extenuată și mi-am atins limita de interacțiune cu oamenii pentru ziua de astăzi. Compania lor mi-a distras atenția de la grijile pentru Jonathan, dar efectul benefic dispare iute. Introduc cartela de acces și intru în camera mea.

Părinții mei îmi spun cât de mult se bucură să mă audă. M-au sunat ore întregi pe telefonul mobil, dar le explic că zace pe fundul unei toalete de benzinărie. Apoi îi povestesc mamei despre Ray și Henry, iar după ce ascultă tot, mama repetă „Doamne, Dumnezeule”, la nesfârșit.

— E în regulă, o asigur. Henry se simte bine. N-a mai vomitat, iar Ray zice că nu mai are febră.

— Nu poți să riști în halul ăsta!

— Totul s-a terminat cu bine.

Probabil mama crede că a avut dreptate imaginându-și că nu sunt capabilă să fac călătoria de una singură, fără să fiu ghidată și protejată. Dar într-o bună zi ei n-or să mai fie și va trebui să trăiesc fără ajutorul lor. „Poate și fără ajutorul lui Jonathan”, adaug în mintea mea, deși gândul îmi provoacă o durere și o tristețe uriașe. Călătoria asta nu e nici prima, nici singura mea încercare de a fi independentă, dar reprezintă un pas important, o bază pentru anii ce vor urma. Și nu sunt atât de toantă încât să nu știu că majoritatea oamenilor ating acest nivel de independență înainte de a împlini treizeci și doi de ani.

Toată viața am fost în urma tuturor, prin urmare de ce-ar fi diferită existența mea de adult?

— Am vorbit cu Janice. Era înnebunită de îngrijorare pentru că nu răspundeai la mobil. O s-o anunț că ești bine. Ai idee la ce oră ajungi în Hoboken?

— Plec de aici la nouă. Spune-i că o sun chiar înainte să pornesc din nou la drum.

— OK.

Mama are o voce foarte obosită.

— Trebuie să mă culc, spun eu.

— Sunt atât de fericită că ești în siguranță! Să nu mai iei pe nimeni în mașină. Te rog să ai grijă și să mă suni imediat ce ajungi la Janice.

— Așa voi face. Pa!

Aud un ciocănit în ușă și, când deschid, îl văd pe Ray. E singur.

— Henry doarme. Am încuiat ușa, în caz că se trezește și încearcă să plece.

Nu prea înțeleg ce înseamnă asta. Ar trebui să-l invit înăuntru? Nu vreau. Sunt prea obosită.

— Am vrut să-ți mulțumesc.

— Cu plăcere!

— Annika, ascultă-mă. Nu mai lua necunoscuți în mașină. Ai un suflet mare, iar bunătatea ta mă uimește. Dar ce ai făcut astăzi e foarte periculos și există oameni cărora nu le-ar fi păsat de siguranța ta.

— Știu.

Vreau să spun că știu *acum*.

— Îmi dai adresa ta? O să-ți înapoiez banii când mă pun pe picioare.

Rup o pagină dintr-un carnet și notez adresa.

Ia bucata de hârtie, o împăturește și o bagă în buzunar.

— Trebuie să mă întorc la Henry. Sper să-ți găsești iubitul. Meriți un miracol mai mult decât oricine altcineva.

41
Annika

14 SEPTEMBRIE 2001

Plec de la hotel cu o oră mai târziu decât am plănuit, pentru că am fost atât de obosită, încât am dezactivat alarma telefonului și am adormit la loc, deși nu-mi aduc aminte când s-a întâmplat.

E greu să urmăresc indicațiile oferite de MapQuest, pentru că nu vreau să-mi iau ochii de la drum, iar cartierul lui Janice e întortocheat. Mă așteaptă pe aleea din fața casei și, când parchez, o văd pe Natalia agățată de șoldul ei.

— Slavă cerului! zice prietena mea când cobor din mașină.

— Am reușit! Nimeni nu credea că sunt în stare, dar iată-mă aici.

Janice mă strânge tare în brațe și spune:

— Da. Iată-te aici.

Clay și Natalia ne conduc cât de departe pot, apoi eu și Janice o luăm pe jos, spre sudul Manhattanului. Clay ne-a dat măști chirurgicale și, când ne apropiem de Zona Zero atât cât ne permit autoritățile – adică nu foarte mult –, pricep în sfârșit de ce aici accesul e limitat. Mirosul usturător de fum este copleșitor, iar în aer plutește atâta cenușă, încât am putea crede că ne apropiem de un vulcan care mocnește. Cenușa ni se lipește de piele și de păr și încep să tușesc. La fiecare colț de stradă stau soldați cu arme de asalt atârnate pe umăr. Pe străzi văd altare improvizate și afișe despre persoane date dispărute. Facem turul spitalelor celor mai apropiate de World Trade Center, dar nu-l găsim pe Jonathan, iar eu mă străduiesc să nu plâng, pentru că am ajuns prea departe ca să renunț.

Mergem în centrul cartierului, la hotelul în care firma pentru care lucrează Jonathan a improvizat un centru de sprijin, în sala de bal, la etajul al doilea. Nimeni nu e îmbrăcat în frac sau în rochie de seară. Peste tot sunt sticle de apă și de băuturi răcoritoare, în găleți așezate pe mese; chelnerii circulă printre oameni, ducând tăvi cu sendvișuri pe care nu le vrea nimeni. Mesele rotunde, a câte opt persoane, sunt numerotate și îmi dau seama că numerele astea reprezintă etajele din turnuri unde cei dispăruți au fost văzuți ultima dată.

— Știi la ce etaj era Jonathan? mă întreabă Janice.

— Nu.

Alegem la întâmplare o masă și ne prezentăm. Împărtășim puținul pe care-l știm și primim în schimb frânturi de informații – în mare, lucruri pe care le știm deja: au încercat să părăsească turnul. Au coborât, dar au fost obligați să urce iar. Un bărbat din New Hampshire ne desenează pe un șervețel o diagramă în care ne arată încotro e posibil ca Jonathan s-o fi apucat.

— Un om puternic ar fi putut să supraviețuiască dacă ar fi coborât suficient de mult. Să nu ne pierdem speranța!

Oamenii din sală poartă aceleași haine de zile întregi și mulți au cearcăne mari. Compania lui Jonathan a pierdut aproximativ șapte sute de angajați. Eu și Janice suntem doar două dintre sutele de persoane deznădăjduite, disperate să primească informații.

Pe o masă lungă, în partea din față a încăperii, au fost așezate dosare cu informații. Găsim numere de telefon ale spitalelor din apropiere, pe care le comparăm cu cele din lista alcătuită de Janice, ca să ne asigurăm că le-am verificat pe toate. Așteptăm la coadă, ca să completăm un formular de opt pagini, pentru persoane dispărute. Din păcate, Jonathan are foarte puține semnalmente unice. N-are tatuaje, nici *piercing*-uri, nici barbă care să-l deosebească de toți bărbații cu păr castaniu, cu ochi albaștri și proaspăt bărbieriți care au avut aceeași soartă ca el. Are o cicatrice pe un genunchi, în urma unei rupturi de ligament pe care a suferit-o la schi, în al doilea an de facultate, dar e un semn destul de comun și abia dacă merită menționat. Chiar și așa, îl notez în listă.

Oamenii lipesc pe pereți coli de hârtie cu pozele, numele și semnalmentele celor dragi. Janice a pregătit și ea una pentru Jonathan, cu ajutorul computerului, folosind o poză pe care am adus-o, și o fixăm pe perete cu piuneze luate dintr-o cutie de pe podea. Sunt foarte multe fotografii, iar mie îmi vine să le privesc pe fiecare în parte și să citesc semnalmentele.

Cineva pune o mână pe brațul meu. Tresar.

— Scuză-mă, spune o femeie de vârstă mijlocie.

Poartă un ecuson pe care scrie „Eileen”.

— Sunt psihologă specializată în doliu, în caz că simți nevoia să vorbești cu cineva.

— N-am nevoie, spun eu. Asta le trebuie celor cărora le-au murit cei dragi.

Mă bate ușurel pe braț și se îndreaptă spre un cuplu înlăcrimat care stă în picioare, la câțiva metri de mine.

Un bărbat urcă pe un podium.

— Vă rog, dacă n-ați completat încă formularul pentru persoane dispărute, trebuie s-o faceți acum.

Mulțimea murmură afirmativ, dar apoi răsună voci furioase.

— De ce firma nu face mai multe pentru salvarea supraviețuitorilor? țipă o femeie, în mijlocul sălii. Aduceți experți, oameni pregătiți să caute prin dărâmături!

— Suntem o firmă de servicii financiare. Nu ne ocupăm cu căutarea și salvarea persoanelor, spune bărbatul.

— Dar compania are o forță financiară considerabilă. De ce n-o folosește ca să-i ajute pe oamenii care au făcut o grămadă de bani pentru firmă?

Mulțimea izbucnește în strigăte, iar bărbatul părăsește podiumul. Nimeni – nici Janice și nici eu – nu știe cum să procedeze mai departe, așa că facem tot ce putem face.

Ne rugăm, vorbim, ascultăm, dar, oricât de benefice sunt toate astea, nu-mi pot învinge sentimentul că irosim timp prețios.

42
Annika

14 SEPTEMBRIE 2001

A doua zi, dis-de-dimineață, ne întoarcem în sala de bal a hotelului, pentru că nu știm unde altundeva să mergem. Puțin după ora zece, în timp ce eu și Janice sorbim ceai călduț din pahare de plastic, un bărbat urcă pe podium și se prezintă drept directorul companiei. Apoi anunță că nu se mai caută supraviețuitori. La patru zile după atacurile de la World Trade Center, speranțele că alți supraviețuitori vor mai fi scoși de sub dărâmături scad, dar faptul că o persoană o spune cu voce tare provoacă o reacție sfâșietoare și imediată din partea oamenilor. Plânsetele ascuțite și țipetele de disperare acoperă cuvintele bărbatului. Janice mă cuprinde cu brațul și mă susține, de parcă i-ar fi teamă că o să-mi tremure genunchii. Dar eu nu cred ce spune bărbatul ăsta. Poate că e adevărat pentru unii angajați, dar nu și pentru Jonathan.

— Era pe scări, insist eu. Jonathan a spus că o să coboare și tocmai cobora când s-a întrerupt convorbirea. Dacă verificăm când s-au prăbușit turnurile, e clar că ar fi avut timp să ajungă la parter, să iasă și să se îndepărteze de clădiri. Brad a reușit să iasă, iar el nici măcar n-a coborât odată cu Jonathan. A rămas în urmă, și tot a scăpat!

Țip și plâng.

Un bărbat îmi atinge brațul, iar eu mă răsucesc atât de violent, încât face repede un pas înapoi.

— Pe cine cauți?

— Pe iubitul meu, Jonathan.

— Fiul meu și un bărbat pe nume Jonathan l-au ajutat pe un coleg de-al fiului meu, care a avut un atac de panică în timp ce cobora pe scări.

— Știți la ce etaj s-a întâmplat asta? întreabă Janice.

— La etajul cincizeci și doi.

— Nu știu precis la ce etaj se afla iubitul meu, dar sigur era mai jos de atât.

— Și băiatul meu era mai jos, dar unii care au fost de față susțin că el și Jonathan au urcat iar.

— Ați reușit să vă găsiți fiul? întreb eu, cu vocea tremurând de frică.

Ochii bărbatului se umplu de lacrimi.

— Nu.

Am găsit explicația pentru faptul că Jonathan n-a sunat și că nu-l găsim: zace sub resturile turnului de sud.

— Îmi pare rău, spune bărbatul.

Janice îi strânge mâna și-mi cuprinde umerii cu brațul.

Ieșim din sală și ne așezăm pe o bancă, la intrare, unde e mai liniște. Janice a renunțat. O știu pentru că nu-mi spune care e următorul pas. A făcut tot ce a putut și acum, după veștile devastatoare, n-a mai rămas nimic. Nu poate veni cu mine, la nesfârșit, la hotelul ăsta. Are un copil de crescut. Trebuie să-și plângă prietenii pe care i-a pierdut în atacuri. Nu m-am simțit niciodată mai deznădăjduită.

Telefonul lui Janice sună. Răspunde și spune:

— Nu. Suntem încă la hotel.

Apoi ascultă un minut.

— Cred că e o idee foarte bună, declară prietena mea și îmi întinde telefonul.

— Alo?

— Rămâi unde ești, îmi spune fratele meu. Sunt în drum spre tine.

43
Annika

Janice se întoarce acasă, iar Will mă găsește în holul de lângă sala de bal și mă conduce afară. Clipesc des în lumina puternică și respir adânc; aerul e un pic mai curat aici, așa că încă n-avem nevoie de măști. Afișele cu persoane dispărute sunt peste tot, prinse de stâlpii de iluminat, lipite de grilaje și de ferestre. Cele dezlipite umplu străzile și se rostogolesc în bătaia vântului. În timp ce ne îndreptăm pe jos spre centru, încerc să nu pășesc pe pozele care le înfățișează fețele. Oamenii țin în mâini lumânări deocamdată stinse, dar pe care le vor aprinde la priveghiurile din seara asta.

Fratele meu recapitulează teoria: Jonathan nu zace sub dărâmături, ci a fost transportat la un spital.

— Poate că e rănit și nu poate să comunice, își dă Will cu părerea.

— Am fost la toate spitalele, îi spun.

— Da, acum două zile, când era un haos total. Unii dintre oamenii ăia au murit. Au adus noi pacienți. Era învălmășeală. Hai să verificăm din nou.

Sunt de acord, pentru că ideea lui Will are logică și pentru că nu avem alternativă. O să mă simt bine câtă vreme sunt în mișcare, câtă vreme încercăm să-l găsim pe Jonathan.

— De unde începem?

Will zâmbește.

— Mi s-a părut dintotdeauna că e bine să începi cu începutul.

Zâmbesc și eu, pentru că are dreptate. Pentru prima dată, se pare că Will și cu mine suntem exact pe aceeași lungime de undă.

Pe foaia de hârtie pe care o scot din buzunar sunt notate numele spitalelor la care eu și Janice am fost deja. Toate cele cincisprezece au fost bifate. Hârtia s-a murdărit din cauza mâinilor noastre și s-a mototolit de la atâta împăturit. I-o dau lui Will, iar el o studiază. Apoi o întoarce pe cealaltă parte și mâzgălește numele unor zone și străzi din apropiere, după care desenează un cerc în jurul lor și un X, care indică unde suntem acum. Adaugă numele spitalelor unde știe cum să ajungă și le numerotează în funcție de probabilitatea ca Jonathan să fie acolo. Arată spre spitalul cu numărul unu și zice:

— Bun! Să mergem.

Hotărârea mea începe să se clatine. Suntem în holul celui de-al nouălea spital. Mă dor picioarele și tot ce-mi doresc e să mă întorc acasă la Janice și să mă prăbușesc în pat. Dar nu pot să mă culc până nu terminăm.

— Ne așezăm puțin? îi propun lui Will.

— Sigur.

În hol nu sunt scaune, așa că mă sprijin de perete și alunec până când fundul meu atinge podeaua dură. Will mă imită.

Nici măcar nu-mi mai pasă că în clipa asta nu facem nimic constructiv. Astăzi ni s-a spus „nu” de atâtea ori, încât am nevoie de o pauză ca să-mi încarc bateriile.

Vreau să fiu puternică pentru Will, pentru că a fost atât de drăguț și s-a oferit să mă ajute, dar am ajuns la limită și lacrimile încep să-mi curgă pe obraji. În scurt timp, se rup zăgazurile și plâng cu sughițuri. Will mă ia în brațe. Am putea verifica din nou la cele șase spitale rămase pe listă, dar, dacă Jonathan nu e în niciunul dintre ele, s-a terminat. Imediat ce se vor anula restricțiile impuse traficului aerian, o să iau un avion spre casă.

O asistentă scoate capul dintr-un salon aflat în capătul holului, apoi se apropie de noi.

— Cum spuneați că arată?

Mă sprijin de perete ca să mă ridic, pentru că-mi tremură picioarele. Will se ridică și el.

— Are păr castaniu. Ochi albaștri. Un pic peste un metru optzeci. Are o cicatrice pe genunchi, în urma unei rupturi de ligament.

— Câți ani are?

— Treizeci și doi.

— Așteptați aici, spune ea.

Uit să respir. Îmi zic să nu-mi fac speranțe, dar tot sper. Will mă ia de mână și rămânem în picioare până când asistenta se întoarce și ne cheamă:

— Veniți cu mine!

O urmăm și intrăm într-un lift. Mi-e frică să deschid gura, pentru că vorbele sunt îngrămădite acolo, așteptând să țâșnească frenetic: „Unde mergem, ce facem, credeți că e el?”.

Două etaje mai jos, ușile se deschid și ieșim din lift.

— Am o prietenă care lucrează la secția de terapie intensivă, la etajul ăsta. A vorbit despre un necunoscut pe care îl țin sedat pentru că are dificultăți de respirație și dureri. Au venit câțiva oameni ca să-i verifice identitatea, dar deocamdată nu au reușit. Prietena mea a zis că are păr castaniu. Înălțimea și vârsta lui se potrivesc cu ce mi-ați zis. N-am idee despre culoarea ochilor, pentru că sunt închiși. Intrați pe rând.

— Du-te, Annika, îmi spune Will când ajungem la ușa salonului. Te aștept aici.

Odată intrată, ezit să mă apropii, pentru că pacientul e în stare gravă. Patul e înconjurat de echipamente medicale, care scot tot felul de sunete. Mirosul de substanță antiseptică mi se strecoară în nări și-mi aduce aminte de internarea mea, cu ani în urmă. Încerc să trag aer proaspăt în piept. Dar în salon nu e aer proaspăt.

Disting silueta bărbatului. Nu cred că e Jonathan, pentru că părul nu seamănă cu al lui: al pacientului e cenușiu și lipsit de strălucire, în loc să fie castaniu-închis. Asistenta îmi face semn să mă apropii de pat. S-a purtat foarte amabil și nu vreau să par nerecunoscătoare sau lașă, așa că mă conformez.

Bărbatul are răni grave. Părul arată altfel decât al iubitului meu pentru că e plin de cenușă și pulbere de ciment, dar, sub stratul de praf, observ că e, într-adevăr, castaniu-închis. Printre șuvițe văd sânge uscat. E ventilat mecanic, iar tubul care i-a fost introdus în gât e prins de piele cu bandă adezivă albă.

Mă apropii să mă uit mai bine și simt un grăunte de speranță în timp ce trec în revistă, în minte, unghiurile feței lui Jonathan, încercând să le identific sub vânătăi, sânge și cenușă. Nu vreau să-l ating, pentru că sigur l-ar durea, dar urmăresc conturul și unghiurile cu degetul, la câțiva centimetri de chipul lui. Fața lui Jonathan e ca o poză Polaroid care se developează încet, dezvăluind chiar sub ochii mei o formă cunoscută.

El e. Știu că e el.

În sfârșit, ridic cearșaful și scâncesc când văd cicatricea de pe genunchiul lui stâng. Se pare că picioarele și, poate, bazinul lui au fost grav fracturate.

— E bărbatul pe care-l căutați? mă întreabă asistenta.

Lacrimile mi se rostogolesc pe obraji și stropesc cearșaful care acoperă pieptul lui Jonathan.

— Da. Poate să intre și fratele meu, vă rog? Doar o secundă.

— Doar o secundă, repetă ea.

Mă arunc în brațele lui Will. Îmbrățișarea îmi stârnește o senzație ciudată. Nu-mi aduc aminte să fi simțit vreodată atâta dragoste pentru fratele meu sau să fi vrut s-o exprim într-un fel atât de fizic. Mă alină mai presus de cuvinte.

— Nu-mi vine să cred, spune Will.

— Mie da.

Asistenta se întoarce în salon.

— Un medic și administratorul spitalului doresc să vă vorbească. Nu durează mult. Pe urmă vă puteți întoarce aici.

Doctorul Arnett se prezintă și ne spune că problemele respiratorii ale lui Jonathan sunt severe. Starea lui e critică, dar stabilă. Ne avertizează că pot apărea oricând complicații și că Jonathan n-a scăpat încă de pericol. Dă semne de pneumonie, iar riscul unor infecții suplimentare este mare.

De la administrator aflăm că Jonathan a fost scos de sub dărâmături târziu, în ziua în care au căzut turnurile. L-au găsit într-un spațiu îngust, înconjurat de beton sfărâmat și de oțel îndoit. I-au tăiat hainele și paramedicii s-au ocupat de el înainte să-l trimită la spital. Dat fiind că nu avea portofel sau ecuson de angajat, a fost tratat aici, la spital, cât timp angajații așteptau să fie revendicat de vreun aparținător.

Îi spun medicului că îl revendic eu, iar din clipa asta nu mai plec de lângă el.

44
Annika

Will mă invită să stau la el în apartament, ca să fiu mai aproape de spital, dar în majoritatea nopților dorm lângă patul lui Jonathan, așa cum a făcut el pentru mine, cu mulți ani în urmă. Nu pot lua decizii medicale în numele lui, dar o să fiu reprezentanta lui și îi spun c-o să fac tot ce pot. Nu sunt sigură că mă aude, dar tot îi vorbesc și repet ce-mi spun doctorii. Îi zic că o să stăm aici o vreme.

Abia aștept să le dau vestea părinților mei, lui Janice și lui Clay. Cred că am fost singura care a crezut că îl voi găsi pe Jonathan. Mama și Janice plâng la telefon.

— Sun chiar acum la filiala din Chicago, zice mama.

Mă bucur că i-a venit ideea asta, pentru că mie nici nu-mi trecuse prin cap. Când mă sună iar, spune că nici cei de la birou nu credeau că Jonathan mai e în viață. Sper că au sărbătorit vestea.

Bradford a zburat iar la Chicago imediat ce traficul aerian s-a reluat. Mă sună în ziua următoare, pe noul telefon mobil pe care mi l-a cumpărat Will. Mama i-a dat lui Brad numărul meu.

— Suntem nespus de bucuroși că e în viață. Am fi pierdut și mai mulți oameni, dacă el nu i-ar fi îndemnat să iasă din clădire, spune Brad.

Poate acum nu mai e furios că le-am întrerupt ședința. Bănuiesc că schimbarea asta se numără printre efectele unei tragedii naționale.

— Ai spus că a ieșit din clădire. Numele lui era pe listă.

Vocea lui e șovăitoare:

— A fost mare confuzie. Jonathan a coborât înaintea mea. Am… Chiar am crezut că a ieșit din clădire.

— Ei bine, n-a ieșit.

— Te rog să-mi spui dacă putem să facem ceva pentru Jonathan sau pentru tine.

— Mulțumesc. E foarte drăguț din partea ta. Sunt sigură că acum Jonathan nu se mai gândește la muncă și nici la promovarea aia.

— Da, zice Brad. Așa e.

Înainte să încheiem convorbirea, îmi spune că Liz, fosta soție a lui Jonathan, n-a reușit să iasă din clădire și se crede că a murit.

— M-am gândit că Jonathan ar vrea să știe.

I-am promis lui Brad c-o să-i spun lui Jonathan, după ce se trezește.

N-am cunoscut-o pe Liz, dar Jonathan a iubit-o cândva, așa că, atunci când închid, plâng pentru ea.

Echipa de medici care se ocupă de Jonathan i-a diminuat treptat volumul de sedative și, două zile mai târziu, Jonathan deschide ochii un pic. Mă privește ciudat și mi-e teamă că poate nu e el și că m-am înșelat. Dar asistenta m-a avertizat că e posibil să fie confuz, așa că întind încet mâna spre el și spun:

— Sunt eu, Annika. Sunt aici. Te iubesc și o să te faci bine.

Închide ochii iar.

A doua zi, starea lui e puțin mai bună și ține ochii deschiși aproape o oră. Cred că înțelege ce se întâmplă, pentru că mă privește ca și cum știe cine sunt. Nu îndrăznesc să-mi feresc privirea. Mă uit direct în ochii lui și spun:

— Sunt Annika. Am venit și n-o să plec de lângă tine.

În fiecare zi, se simte ceva mai bine. Îi spun să mă strângă de mână dacă înțelege ce-i spun și ce-i zic doctorii. Strânsoarea lui e slabă ca a unui copil, dar se conformează. Medicii au scăzut treptat viteza ventilatorului, iar acum vor să-i scoată tubul de ventilare, ca să verifice dacă poate respira singur. Sunetele pe care le scoate încercând să respire, după ce i se scoate tubul, sunt oribile și le aud perfect din hol, unde am fost rugată să aștept. Dacă personalul medical observă reacțiile mele fizice – zvâcnetul degetelor și legănatul –, nu menționează nimic. Când mă lasă să mă întorc în salon, Jonathan gâfâie și încearcă să vorbească, dar nu se aude niciun sunet, așa că închide ochii și adoarme. Asta mă sperie, dar medicii zic că s-a descurcat bine și că e obosit, pentru că e muncă grea să respire.

Data viitoare când se trezește, pare un pic mai coerent. Nu cu mult, dar suficient încât să șoptească:

— Annika?

E atât de răgușit, după ce a fost intubat, încât abia îl aud.

— Da, da, eu sunt, Annika. Ești bine. Ai multe oase rupte și niște probleme respiratorii, dar o să te faci bine.

Bazinul lui Jonathan nu e fracturat, ci mai degrabă sfărâmat, iar picioarele îi sunt praf. De la mijloc în jos, aproape toate oasele sunt

afectate, dar doctorii susțin că o să se vindece în timp. Problemele respiratorii sunt în continuare obstacolul cel mai mare pe care va trebui să-l depășească.

— Cum ai ajuns aici atât de repede? mă întreabă el.

Probabil că e tulburător să pierzi atâtea zile, așa cum a pățit Jonathan.

Poate își imaginează că încă suntem în unsprezece septembrie.

— Am ajuns aici abia la trei zile după ce avioanele s-au izbit de turnuri. Nimeni n-a mai avut voie să zboare după aia. A trebuit să șofez.

Clipește confuz.

— Pentru o clipă, mi s-a părut c-ai zis că ai șofat.

— Ai auzit bine. Aveai nevoie de mine, Jonathan, așa că am venit.

45
Annika

Jonathan e externat trei luni mai târziu și, într-o zi umedă și cenușie de decembrie, ne îmbarcăm într-un avion spre casă. Dar nouă ziua nu ni se pare mohorâtă. Pentru noi e raiul pe pământ, fiindcă părăsim în sfârșit camera de spital și pășim afară. Ni se pare grozav să respirăm aerul proaspăt al iernii, care păstrează doar o urmă de miros de fum. Sau poate că mi se pare.

Am avut parte de săptămâni nesfârșite și înfiorătoare de terapie fizică și de tratamente respiratorii. Au fost și câteva hopuri, inclusiv un acces înspăimântător de pneumonie. Antibioticele nu aveau efect, iar doctorul Arnett, pe care am ajuns să-l cunosc bine, m-a tras deoparte și m-a avertizat că s-ar putea ca Jonathan să nu supraviețuiască.

— Știu că e greu să auzi așa ceva, a spus el. Dar vreau să fii pregătită. Starea lui e foarte gravă.

Mi se părea groaznic de nedrept să scape din turn doar ca, o lună mai târziu, plămânii să-i cedeze din cauza unei infecții. Janice și Clay au venit la spital; Will era deja acolo. Toată lumea părea resemnată cu gândul era posibil ca Jonathan să nu mai primească o șansă. Febra lui crescuse și nimic din ce încercau doctorii nu avea efect, iar eu am petrecut mare parte din zi plângând pe umărul vreunui apropiat.

Dar Jonathan e puternic, exact cum îl cunosc, și a supraviețuit. Iar acum părăsim spitalul ținându-ne de mână, așa cum i-am spus că o să se întâmple, chiar și în zilele în care nici eu nu mai credeam în cuvintele mele.

Will a aranjat să ne ducă o mașină la aeroport. Înainte de plecare, a venit să-și ia la revedere. Am plâns în brațele fratelui meu, copleșită de tot ce a făcut pentru mine. Când în sfârșit s-a desprins din îmbrățișare, am văzut lacrimi și în ochii lui. Am senzația că Jonathan și Will sunt aproape ca frații acum, având în vedere cât timp au petrecut împreună. Will s-a purtat minunat și l-a supravegheat pe Jonathan cât timp eu dădeam fuga acasă la el, ca să fac duș și să mă schimb în haine curate.

Mi-am luat toate zilele de concediu, iar când le-am epuizat, mi-am depus demisia de la bibliotecă. Mi-au promis c-or să mă reangajeze când voi fi pregătită să mă întorc la muncă, iar Jonathan mi-a spus că asta

demonstrează cât de mult mă prețuiesc ca angajat. Îmi face bine să aud lucruri de genul ăsta, pentru că nu știu niciodată ce cred cu adevărat oamenii despre mine – cel puțin nu cei care nu-mi vorbesc urât pe față. O să mă întorc la bibliotecă, pentru că ador să muncesc acolo, dar o să aștept până când Jonathan își revine complet, pentru că încă are mare nevoie de mine.

Oasele lui se vindecă, iar în prezent merge pe propriile picioare. Un pic cam încet, dar cui îi pasă? Mă rog, îi pasă lui. Știu că își va recăpăta viteza.

Deși nu știe ce vrea să facă în viitor, cu siguranță n-o să mai lucreze pentru Brad.

— Viața e prea scurtă, zice el.

Părinții mei ne așteaptă la aeroport. Sunt tristă că mama lui Jonathan nu e și ea aici, că nu i-a mai rămas nicio rudă în viață. O să locuim în apartamentul meu. Jonathan știe cât de atașată sunt de casa mea și, din moment ce el încă e în proces de recuperare, a spus că nu-i pasă unde locuim, câtă vreme suntem împreună. Când în sfârșit ajungem acasă și-l conduc pe Jonathan în dormitor, se sprijină de mine. Nu recunoaște că are dureri, dar, din nefericire, știu prea bine cum arată fața lui Jonathan când suferă. Îl bag în pat și mă strecor sub așternuturi, lângă el. Mă cuprinde în brațe și-mi sărută creștetul capului.

— Mă uluiești, îmi spune el.

Cred că a spus-o de douăzeci de ori până acum, dar de fiecare dată când aud asta, zâmbesc.

— Ce bine e să te țin din nou în brațe!

E bine și pentru mine. A trecut foarte mult de când ne-am putut întinde unul lângă altul.

— E cea mai plăcută senzație din lume, îi spun.

Ne sărutăm o vreme – un alt lucru pe care nu l-am mai făcut de mult. Sunt săruturi lente, pasionale, mai grăitoare decât orice cuvinte și mă fac să mă simt iubită, prețuită. Puțin mai târziu, Jonathan e pe jumătate adormit. Avem la dispoziție tot restul vieții pentru săruturi, așa că-i șoptesc că e timpul să se odihnească. Murmură afirmativ, fără să deschidă ochii, iar eu cobor din pat și ies din cameră.

Tușește, apoi nu mai aud niciun zgomot din dormitor. Mă furișez la el, să verific cum se simte, și-i privesc pieptul ridicându-se și coborând. Apoi

închid încet ușa.

Cât timp Jonathan doarme, îmi verific corespondența și găsesc un plic fără adresa expeditorului. Când îl deschid, găsesc două bancnote noi, de o sută de dolari, și o foaie de hârtie pe care scrie „Mulțumesc”. E însoțită de un desen făcut de un copil: înfățișează o femeie blondă conducând o mașină. Poartă o coroniță de prințesă și pe locul din dreapta ei stă un bărbat.

Iar pe bancheta din spate, un rățoi albastru.

Mulțumiri

Mi-am arogat libertăți creative în această carte. Clubul de șah al Universității din Illinois nu se întrunește în cantina Asociației Studenților Universității, ci într-o sală special amenajată. Vivek Rao, care este o persoană reală, apare în această carte ca membru al echipei de șah ce a reprezentat Universitatea din Illinois la Campionatul Panamerican din 1991. Din câte am aflat în urma cercetărilor mele, este un jucător de șah cu adevărat fenomenal. Toți ceilalți membri ai echipei care apar în carte sunt personaje fictive. Îi sunt profund recunoscătoare lui Eric Rosen, care a făcut parte din echipă și din clubul de șah al Universității din Illinois și ale cărui cunoștințe și contribuții mi-au fost de mare folos în scrierea acestei cărți.

Îi mulțumesc editoarei mele, Leslie Gelbman. Îți sunt foarte recunoscătoare că te-ai implicat atât de profund în povestea asta. A fost o adevărată plăcere să lucrez cu tine.

Minunaților și talentaților angajați ai St. Martins Press și ai editurii Macmillan: vă mulțumesc că m-ați primit cu brațele deschise. Mulțumiri speciale pentru Lisa Senz, Brant Janeway, Marissa Sangiacomo și Tiffany Shelton.

Îi mulțumesc lui Brooke Achenbach pentru sfaturile oferite cu privire la tot ce ține de Universitatea din Illinois și campusul din orașul Urbana, în Champaign. Sper că ți-a făcut plăcere să-ți amintești de trecut, pe măsură ce mi-ai dat detalii despre sălile de curs, restaurantele și barurile din campus.

Îi mulțumesc Janei Waterreus pentru că mi-a oferit informații despre rolul bibliotecarilor și despre parcursul academic pe care trebuie să-l urmeze cei care își doresc această profesie. Prețuiesc ajutorul tău.

Tammara Webber, îți mulțumesc atât pentru că mi-ai citit manuscrisul, cât și pentru că mi-ai încurajat viziunea pentru această carte. Contribuția ta este neprețuită.

Hillary Faber, îți mulțumesc că ți-ai adus contribuția prin experiența și competențele tale privind lucrul cu elevii cu tulburări de spectru autist. M-ai ajutat să o transform pe Annika într-un personaj autentic, lucru pe care îl apreciez foarte mult.

Elisa Abner-Taschwer, m-ai încurajat mai mult ca oricând. Mulțumesc că ai crezut în mine de la început și că încă îmi oferi feedback, șapte ani mai târziu. Sprijinul și entuziasmul tău sunt nemăsurate.

Stacy Elliott Alvarez, mulțumesc că m-ai asigurat mereu că scrisul este menirea mea.

Le sunt, de asemenea, profund recunoscătoare pentru contribuții, ajutor și sprijin următoarelor persoane:

Lui David Graves îi mulțumesc pentru că încurajările lui constante înseamnă pentru mine mai mult decât își închipuie el. În plus, e un bun vânător de greșeli de tipar.

Copiilor mei, Matthew și Lauren. Mulțumesc că mă înțelegeți mereu când sunt presată de termenele de predare sau absorbită de lumile imaginare din mintea mea. Niciunul dintre lucrurile acestea nu va fi vreodată mai important decât voi. Vă iubesc.

Jane Dystel, Miriam Goderich și Lauren Abramo, sunteți un trio de agenți literari grozavi. Mulțumesc pentru sfaturile și sprijinul vostru.

Le sunt etern recunoscătoare bloggerilor de carte, care au fost indispensabili în demersul meu de a ajunge la cititori. Munciți neîncetat, zi de zi, ca să faceți cunoscute cărțile, iar comunitatea scriitorilor este un loc mai bun datorită vouă. De asemenea, vreau să le mulțumesc în mod special grupurilor de cititori care susțin și promovează cu pasiune cărțile pe care le iubesc: Andrea Peskind Kats, de la Great Thoughts' Great Readers, Susan Walters Peter- son, de la Sue's Booking Agency, și Jenn Gaffney de la REden' with the Garden Giris.

Sincere mulțumiri și aprecieri vânzătorilor de carte care recomandă și pun în mâinile cititorilor cărțile mele și librarilor care le așază pe rafturile lor.

Recunoștința mea se îndreaptă către voi toți pentru că m-ați ajutat să fac din *Fata pe care el o știa* o carte așa cum mi-am dorit. Cuvintele nu sunt suficiente pentru a exprima cât de binecuvântată sunt că am în viața mea oameni minunați și atât de entuziaști.

Și, nu în ultimul rând, le mulțumesc cititorilor mei. Fără voi, nimic nu ar fi posibil.

„Toată viața așteptasem să întâlnesc pe cineva alături de care să fiu eu însămi. Nicio clipă nu-mi trecuse prin minte că eu aș putea fi acea persoană pentru altcineva."

„Atentă să mențină un echilibru de putere între abilitățile emoționale și cele intelectuale ale protagoniștilor, Graves scrie o poveste de iubire verosimilă, în care felul de a fi al Annikăi nu este subapreciat, ci zugrăvit pur și simplu ca fiind diferit. Când tragedia lovește, trăsăturile care o deosebesc de ceilalți devin puncte forte, îndemnând-o să preia controlul asupra propriei vieți." – ***Kirkus***

„Tracey Garvis Graves a construit o poveste nemaipomenită, cu un subiect rar abordat și cu personaje pe care le îndrăgești și care îți dorești să reușească." – **Colleen Hoover**, autoare de bestselleruri *New York Times*

„Încă de la prima pagină, această carte încântătoare și plină de umor fin abundă în detalii emoționante." – **Tammara Webber**, autoare de bestselleruri *New York Times*

EPICLOVE

Ficțiune contemporană.

www.edituraepica.ro

ISBN 978-606-8754-74-1

9 786068 754741

{1} În original, *All work and no play makes this company a shitload of money,* aluzie la proverbul american *All work and no play makes Jack a dull boy,* care sugerează că un om care muncește fără pauze ajunge să se plictisească și să fie plictisitor.

{2} Pipă cu apă, folosită pentru consumul de droguri. (N. red.)

{3} În original, acronim pentru *What Would Jesus Do?* — „Ce ar face Iisus?”.

{4} În original, „joc de şah”. (N. red.)

{5} Annika se referă la o scenă în care, din disperare, protagonistul plănuieşte să se sinucidă aruncându-se de pe un pod, însă este salvat de îngerul lui păzitor. (N. red.)